Spurgeon

Preek 61-70

Alle preken zijn met toestemming overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.
Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, wat interpunctiegebruik, hoofdlettergebruik van voornaamwoorden voor godheid en het minimaal bijwerken van een paar archaïsche woorden. De inhoud is onverkort. Aanvullende op de Bijbel gebaseerde bronnen zijn beschikbaar op www.spurgeongems.org.

HET ZALIGMAKENDE VISIOEN

NOS. 61-62

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
20 JANUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

Wij zullen Hem zien zoals Hij is.'
1 Johannes 3:2

Het is een van de meest natuurlijke verlangens in de hele wereld dat wanneer we horen over een groot en goed man, we zijn persoon willen zien. Wanneer we de werken van een eminent auteur lezen, zijn we gewend om naar de voorkant te gaan om zijn portret te zoeken. Als we horen over een wonderbaarlijke waagstuk, kijken we onze ramen uit om de krijger door de straten te zien rijden. Als we weten van een man die heilig is en die zich met hart en ziel aan zijn werk wijdt, vinden we het niet erg om ergens te blijven als we maar een glimp kunnen opvangen van hem die God zo gezegend heeft.
Dit gevoel wordt dubbel zo sterk wanneer we enige band met de man hebben, wanneer we voelen, niet alleen dat hij groot is, maar dat hij groot is voor ons - niet alleen dat hij goed is, maar dat hij goed is voor ons - niet alleen dat hij welwillend is, maar dat hij een weldoener is geweest voor ons als individu. Dan stijgt de wens om hem te zien tot een hunkerend verlangen, en het verlangen is onverzadigbaar totdat het zichzelf kan bevredigen in het zien van die onbekende, en tot nu toe ongeziene schenker, die zulke wonderbaarlijk goede daden voor ons heeft gedaan.
Ik weet zeker, mijn broeders, dat jullie allemaal zullen bekennen dat dit sterke verlangen in jullie gedachten is opgekomen met betrekking tot de Heere Jezus Christus. We zijn niemand zoveel verschuldigd. We praten over niemand zoveel, hopen we, en we denken aan niemand zoveel. In ieder geval denkt niemand zo constant aan ons. Ik geloof dat wij allemaal, die Zijn naam liefhebben, een onverzadigbare wens hebben om Zijn persoon te aanschouwen.
Waar ik boven alles voor zou bidden, is dat ik voor altijd Zijn aangezicht

mag aanschouwen, voor altijd mijn hoofd op Zijn borst mag leggen, voor altijd mag weten dat ik van Hem ben, voor altijd bij Hem mag wonen. Ay, één korte glimp, één voorbijgaande visie van Zijn glorie, één korte blik op Zijn ontsierde, maar nu verheven en stralende gelaat, zou bijna een wereld van moeite terugbetalen.
We hebben een sterk verlangen om Hem te zien. Ik denk ook niet dat dat verlangen verkeerd is. Mozes zelf vroeg of hij God mocht zien. Als het een verkeerde wens was geweest die voortkwam uit ijdele nieuwsgierigheid, zou hij niet zijn ingewilligd, maar God heeft Mozes zijn verlangen ingewilligd. Hij zette hem in de spleet van de rots, schaduwde hem met Zijn handen, gebood hem naar de rokken van Zijn gewaden te kijken, omdat Zijn gezicht niet gezien kon worden.
Ja, sterker nog, het oprechte verlangen van de allerbeste mensen is in dezelfde richting geweest. Job zei: 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en al verslinden wormen dit lichaam, toch zal ik in mijn vlees God zien.' Dat was zijn verlangen. De heilige psalmist zei: 'Ik zal tevreden zijn als ik in Uw gelijkenis ontwaak.' 'Ik zal Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid.'
En de meeste heiligen hebben op hun sterfbed hun dierbaarste, liefste en meest gezegende wens voor de hemel uitgedrukt in de uitdrukking 'bij Christus te zijn, wat veel beter is'. En onze lieve zanger van Israël voegde de woorden niet slecht samen, toen hij nederig zei, en lieflijk ook

'Miljoenen jaren zullen mijn verwonderde ogen,
over Uw schoonheden zwerven;
En in eindeloze tijden zal ik aanbidden
De heerlijkheden van Uw liefde.'

We zijn blij met zo'n vers als dit, want het vertelt ons dat onze nieuwsgierigheid bevredigd zal worden, ons verlangen vervuld, onze gelukzaligheid vervolmaakt. 'WE ZULLEN HEM ZIEN ZOALS HIJ IS. De hemel zal van ons zijn, en alles wat we ooit van Hem gedroomd hebben zal meer dan in ons bezit zijn.

Door de hulp van Gods machtige Geest, die alleen woorden in onze mond kan leggen, laten we allereerst spreken over *de glorieuze positie*, 'ZOALS HIJ IS'. Ten tweede, *Zijn persoonlijke identiteit*, 'Wij zullen HEM zien zoals *Hij is*.' Ten derde, *de werkelijke visie*, 'Wij ZULLEN Hem ZIEN

zoals Hij is.’ En ten vierde, *de feitelijke personen*, ‘WIJ zullen Hem zien zoals Hij is.’

I. Eerst dan, DE GLORIEUZE POSITIE.

Onze gedachten gaan vaak terug naar Christus zoals Hij was, en als zodanig hebben we ernaar verlangd om Hem te zien. Ach, hoe vaak hebben we verlangd om de baby te zien die in Bethlehem sliep! Hoe vurig hebben we verlangd om de man te zien die met de vrouw bij de bron sprak! Hoe vaak hebben we gewenst dat we de gezegende Geneesheer zouden zien wandelen tussen de zieken en stervenden, leven gevend met Zijn aanraking en genezend met Zijn adem!

Hoe vaak hebben onze gedachten zich ook teruggetrokken naar Getsemane, en we hebben gewenst dat onze ogen sterk genoeg waren om door de achttienhonderdvijftig jaar heen te prikken die ons scheiden van dat wonderbaarlijke schouwspel, zodat we Hem konden zien zoals Hij was! Zo zullen we Hem nooit zien.

De glorie van Bethlehem is voor altijd verdwenen. De somberheid van Golgotha is weggevaagd. Het tafereel van Getsemane is opgelost. En zelfs de pracht van Tabor is in het verleden gedoofd. Ze zijn als dingen die waren. Noch zullen ze ooit een opstanding hebben. De doornenkroon, de speer, de spons, de spijkers - die zijn er niet. De kribbe en het rotsgraf zijn verdwenen. De plaatsen zijn daar, niet geheiligd door Christelijke voeten, niet gezegend, niet geheiligd door de aanwezigheid van hun Heere. We zullen Hem nooit zien zoals Hij was.

Tevergeefs probeert onze fantasie het te schilderen of onze verbeelding het te vormen. We kunnen en mogen Hem niet zien zoals Hij was, en dat willen we ook niet, want we hebben een grotere belofte: ‘We zullen Hem zien zoals Hij *is.*’ Kom, kijk daar eens even naar bij wijze van contrast, en dan weet ik zeker dat je Christus liever ziet zoals Hij *is*, dan Hem te zien zoals Hij was. Bedenk allereerst dat we Hem niet *vernederd* zullen zien *in Zijn incarnatie,* maar *verheven in Zijn heerlijkheid*.

We mogen de jeugdige jongen niet bewonderen. We moeten de ontluikende man niet toespreken. We moeten geen medelijden hebben met de man die het hete zweet van zijn brandende voorhoofd veegt. We mogen hem niet zien rillen in de middernachtelijke lucht. We mogen Hem niet zien onderworpen aan pijnen, zwakheden, zorgen en zwakheden zoals de onze.

We mogen het oog niet vermoeid zien door slapeloosheid. We mogen geen handen zien die vermoeid zijn door arbeid. We mogen Zijn voeten niet zien bloeden van zware reizen, te lang voor hun kracht. We mogen Hem niet zien met Zijn ziel bedroefd. We hoeven Hem niet vernederd en bedroefd te zien. Oh, de aanblik is nog beter. We moeten Hem verheven zien. We zullen het hoofd zien, maar niet met zijn doornige kroon.

'Het hoofd dat ooit gekroond was met doornen,
Wordt nu gekroond met glorie.'

We zullen ook de hand en de nagelafdrukken zien, maar niet de nagel. Die is eenmaal uitgetrokken en voor altijd. We zullen ook Zijn zijde en de doorboorde wond zien, maar het bloed zal er niet uit vloeien. We zullen Hem zien, niet met een boerenkleed om Hem heen, maar met het rijk van het universum op Zijn schouders. We zullen Hem zien, niet met een rietstengel in Zijn hand, maar met een gouden scepter in Zijn hand.
We zullen Hem zien, niet als bespot, bespuwd en beledigd, niet als been van ons been, in al onze kwellingen, verdrukkingen en benauwdheden, maar we zullen Hem verheven zien. Niet langer Christus de man van smarten, de bekende van verdriet, maar Christus de Mens-God, stralend van pracht, schitterend van licht, bekleed met regenbogen, omgord met wolken, gehuld in bliksemschichten, gekroond met sterren, de zon onder Zijn voeten.
Oh! glorieus visioen! Hoe kunnen we raden wat *Hij is*? Welke woorden kunnen ons dat vertellen? Of hoe kunnen we daarover spreken? Maar wat Hij ook is, met al Zijn pracht onthuld, al Zijn heerlijkheden onbelicht, en Zichzelf ongekleed - we *zullen Hem zien zoals Hij is.*
Onthoud opnieuw dat we Christus niet moeten zien zoals Hij was, de *verachte*, de *verzochte*. We zullen Christus nooit in de woestijn zien zitten, terwijl de aartsverrader tegen Hem zegt: 'Als jij de Zoon van God bent, beveel dan dat deze stenen tot brood gemaakt worden.' We zullen Hem niet stevig op de top van de tempel zien staan, terwijl Hij de boze trotseert die Hem van die torenhoge hoogte wil laten vallen.
We zullen Hem niet rechtop zien staan op de berg van verzoeking, met de aarde die Hem wordt aangeboden als Hij maar wil hurken aan de voeten van de demon. Neen, noch zullen we Hem bespot zien worden door Farizeeën, verzocht door Sadduceeën, uitgelachen door Herodianen. We zullen Hem niet zien met de vinger van minachting op Hem gericht. We

zullen Hem nooit een 'dronken man en een wijndrinker' genoemd zien worden.
We zullen nooit de beschimpte, de beledigde, de gemolesteerde, de verachte Jezus zien. Hij zal niet gezien worden als iemand voor wie we ons gezicht zullen verbergen, die 'veracht werd en wij Hem niet achtten.' Nooit zullen deze ogen die gezegende wangen zien druipen van het speeksel, nooit zullen deze handen die gezegende hand van Hem aanraken terwijl Hij bevlekt is met schande. We zullen Hem niet veracht en onderdrukt zien, maar 'we *zullen Hem zien zoals Hij is.'*

> ***'Geen bloederige speer,***
> ***Het kruis en de spijkers niet meer;***
> ***Want de hel zelf beeft bij Zijn naam,***
> ***En alle hemelen aanbidden.'***

Geen verleidelijke duivel in Zijn nabijheid, want de draak ligt onder Zijn voeten. Geen beledigende mensen, want de verlosten werpen hun kronen voor Zijn voeten. Geen hinderlijke demonen, want engelen laten Zijn verheven lof klinken door elke gouden straat. Vorsten buigen voor Hem, de koningen van de eilanden brengen eerbetoon, alle naties brengen Hem hulde, terwijl de grote God van hemel en aarde die op Hem schijnt, Hem machtige eer geeft.
We zullen Hem zien, geliefd, niet verafschuwd, niet veracht en verworpen, maar aanbeden, geëerd, gekroond, verheven, gediend door vlammende geesten en aanbeden door cherubs en serafijnen. 'Wij zullen Hem zien zoals Hij is.'
Bedenk opnieuw. We zullen de Christus niet zien *worstelen met pijn*, maar Christus *als een overwinnaar*. We zullen Hem nooit alleen de wijnpers zien betreden, maar we zullen Hem zien wanneer we zullen uitroepen: 'Wie is deze die uit Edom komt, met geverfde klederen uit Bozrah? Deze die heerlijk is in zijn kleding, reizend in de grootheid van zijn kracht?'
We zullen Hem nooit zien zoals toen Hij tegenover Zijn vijand stond, maar we zullen Hem zien als Zijn vijand onder Zijn voeten ligt. We zullen Hem nooit zien als het bloedige zweet van Zijn hele lichaam stroomt, maar we zullen Hem zien als Hij alles onder Zich heeft gelegd en de hel zelf heeft overwonnen. We zullen Hem nooit zien als de worstelaar, maar we zullen Hem de prijs zien grijpen.
We zullen Hem nooit de vestingmuur zien beklimmen, maar we zullen

Hem het zwaard van de overwinning op de top ervan zien zwaaien. We zullen Hem niet zien vechten, maar we zullen Hem zegevierend uit de strijd zien terugkeren en roepen: 'Kroon Hem! Kroon Hem! Kronen worden het voorhoofd van de overwinnaar.' '*We zullen Hem zien zoals Hij is*.'
Nogmaals. We zullen onze Verlosser nooit onder het *ongenoegen* van Zijn Vader zien, maar we zullen Hem *geëerd* zien *door de glimlach van Zijn Vader*. Het donkerste uur van het leven van Christus was toen Zijn Vader Hem verliet - dat sombere uur toen de meedogenloze hand van Zijn Vader de beker aan de lippen van Zijn Zoon hield en bitter als het was tegen Hem zei: 'Drink Mijn Zoon - drink.'
En toen de sidderende Heiland voor een moment de mens in Zich had - voor dat moment sterk in zijn kwellingen - zei: 'Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze beker van mij voorbijgaan.' O, het was een donker moment toen de oren van de Vader doof waren voor de smeekbeden van Zijn Zoon, toen de ogen van de Vader gesloten waren voor de kwellingen van Zijn Zoon.
'Mijn Vader,' zei de Zoon, 'kunt U de beker niet wegnemen? Is er geen andere weg voor Uw strenge gerechtigheid? Is er geen ander middel voor de redding van de mens?' Er is er geen! Ah! Het was een verschrikkelijk moment toen Hij de alsem en de gal proefde, en nog donkerder was die droevige middernacht, toen de zon Zijn gezicht in duisternis verborg, terwijl Jezus riep: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Gelovige, je zult nooit dat zieke gezicht zien. Je zult nooit dat bleke voorhoofd zien. Je zult nooit dat arme voorhoofd met littekens zien. Je zult nooit die betraande ogen zien. Je zult nooit dat bleke uitgemergelde lichaam zien. Je zult nooit dat vermoeide, gekwelde hart zien! Je zult nooit die buitengewoon bedroefde geest zien, want de Vader wendt Zijn aangezicht nu nooit meer af.
Maar wat zul jij zien? Je zult je Heere verlicht zien met het licht van Zijn Vader en van Hemzelf. Je zult Hem gestreeld zien worden door Zijn geliefde Ouder. Je zult Hem zien zitten aan de rechterhand van Zijn Vader, voor eeuwig verheerlijkt en verheven. '*Wij zullen Hem zien zoals Hij is*.'
Misschien heb ik het verschil tussen de twee visies niet duidelijk genoeg laten zien - het zicht op wat Hij was en wat Hij is. Sta me dan nog een moment toe en ik zal proberen het nog duidelijker te maken. Als we Christus zien zoals Hij was, hoe *verbaasd* zijn we dan! Een van de eerste gevoelens die we zouden moeten hebben, als we naar de Olijfberg hadden kunnen gaan en onze Heiland daar hadden kunnen zien zweten, zou

verbazing zijn geweest. Toen ons verteld werd dat het de Zoon van God in doodsangst was, zouden we onze handen hebben opgeheven en er zou geen spraak in ons zijn geweest bij de gedachte.
Maar dan, geliefden, hier is het verschil. De gelovige zal net zo verbaasd zijn als hij de heerlijkheden van Jezus ziet terwijl Hij op Zijn troon zit, als hij zou zijn geweest als hij Hem had gezien in Zijn aardse lijden. Het ene zou verbazing zijn geweest, en afschuw zou daarop zijn gevolgd. Maar wanneer we Jezus zien zoals Hij is, zal het *verbazing zonder afschuw* zijn. We zullen ons geen moment doodsbang voelen bij de aanblik, maar eerder...

'Onze vreugden zullen eeuwig rondgaan,
voorbij de grenzen van de hemel.
En de verste grenzen van de aarde.'

Als we Jezus konden zien zoals Hij was, dan zouden we Hem met *groot ontzag moeten* zien. Als we Hem over het water hadden zien lopen, wat een ontzag zouden we dan gevoeld hebben! Als we Hem de doden hadden zien opwekken, dan zouden we Hem een zeer majestueus Wezen hebben gevonden. Zo zullen we ontzag voelen als we Christus op Zijn troon zien. Maar het eerste soort ontzag is ontzag dat gepaard gaat met angst, want toen ze Jezus over het water zagen lopen, schreeuwden ze het uit en waren ze bang. Maar wanneer we Christus zullen zien zoals Hij is, zullen we zeggen:

'Majestueuze zoetheid troont op zijn vreselijke voorhoofd.

Er zal geen angst zijn bij het ontzag - maar het zal *ontzag* zijn *zonder angst*. We zullen niet met beven voor Hem buigen, maar het zal met vreugde zijn. We zullen niet beven bij Zijn aanwezigheid, maar ons verheugen met een onuitsprekelijke vreugde.
Bovendien, als we Christus hadden gezien zoals Hij was, zouden we grote *liefde* voor Hem hebben gehad, maar die liefde zou gepaard zijn gegaan met *medelijden*. We zouden over Hem heen moeten staan en zeggen:

'Helaas, heeft mijn Verlosser gebloed en is mijn Vorst gestorven?
Dat heilige hoofd, voor zo'n worm als ik?'

We zullen evenveel van Hem houden als we Hem in de hemel zien, en zelfs meer, maar het zal *liefde zonder medelijden* zijn. We zullen niet zeggen, 'Helaas!' maar we zullen roepen:

> ***'Alle heil, de kracht van Jezus' naam; Laat engelen neervallen:***
> ***Breng de koninklijke diadeem tevoorschijn,***
> ***En kroon Hem tot Heere van alles.'***

Nogmaals. Als we Jezus Christus hadden gezien zoals Hij hier beneden was, dan zou er *blijdschap* zijn geweest *bij* de gedachte dat Hij kwam *om ons te redden*, maar we zouden ook *verdriet* hebben gehad bij de gedachte dat we *gered moesten worden*. Onze zonden zouden ons verdrietig maken dat Hij zou sterven, en 'helaas!' zou uit ons losbarsten, zelfs met een lied van vreugde. Maar wanneer we Hem zien, zal het *vreugde* zijn *zonder verdriet*, zonde en verdriet zelf zullen verdwenen zijn - de onze zal een pure, onvermengde, onvervalste vreugde zijn.
Nog meer. Als we onze Heiland hadden gezien zoals Hij was, zou het een *triomf zijn geweest* om te zien hoe Hij overwon, maar toch zou er *spanning* over zijn geweest. We hadden moeten vrezen dat Hij niet zou overwinnen. Maar als we Hem daarboven zien, zal het een *triomf* zijn *zonder spanning*. Schud het zwaard, de strijd is gewonnen. Het is nu voorbij. 'Het is afgelopen,' is gezegd. Het graf is voorbij, de poorten zijn geopend en nu, voortaan en voor altijd, zit Hij aan de rechterhand van Zijn Vader, vanwaar Hij ook zal komen om te oordelen de levenden en de doden.
Hier is dus het verschil. 'We zullen hem zien zoals hij is.' We zullen verbazing voelen zonder afschuw, ontzag zonder angst, liefde zonder medelijden, vreugde zonder verdriet, triomf zonder spanning. Dat is de glorieuze positie. Arme woorden, waarom falen jullie? Arme lippen, waarom spreken jullie niet veel beter? Als je het kon, zou je het doen, want dit zijn glorieuze dingen waar je over spreekt. 'WIJ ZULLEN HEM ZIEN ZOALS HIJ IS.'

II. Ten tweede hebben we nu PERSOONLIJKE IDENTITEIT.
Misschien hebben sommigen, terwijl ik aan het woord was, gezegd: 'Ah! maar ik wil *de* Redder zien, de Redder van Golgotha, de Redder van Judea, degene die voor mij gestorven is. Ik wil niet zozeer de glorieuze Verlosser zien waarover u hebt gesproken. Ik wil juist die Heiland zien die de werken van liefde deed, de lijdende Heiland, voor Hem die ik liefheb.'

Geliefden, jullie zullen Hem zien. Het is dezelfde. Er is een persoonlijke identiteit. 'We zullen Hem zien.' 'Onze ogen zullen Hem zien en niet een andere.' 'We zullen Hem zien zoals Hij is.' Het is een charmante gedachte dat we de Christus zelf zullen zien.

Dat is wat we willen - dezelfde Heiland zien. Ja, het zal dezelfde Heere zijn die we in de hemel zullen zien. Onze ogen zullen *Hem* zien en geen andere.
We zullen er zeker van zijn dat Hij het is, want als we de hemel binnengaan, zullen we Hem kennen aan Zijn *mensheid en Godheid*. We zullen Hem een mens vinden, net zoveel als Hij op aarde was. We zullen Hem ook mens en God vinden, en we zullen er heel zeker van zijn dat er nooit een andere Mens-God is geweest, we hebben nooit over een andere gelezen of gedroomd. Denk niet dat je, als je in de hemel komt, zult moeten vragen: 'Waar is de mens Christus Jezus?' Je zult Hem recht voor je zien op Zijn troon, een mens zoals jij.

> ***'Helder* als een man *zit de Heiland;***
> ***De God, hoe helder schijnt Hij.'***

Maar dan zul je Christus herkennen aan Zijn *wonden*. Heb je nooit gehoord van moeders die hun kinderen jaren nadat ze verloren waren herkenden aan de merktekens en wonden op hun lichaam? Geliefden, als we ooit onze Verlosser zien, zullen we Hem aan Zijn wonden herkennen. 'Maar,' zeg je, 'ze zijn allemaal weg.' Oh nee, want Hij

> ***'Ziet eruit als een lam dat ooit werd geslacht,***
> ***En draagt nog steeds Zijn priesterschap.'***

De handen zijn nog steeds doorboord, hoewel de nagels er niet meer zijn. De voeten hebben nog steeds de openingen erdoorheen; en de zijde is nog steeds wijd gapend, en we zullen Hem kennen aan Zijn wonden.
We hebben gehoord van mensen die op het slagveld naar de doden zochten. Ze wendden hun gezicht naar boven en keken naar hen, maar kenden hen niet. Maar de tedere vrouw kwam, en er was een diepe wond, een snede van een sabel die haar man op zijn borst had opgelopen, en ze zei: 'Hij is het. Ik ken hem aan die wond.' Zo zullen we in de hemel in een ogenblik onze Heiland aan Zijn wonden herkennen en zeggen: 'Hij

is het, Hij is het die ooit zei: ‘Ze hebben mijn handen en mijn voeten doorboord.’’

Maar dan, geliefden, Christus en wij zijn geen vreemden, want we hebben Hem vaak gezien in dit glas van het Woord. Wanneer onze arme ogen door de Heilige Geest met oogzalf zijn gezalfd, hebben we soms een voldoende glimp van Christus opgevangen om Hem daardoor te kennen. We hebben Hem nooit anders gezien dan in spiegelbeeld. Toen we in de Bijbel keken, was Hij boven ons en keek Hij op ons neer, en we keken daar als in een spiegelglas en zagen Hem ‘als in een donker glas’.

Maar we hebben genoeg van Hem gezien om Hem te kennen. En o, ik denk dat als ik Hem zie, ik zal zeggen: ‘Dat is de bruidegom waarover ik heb gelezen in Salomo’s Hooglied. Ik weet zeker dat het dezelfde Heere is waar David over zong. Ik weet dat het Jezus is, want Hij lijkt zelfs nu op die Jezus die tegen de arme vrouw zei: ‘Ik veroordeel u ook niet’ - op die gezegende Jezus die zei: ‘*Talitha Cumi*’-’Meid, ik zeg u, sta op.’’ We zullen Hem kennen omdat Hij zoveel op de Bijbelse Jezus zal lijken, dat we Hem meteen zullen herkennen.

Meer nog, we hebben Hem soms beter gekend dan door de Schrift - door nauwe en intieme *gemeenschap* met Hem. We ontmoeten Jezus soms in het donker, maar we hebben een lief gesprek met Hem, en Hij legt Zijn lippen tegen ons oor, en onze lip komt zo dicht bij Zijn oor, als we met Hem praten. O, we zullen Hem goed genoeg kennen als we Hem zien.

Je kunt erop vertrouwen dat de gelovige zijn Meester kent als hij Hem vindt. We hoeven Jezus Christus niet aan ons voorgesteld te krijgen als we naar de hemel gaan, want als Hij van Zijn troon zou zijn en bij de rest van de gezegende geesten zou zitten, zouden we direct naar Hem toe moeten gaan en zeggen: ‘Jezus, ik ken U.’ De duivel kende Hem, want hij zei: ‘Jezus ken ik,’ en ik weet zeker dat Gods volk Hem zou moeten kennen.

‘Jezus, ik ken U,’ zullen we meteen zeggen als we naar Hem toe gaan. ‘Hoe ken je Mij?’ zegt Jezus. ‘Wel, lieve Jezus, we zijn geen vreemden. U hebt U aan mij geopenbaard zoals U dat niet aan de wereld doet. U hebt mij soms zulke tekenen van Uw genadige genegenheid gegeven, denkt U dat ik U vergeten ben? Waarom, ik heb Uw handen en Uw voeten soms door geloof gezien, en ik heb mijn hand in Uw zijde gelegd, zoals Thomas van oudsher, en denkt U dat ik een vreemdeling voor U ben? Nee, gezegende Jezus, als U Uw hand voor Uw ogen zou houden en Uw gelaat zou verbergen, dan zou ik U kennen. Als U opnieuw geblinddoekt

zou worden, zouden mijn ogen het U vertellen, want ik ken U te lang om aan Uw persoonlijkheid te twijfelen.'

Gelovige, neem deze gedachte met je mee: 'We zullen *Hem* zien', ondanks alle veranderingen in Zijn positie. Het zal dezelfde persoon zijn. We zullen dezelfde handen zien die doorboord waren, dezelfde voeten die vermoeid waren, dezelfde lippen die predikten, dezelfde ogen die weenden, hetzelfde hart dat zuchtte van pijn - absoluut dezelfde, behalve wat Zijn toestand betreft. 'Wij zullen *Hem* zien.' Schrijf het woord HEM zo groot als je wilt. 'We zullen *Hem zien* zoals Hij is.'

III. Dit brengt ons bij het derde punt - de werkelijke aard van het visioen. 'We *zullen* Hem *zien* zoals Hij is.' Dit is niet het land van het zicht, het is een te donker land om *Hem te* zien en onze ogen zijn niet goed genoeg. We wandelen hier door geloof en niet door zicht. Het is prettig om Zijn genade te geloven, maar we zien het liever. Welnu, 'We *zullen* Hem *zien*.' Maar misschien denk je, als er staat: 'We zullen Hem zien', dat het betekent dat we meer over Hem zullen weten, dat we meer over Hem zullen denken, dat we een beter beeld van Hem zullen krijgen door geloof. Oh, nee, dat betekent het helemaal niet. Het betekent wat het zegt - werkelijk zicht. Net zo duidelijk als ik mijn broeder daar kan zien, net zo duidelijk als ik iemand van jullie kan zien, zal ik Christus zien - ook met deze ogen. Met deze ogen die naar jullie kijken, zal ik naar de Heiland kijken. Het is geen fantasie dat we Hem zullen zien. Begin deze woorden niet in stukken te hakken. Zie je die gaslamp? Je zult de Heiland op dezelfde manier zien - natuurlijk, werkelijk, echt. U zult Hem niet dromerig zien, u zult Hem niet zien in de poëtische betekenis van het woord-zien, u zult Hem niet zien in de metaforische betekenis van het woord. Maar werkelijk, je zult Hem 'zien zoals Hij is'. 'Hem zien', let daarop. Niet over Hem denken, en over Hem dromen, maar we zullen Hem werkelijk 'zien zoals Hij is.'
Hoe anders zal dat zicht op Hem zijn dan wat we hier hebben. Want hier zien we Hem *door weerspiegeling*. Ik heb je al eerder gezegd dat we Christus 'door een donker glas' zien, maar daarna zullen we Hem van aangezicht tot aangezicht zien.
De goede dokter John Owen legt in een van zijn boeken deze passage uit: 'Hier zien we door een donker glas,' en hij zegt dat dit betekent: 'Hier kijken we door een telescoop, en we zien Christus er slechts donker

doorheen.’ Maar de goede man was vergeten dat telescopen pas honderden jaren nadat Paulus schreef werden uitgevonden, zodat Paulus geen telescopen bedoeld kan hebben.
Anderen hebben geprobeerd andere betekenissen aan het woord te geven. Feit is dat glas in die tijd nooit werd gebruikt om doorheen te kijken. Ze gebruikten glas om *langs* te kijken, maar niet om *doorheen* te kijken. Het enige glas dat ze hadden om door te zien was een glazen spiegel. Ze hadden glas dat niet helderder was dan ons gewone zwarte flessenglas. ‘Hier zien wij door een donker glas.’ Dat betekent, door middel van een spiegel.
Zoals ik je heb verteld, wordt Jezus in de Bijbel afgebeeld. Er is Zijn portret. We kijken naar de Bijbel en we zien Hem. We zien Hem ‘door een donker glas’. Net zoals je soms, als je in je spiegel kijkt, iemand op straat ziet lopen. Je ziet de persoon niet, je ziet hem alleen weerspiegeld. Nu zien we Christus weerspiegeld, maar dan zullen we Hem niet zien in de spiegel, we zullen Zijn persoon werkelijk zien. Niet de gereflecteerde Christus, niet Christus in het heiligdom, niet de loutere Christus die uit de Bijbel schijnt, niet Christus gereflecteerd vanaf de heilige preekstoel, maar ‘we zullen Hem zien zoals Hij is.’
Nogmaals, *hoe gedeeltelijk zien we Christus hier*. De beste gelovige krijgt maar een halve glimp van Christus te zien. Terwijl de ene christen hier het glorieuze hoofd van Christus ziet, verheugt hij zich zeer in de hoop op Zijn komst. Een ander ziet Zijn wonden en hij predikt altijd de verzoening. Weer een ander kijkt in Zijn hart en hij roemt het meest in onveranderlijkheid en de leer van de uitverkiezing.
Een ander kijkt alleen naar de mensheid van Christus en hij spreekt veel over de sympathie van Christus met gelovigen. Een ander denkt meer aan Zijn Godheid en je zult hem altijd de goddelijkheid van Christus horen beweren. Ik denk niet dat er een gelovige is die heel Christus heeft gezien. Nee. We prediken zoveel mogelijk van de Meester, maar we kunnen Hem niet helemaal schilderen.
Sommige van de beste schilderijen, weet je, geven alleen het hoofd en de schouders, ze geven niet het portret ten voeten uit. Er is geen gelovige, er is geen goddelijke keuze die een portret van Christus ten voeten uit kan schilderen. Sommigen van jullie kunnen niet veel meer schilderen dan Zijn pink. En let op, als we de pink van Jezus goed kunnen schilderen, dan is het een leven lang waard om dat te kunnen. Zij die het beste schilderen, kunnen zelfs Zijn gezicht niet volledig schilderen. Ah! Hij is zo

heerlijk en wonderbaarlijk dat we Hem niet volledig kunnen afbeelden. We hebben Hem niet meer dan gedeeltelijk gezien.
Kom, geliefden, hoeveel weten jullie van Christus? U zult zeggen: 'Ach, ik weet weinig van Hem. Ik zou me kunnen aansluiten bij de echtgenote, wanneer zij verklaart dat Hij helemaal mooi is, maar ik heb Hem niet van top tot teen bekeken, en bij Zijn wonderbaarlijke heerlijkheden kan ik niet volledig stilstaan.' Hier zien we Christus gedeeltelijk - daar zullen we Christus volledig zien, wanneer 'we Hem zullen zien zoals Hij is.'
Ook hier *zien we Christus heel zwak*! Het is door vele schaduwen dat we nu onze Meester zien. Hier is het zicht te zwak, maar daar 'zullen we Hem zien zoals Hij is.' Heb je nooit op de heuveltoppen gestaan, wanneer de mist over de vallei speelde? Je hebt naar beneden gekeken om de stad en het beekje beneden je te zien, je kon net die torenspits zien en die pinakel markeren. Je kon die koepel in de verte zien, maar ze waren allemaal zo gehuld in de mist dat je ze nauwelijks kon onderscheiden. Plotseling blies de wind de mist onder je vandaan en zag je de mooie, prachtige vallei.
Ah! zo is het wanneer de gelovige de hemel binnengaat. Hier staat hij en kijkt naar Christus gesluierd in een mist - naar een Jezus die in een sluier is gehuld. Maar als hij daarboven komt, op de voorsteven van Pisgah, nog hoger, met zijn Jezus, dan zal hij Hem niet zwak zien, maar hij zal Hem helder zien. We zullen Jezus dan zien 'zonder een sluier ertussen' - niet schemerig, maar van aangezicht tot aangezicht.
Ook hier *zien we Christus zo ver weg*! Bijna zo ver weg als de verste ster! We zien Hem, maar niet dichtbij. We vangen een glimp van Hem op, maar o, wat een lengtes en afstanden liggen er tussen! Wat een heuvels van schuld - een zware last! Maar dan zullen we Hem van dichtbij zien. We zullen Hem van aangezicht tot aangezicht zien, zoals een man met zijn vriend praat, zo zullen wij dan met Jezus praten. Nu zijn we ver van Hem vandaan, dan zullen we dicht bij Hem zijn. Ver weg in de hooglanden, waar Jezus woont, daar zullen onze harten ook zijn, wanneer hart en lichaam 'aanwezig bij de Heere' zullen zijn.
En o, *hoe vluchtig is onze kijk op Jezus*! Het is maar een korte tijd dat we een glimp van Christus opvangen en dan lijkt Hij van ons weg te gaan. Onze wagens zijn soms als die van Amminadib, maar na korte tijd zijn alle wielen weg en zijn we de gezegende Heere kwijt. Heb jij je niet op sommige uren in je leven zo in de aanwezigheid van Christus gevoeld dat je nauwelijks wist waar je was? Als je het hebt over de strijdwagens en paarden van Elia, dan stond je zelf in vuur en vlam. Je had jezelf in

een paard en wagen van vuur kunnen veranderen en gemakkelijk naar de hemel kunnen gaan.
Maar heb je dan nooit plotseling het gevoel gehad dat er een ijsklomp op je hart was gevallen en het vuur had gedoofd en dat je had geroepen: 'Waar is mijn geliefde gebleven? Waarom heeft hij zijn gezicht verborgen? O, hoe donker! Hoe schemerig!' Maar, christenen, er zullen geen verborgen gezichten zijn in de hemel! Gezegende Heere Jezus, er zal geen bedekking van Uw ogen zijn in de heerlijkheid. Is Uw hart niet een zee van liefde, waarin alle hartstochten rollen?
En er is geen ebstroom van Uw zee, lieve Jezus, daar. Bent U niet alles? Er zal daar geen verlies van U zijn - geen hand voor Uw ogen daarboven, maar zonder enige verandering, zonder verandering of vermindering, zullen onze onvermoeibare, onbewolkte ogen U eeuwig blijven aanschouwen. 'We zullen hem zien zoals hij is!' Gezegend gezicht! Oh! dat het zou komen!
Dan weet je dat er nog een ander verschil zal zijn. Wanneer 'we Hem zullen zien zoals Hij is', hoeveel beter zal dat zicht zijn dan wat we hier hebben! Als we Christus hier zien, zien we Hem in ons voordeel. Wanneer we Hem daar zien, zullen we Hem zien tot *onze volmaaktheid*. Ik getuig van mijn Meester dat ik Hem nog nooit heb gezien zonder er baat bij te hebben gehad.
Er zijn veel mensen in deze wereld die we heel vaak zien en waar we heel weinig goeds van krijgen, en hoe minder we van ze zien, hoe beter. Maar van onze Jezus kunnen we zeggen dat we nooit bij Hem in de buurt komen zonder iets goeds van Hem te ontvangen. Ik heb Zijn gewaden nog nooit aangeraakt zonder het gevoel te hebben dat mijn vingers roken naar mirre, aloë en kassie uit de ivoren paleizen.
Ik kwam nooit dichtbij Zijn lippen, of Zijn adem wierp parfum op mij. Ik ben nog nooit in de buurt van mijn Meester geweest, zonder dat Hij mij aan zonde heeft gedood. Ik ben nooit tot Hem genaderd, of Zijn gezegende ogen brandden een lust uit mijn hart voor mij. Ik ben nooit dichtbij gekomen om Hem te horen spreken, of ik voelde me smelten toen de Geliefde sprak, gelijkvormig worden aan Zijn beeld. Maar dan geliefden, het zal niet zijn om ons te verbeteren, het zal zijn om ons te vervolmaken, wanneer we Hem daarboven zien. 'We zullen Hem gelijk zijn, want we zullen Hem zien zoals Hij is.'
O, die eerste zoete blik op Christus, wanneer we het lichaam hebben verlaten! Ik ben gekleed in vodden - Hij kijkt naar mij en ik ben gekleed

in gewaden van licht. Ik ben zwart - Hij kijkt naar mij - en ik vergeet de tenten van Kedar en word wit als de tentkleden van Salomo. Ik ben verontreinigd, de zonde heeft mij aanschouwd, en is er vuil op mijn klederen - zie, ik ben witter dan sneeuw, want Hij heeft mij aanschouwd. Ik heb kwade wensen en kwade gedachten, maar ze zijn gevlucht als de demon voor Zijn aangezicht, toen Hij zei: 'Ga weg, satan; Ik beveel je uit de man te gaan.' 'Wij zullen Hem gelijk zijn, want wij zullen Hem zien zoals Hij is.'
Ik weet het, geliefden, de Heiland lijkt voor jullie op een groot schip, en ik op een klein bootje dat het schip uit de haven probeert te trekken. Zo voel ik mezelf ook. Ik heb de roeispanen, ik probeer te trekken, maar het is zo'n heerlijk groot schip, dat ik het er niet uit kan trekken. Er zijn onderwerpen waarvan ik het roer kan vasthouden en overal naartoe kan leiden - die komen uit elke haven, al is de doorvaart nog zo smal. Maar dit is een edel schip - zo groot dat we het nauwelijks de zee op krijgen.
Het heeft de Heilige Geest nodig om de zeilen voor jullie te laten wapperen, en jullie hele ziel moet erbij stilstaan en verlangen om over dit wonderbaarlijke schouwspel na te denken, en dan hoop ik dat jullie ontevreden over de prediker weggaan, omdat jullie het gevoel zullen hebben dat het onderwerp hem en jullie helemaal beheerst heeft.

IV. Tot slot zijn hier DE WERKELIJKE PERSONEN.
'*We* zullen hem zien zoals hij is.' Kom, nu, geliefden! Ik scheid je niet graag. Het lijkt hard werken dat jij en ik uit elkaar moeten, terwijl ik er zeker van ben dat we elkaar met heel ons hart liefhebben. Tienduizend daden van vriendelijkheid van jou ontvangen, tienduizend daden van oprechte liefde en medeleven, verbinden mijn hart met mijn volk. Maar o, geliefden, is het niet duidelijk dat wanneer we zeggen: '*We* zullen hem zien,' dat woord 'we' niet ons allemaal betekent - niet iedereen hier omvat! '*We* zullen hem zien zoals hij is!' Kom, laten we die 'wij' verdelen in 'ikken'. Hoeveel 'ikken' zijn er hier die 'hem zullen zien zoals hij is'?
Broeder, met sneeuw op je hoofd, zul je hem 'zien zoals hij is'? Je hebt vele jaren van vechten, proberen en problemen achter de rug - als je hem ooit 'ziet zoals hij is', zal dat voor alles betalen. 'Ja,' zeg je, 'ik weet in wie ik heb geloofd.' Welnu, broeder, je oude schemerige ogen zullen spoedig geen bril meer nodig hebben. Hem 'zien zoals hij is' zal je het heldere, stralende oog van je jeugd teruggeven, met al zijn glans en vuur.
Maar zijn uw grijze haren vol van zonde? En is er lust in uw oude koude

bloed? Ah, je zult Hem zien, maar niet dichtbij, je zult van Zijn aanwezigheid worden verdreven. Was deze arm maar sterk genoeg om je naar de Verlosser te slepen, maar dat is hij niet. Ik laat je in Zijn handen. God behoede je!
En jij, lieve broeder, en jij, lieve zuster, die de middelbare leeftijd hebben bereikt, worstelend met de beproevingen van het leven, vermengd met al zijn gevechten, zijn kwalen verdragend, jij vraagt je misschien af, of je Hem zult zien! De tekst zegt: '*We* zullen', en kunnen jij en ik onze handen op ons hart leggen en onze verbondenheid met Jezus kennen? Als dat zo is, 'zullen *we* Hem zien zoals Hij is'.
Broeder! Vecht door! Tegen de duivel! Sla hard naar hem! Vrees niet! De aanblik van Christus zal je lonen. Soldaat van het kruis, slijp je zwaard opnieuw en laat het diep snijden. Arbeider! Zwoeg opnieuw, graaf dieper, til de bijl hoger met een dappere en sterkere arm, want het zicht van je Meester zal je uiteindelijk goed doen. Ga, krijger! De vesting op, want de overwinning ligt glimlachend op de top, en je zult je Kapitein daar ontmoeten! Wanneer je zwaard stinkt van het bloed van je zonden, zal het inderdaad een heerlijkheid zijn om je Meester te ontmoeten, wanneer je bekleed bent met triomf en hem dan 'ziet zoals hij is'.
Jongeman, mijn broeder in leeftijd, de tekst zegt: '*Wij* zullen hem zien zoals hij is.' Betekent 'wij' die jongeman daar in het gangpad? Betekent het jou, mijn broeder, daarboven? Zullen *we* 'hem zien zoals hij is'? We schamen ons er niet voor om elkaar broeders te noemen in dit gebedshuis. Jongeman, je hebt een moeder en haar ziel is dol op je. Als je moeder vanmorgen naar je toe zou komen, zou ze je arm kunnen pakken en tegen je kunnen zeggen: 'John, we zullen Hem 'zien zoals Hij is,'-het is niet ik, John, die Hem alleen zal zien, maar jij en ik zullen Hem samen zien, '*We* zullen Hem zien zoals Hij is.''
Bittere, bittere gedachte die zojuist door mijn ziel ging! O hemel! Als we ooit gescheiden worden van degenen die we zo dierbaar liefhebben wanneer de laatste dag van de rekening komt! O, als we Hem niet zouden zien zoals Hij is! Ik denk dat er voor de ziel van een zoon niets schrijnender kan zijn dan de gedachte dat het mogelijk kan gebeuren dat sommige kinderen van zijn moeder God zullen zien en hij niet!
Ik kreeg net een brief van iemand die God dankt dat hij de preek 'Velen zullen komen uit het Oosten en uit het Westen' heeft gelezen en hij hoopt dat het hem tot God heeft gebracht. Hij zegt: 'Ik ben er één uit een grote familie, en ze houden allemaal van God, behalve ikzelf. Ik weet niet of ik

eraan had moeten denken, maar ik heb deze preek van u opgepakt en het heeft me tot de Heiland gebracht.'

O, geliefden, denk eraan dat je de laatste van negen kinderen naar de Heiland brengt! Heb ik niet een moederhart doen opspringen van vreugde? Maar o! als die jongeman van de negen verloren was gegaan, en zijn acht broers en zussen in de hemel had gezien, terwijl hij zelf was verstoten, dan denk ik dat hij negen hellen zou hebben gehad, hij zou negen keer ellendiger in de hel zijn geweest, omdat hij elk van hen en zijn moeder en zijn vader ook zag, aangenomen, en hijzelf verstoten. Het zou daar niet 'wij' zijn geweest met de hele familie.

Wat een aangename gedachte is het, dat we vandaag bijeen kunnen komen, sommigen van ons, en onze handen om degenen die we liefhebben heen kunnen slaan en een ononderbroken familie kunnen vormen - vader, moeder, zus, broer en alle anderen die ons dierbaar zijn, en door nederig geloof kunnen zeggen: '*We* zullen hem zien zoals hij is' - wij allemaal, niemand uitgezonderd!

Mijn vrienden, we voelen ons als een familie in Park Street. Als ik bij jullie weg ben, voel ik dat er niets boven deze plek gaat, dat er niets op aarde is dat de pijn van afwezigheid van deze heilige plek kan compenseren. Op de een of andere manier voelen we ons met elkaar verbonden door zulke banden van liefde!

Afgelopen sabbat ging ik naar een plek waar de dominee ons het smerigste spul gaf dat ooit gebrouwen is. Ik weet zeker dat ik wenste dat ik hier was, zodat ik een beetje godsvrucht kon prediken, of het anders kon horen. Arm ding van Wesley! Hij predikte werken van het begin tot het eind, vanuit die prachtige tekst: 'Zij die zaaien in tranen, zullen oogsten in vreugde!' en vertelde ons dat wat we ook zaaiden, we ook zouden oogsten, zonder ooit de verlossing voor zondaars te noemen en de vergiffenis die zelfs voor heiligen vereist is.

Het ging ongeveer zo: 'Wees goede mannen en vrouwen, en je zult er de hemel voor krijgen. Wat jullie zaaien, zullen jullie zeker oogsten, en als jullie heel goede mensen zijn en jullie best doen, zullen jullie allemaal naar de hemel gaan, maar als jullie heel slecht en goddeloos zijn, dan zullen jullie naar de hel moeten gaan. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar wat je zaait, dat zul je oogsten.' Geen greintje over Jezus Christus, van begin tot eind, geen greintje.

'Nou,' dacht ik, 'ze zeggen dat ik nogal hard ben voor die Arminiaanse kerels, maar als ik mijn oude zwaard niet erger dan ooit in hen steek, nu

ik ze zelf weer gehoord heb, dan ben ik geen levend man!' Ik dacht dat ze misschien een beetje zouden veranderen en niet zo veel over werken zouden preken, maar ik weet zeker dat er nog nooit een preek was die zo vol was van verlossing door werken, gepreekt door de paus zelf, als deze. Ze geloven in verlossing door werken, wat ze ook zeggen en hoe ze het ook ontkennen als je dicht bij hen komt. Want ze vertellen je zo eeuwig dat je goed moet zijn, en rechtschapen, en godvruchtig, en nooit sturen ze je aan om eerst naar de bloedende wonden van een stervende Heiland te kijken, nooit vertellen ze je over Gods vrije genade, die je uit enorme zonden heeft gehaald, maar altijd praten ze over die goedheid, goedheid, goedheid, die nooit in het schepsel zal worden gevonden.
Welnu, geliefden, op de een of andere manier, waar we ook heengaan, lijkt het alsof we hier terug moeten komen.

'Hier wonen onze beste vrienden, onze verwanten;
Hier regeert God, onze Verlosser.'

En de gedachte om een van jullie te verliezen doet me bijna net zoveel verdriet als de gedachte om een van mijn familieleden te verliezen. Hoe vaak hebben we niet met plezier naar elkaar gekeken! Hoe vaak zijn we niet samengekomen om dezelfde oude liedjes te zingen op dezelfde oude melodieën! Hoe vaak hebben we samen gebeden! En wat houden we allemaal van de klank van het woord 'Genade, genade, genade!'.
En toch zijn er sommigen onder jullie van wie ik in mijn hart weet, en die jullie zelf ook kennen, dat ze Hem niet zullen zien, tenzij jullie een verandering ondergaan - tenzij jullie een nieuw hart en een juiste geest hebben. Welnu, zou u uw voorganger willen ontmoeten op de dag des oordeels, en het gevoel hebben dat u van hem gescheiden moet worden omdat zijn waarschuwingen niet zijn opgevolgd en zijn uitnodigingen in de wind zijn geworpen?
Denk je, jongeman, dat je me zou willen ontmoeten op de dag des oordeels, om je te herinneren wat je hebt gehoord en wat je hebt genegeerd? En denk je dat je voor je God zou willen staan en je herinneren hoe de weg van verlossing je werd verkondigd: 'Geloof in de Heere Jezus Christus, en laat je dopen, en je zult behouden worden' - en dat je de boodschap hebt genegeerd? Dat was inderdaad droevig.
Maar we laten de gedachte bij jou, en opdat je niet zou denken dat als je niet waardig bent, je Hem niet zult zien - als je niet goed bent, zul je

Hem niet zien - als je niet zulke en zulke goede dingen doet, zul je Hem niet zien - laat me je vertellen, wie dan ook, al is hij de grootste zondaar onder de hemel - al is zijn leven het smerigst en het meest verdorven - al is hij tot nu toe het meest verlaten en losbandig - al gelooft hij in de Heere Jezus Christus, hij zal het eeuwige leven hebben. Want God zal zijn zonden uitwissen, hem gerechtigheid geven door Jezus, hem aannemen in de Geliefde, hem redden door Zijn barmhartigheid, hem bewaren door Zijn genade en hem ten slotte vlekkeloos en onberispelijk presenteren voor Zijn aangezicht met buitengewoon grote vreugde.
Beste vrienden, het is een fijne gedachte om nu mee af te sluiten, dat ik met een heel groot deel van jullie kan zeggen: '*We* zullen Hem zien zoals Hij is.' Want jullie weten dat als we aan de tafel van de Heere zitten, we de hele benedenverdieping van deze kapel in beslag nemen, en ik geloof dat de helft van ons hier mensen van God zijn, want ik weet dat veel leden 's avonds niet aan de tafel van de Heere kunnen komen.
Broeders, we hebben één hart, één ziel, één Heere, één geloof, één doop. We kunnen hier beneden een tijdje van elkaar gescheiden zijn, sommigen kunnen voor ons sterven, zoals onze lieve broeder Mitchell is gestorven. Sommigen kunnen de stroom oversteken voordat de tijd voor ons komt, maar we zullen elkaar weer ontmoeten aan de andere kant van de rivier. 'We zullen hem zien zoals hij is.

EXPOSITIE

1 JOHN 3:1-10

'Zie, welk een liefde heeft de Vader ons geschonken, dat wij kinderen Gods genoemd zouden worden; daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet gekend heeft.'
'Geliefden, wij zijn nu zonen van God, en het is nog niet verschenen wat wij zullen zijn; maar wij weten dat, wanneer Hij zal verschijnen, wij Hem gelijk zullen zijn, want wij zullen Hem zien zoals Hij is.'

Zoals de lieve Dr. Hawker hierover zei: hier zit een hoofdstuk in elk woord en een preek in elke letter. Hoe het opent met een 'Zie!' omdat het zo'n opvallend gedeelte van de heilige Schrift is, dat de Heilige Geest wil dat we er bijzondere aandacht aan besteden.

'*Zie*!' zegt hij, 'lees andere Schriften als je wilt, met een blik, maar stop hier. Ik heb een wegwijzer neergezet om jullie te vertellen dat er onder deze woorden iets ligt dat bij uitstek de moeite waard is om aandacht aan te schenken.' 'Zie, welk een liefde de Vader *ons* heeft geschonken.' Overweeg wie we waren en wie we nu zijn. En hoe we onszelf voelen, zelfs wanneer goddelijke genade krachtig in ons is.
En toch, geliefden, worden we '*de zonen van God*' genoemd. *Er* wordt gezegd dat toen een van de geleerde heidenen dit aan het vertalen was, hij stopte en zei: 'Nee, dat kan niet. Laat er staan: 'Onderworpen', niet 'Zonen', want het is onmogelijk dat we 'de zonen van God' worden genoemd.'
Wat een hoge relatie heeft een zoon met zijn vader! Wat een voorrechten heeft een zoon van zijn vader! Wat een vrijheden mag een zoon met zijn vader nemen! En o, wat een gehoorzaamheid is de zoon zijn vader verschuldigd en wat een liefde voelt de vader voor de zoon! Maar *dat* alles, en meer dan *dat*, hebben we nu door Christus.
'Zie, engelen, stop, serafijnen, hier is iets dat wonderbaarlijker is dan de hemel met zijn muren van jaspis. Zie, universum! Open uw ogen, o wereld. 'Zie, welk een liefde heeft de Vader ons geschonken, dat wij zonen Gods genoemd zouden worden; daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet gekend heeft. Welnu, we zijn tevreden om met Hem mee te gaan in Zijn vernedering, want we zullen met Hem verhoogd worden.
'*Geliefden, nu zijn wij de zonen van God*.'
Dat is gemakkelijk om te lezen, maar het is niet zo gemakkelijk om te voelen. '*Nu* zijn wij de zonen van God.' Hoe is het met jouw hart vanmorgen? Ben je in de diepste diepten van verdriet en lijden? '*Nu* ben *je* een zoon van God.' Stijgt er corruptie op in je geest en lijkt genade een arme vonk die onder de voet wordt gelopen? 'Geliefden, *nu* ben *je* een zoon van God.' Laat je geloof je bijna in de steek en zijn je genaden als een kaars die bijna uitgeblazen wordt door de wind? Vrees niet, geliefden, het zijn niet je genaden, het zijn niet je frames, het zijn niet je gevoelens waarop je moet leven - je moet eenvoudigweg leven door naakt geloof in Christus. 'Geliefden, *nu* zijn wij de zonen van God.'
Met al deze dingen tegen ons, met de voet van de duivel op onze nek en het zwaard in zijn hand klaar om ons te doden - geliefden, *nu* in het diepst van ons verdriet, waar we ook mogen *zijn* - nu, net zo goed in het dal als op de berg, net zo goed in de kerker als in het paleis, net zo goed gebroken op het rad van lijden als verheven op de vleugels van triomf,

‘geliefden, *nu* zijn we de zonen van God.’ ‘Ah!’ maar je zegt, ‘zie hoe ik gekleed ben! mijn genaden zijn niet helder, mijn gerechtigheid schijnt niet met schijnbare glorie.’ Maar lees het volgende: ‘*Het is nog niet verschenen wat wij zullen zijn, maar wij weten dat wanneer Hij zal verschijnen, wij Hem gelijk zullen zijn.*’ We lijken nu nog niet zoveel op Hem, maar we moeten nog een verfijningsproces ondergaan, en de dood zelf, die beste van alle vrienden, moet ons nog schoonwassen. ‘Wij weten dat wanneer Hij zal verschijnen, wij Hem gelijk zullen zijn, want wij zullen Hem zien zoals Hij is.’

‘En een ieder, die deze hoop in zich heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.’

‘Wie zonde doet, overtreedt ook de wet, want zonde is overtreding van de wet.’

‘En gij weet dat Hij geopenbaard is om onze zonden weg te nemen, en in Hem is geen zonde.’

Gelovige, lees deze woorden in twee betekenissen. Hij werd gemanifesteerd om jouw zonden, die je hebt begaan, weg te nemen. En dat volbracht Hij, toen Hij ‘de rechtvaardige voor de onrechtvaardige’ de straffen van hen onderging. En Hij werd gemanifesteerd om de macht van je zonden weg te nemen - dat wil zeggen, om je heersende begeerten te overwinnen, om je boze verbeeldingen weg te nemen, om je te reinigen en je aan Zichzelf gelijk te maken.

Welnu, geliefden, wat een genade is het dat iemand werd gemanifesteerd om onze zonden van ons weg te nemen! want sommigen van ons hebben lang, lang gestreefd om onze zonden te overwinnen en we kunnen het niet. We dachten dat we ze verdreven hadden, maar ze hadden ‘strijdwagens van ijzer’ en we konden ze niet overwinnen. Ze woonden ‘in het heuvelland’ en we konden niet bij ze in de buurt komen. Zo vaak als we hen in één strijd versloegen, kwamen ze dik en sterk op ons af, als een leger sprinkhanen - wanneer stapels en stapels vernietigd waren, leken ze even dik als altijd.

Maar hier is een gedachte - ze zullen allemaal worden weggenomen. ‘Gij weet dat Hij geopenbaard is om onze zonden weg te nemen,’ en dat zal Hij ook doen. De tijd zal komen dat jij en ik zonder vlek of smet voor de troon van God zullen staan, want zij zijn ‘zonder schuld voor de troon van God’ op dit moment, en zo zullen wij ook spoedig zijn.

‘*Wie in Hem blijft, zondigt niet; wie zondigt, heeft Hem niet gezien en niet gekend.’*

Dit duidelijke, eenvoudige vers is verdraaid door sommigen die geloven in de leer van volmaaktheid, en zij hebben het laten verklaren dat het

mogelijk is voor sommigen om in Christus te blijven, en daarom niet te zondigen. Maar je zult opmerken dat er niet staat dat *sommigen* die in Christus blijven niet zondigen, maar dat er staat dat *niemand* die in Christus blijft zondigt. '*Wie* in Hem blijft, zondigt niet.'

Daarom moet deze passage niet worden toegepast op een paar mensen die bereiken wat door onze Arminiaanse vrienden de vierde graad-volmaaktheid wordt genoemd. Maar het is van toepassing op alle gelovigen, en van elke ziel in Christus kan gezegd worden dat hij niet zondigt.

Als we de Bijbel lezen, lezen we hem gewoon zoals we een ander boek zouden lezen. We moeten het niet lezen zoals een prediker zijn tekst leest, met de bedoeling om van elk woord iets te maken. Maar we moeten het lezen zoals er geschreven staat: 'Wie in Christus blijft, zondigt niet.' Nu weten we zeker dat dit niet kan betekenen dat hij helemaal niet zondigt, maar het betekent dat hij niet gewoonlijk zondigt, niet opzettelijk zondigt, niet definitief zondigt, zodat hij verloren gaat.

De Bijbel noemt iemand vaak rechtvaardig, maar dat betekent niet dat hij volmaakt rechtvaardig is. De Bijbel noemt iemand een zondaar, maar dat betekent niet dat hij niet een paar goede daden heeft gedaan in zijn leven. Dus met de man die in Christus blijft, is zijn algemene karakter niet dat hij een zondaar is, maar dat hij een heilige is - hij zondigt niet openlijk, moedwillig, voor de mensen.

In zijn eigen hart heeft hij veel te belijden, maar zijn leven voor zijn medeschepselen is van dien aard dat van hem gezegd kan worden: 'Wie in Hem blijft, zondigt niet; maar wie zondigt [de zonden van deze wereld waaraan de menigte zich overgeeft] heeft Hem niet gezien, noch gekend.'

'*Kinderen, laat niemand jullie misleiden: wie gerechtigheid doet, is rechtvaardig, zoals Hij rechtvaardig is.*'

Dat is het teken ervan. Werken zijn de vruchten van genade. 'Hij is rechtvaardig' - niet in zichzelf, want let op hoe genade hier binnenkomt, 'Hij is rechtvaardig, zoals HIJ rechtvaardig is.' Het zal niet toestaan dat onze gerechtigheid van onszelf is, maar het brengt ons weer bij Christus. 'Wie gerechtigheid doet, is rechtvaardig,' niet naar zijn eigen werken, maar 'zoals HIJ rechtvaardig is.'

Goede werken bewijzen dat ik volmaakte gerechtigheid in Christus heb. Ze helpen de gerechtigheid van Christus niet en maken mij op geen enkele manier rechtvaardig. Goede werken hebben geen enkel nut in de zaak van rechtvaardiging - het enige nut dat ze hebben is dat ze voor onze troost zijn, voor het nut van anderen en voor de heerlijkheid van God.

‘Wie gerechtigheid doet, is rechtvaardig, zoals hij rechtvaardig is. Wie zonde doet, is van de duivel.’

‘*Wie de zonde doet, is van de duivel, want de duivel zondigt vanaf het begin. Daartoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken van de duivel zou vernietigen.’*

‘*Wie uit God geboren is, doet geen zonde, want zijn zaad blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.*’

‘Daarin zijn de kinderen Gods duidelijk en de kinderen des duivels: wie geen gerechtigheid doet, is niet uit God, noch wie zijn broeder niet liefheeft.’

Het zou goed zijn als we altijd onthouden dat praktische godsvrucht het soort godsvrucht is - dat het niet de sprekende godsdienst is, maar de wandelende godsdienst die bewijst dat een man oprecht is. Het is niet het hebben van een godsdienstige tong, maar een godsdienstig hart. Het is niet een godsdienstige mond, maar een godsdienstige voet. Het beste bewijs is de verlossing van de ziel.

Vooruit! prater, ga je weg, jij louter belijdende formalist! Je wegen leiden naar de hel en je einde zal vernietiging zijn, want ‘Wie gerechtigheid doet, is rechtvaardig, zoals hij rechtvaardig is. Wie de zonde doet, is van de duivel, want de duivel zondigt vanaf het begin. Daartoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken van de duivel zou vernietigen.’

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

WONDERBAARLIJKE TOENAME VAN DE KERK

NO. 63

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
27 JANUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Wie zijn dezen, die vliegen als een wolk, en als duiven naar hun vensters?'
Jesaja 60:8

De oude kerk, in de vooruitziende blik van haar machtige toename in deze laatste dagen, heft haar handen op in verbazing, en omdat ze zo gewoon was te zien dat de genade van de Heere beperkt bleef tot een klein volk, roept ze verbaasd uit: 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk, en als duiven naar hun vensters?'

Wij, geliefden, bevinden ons in een enigszins vergelijkbare positie. Het heeft onze Vader behaagd om ons aantal zo sterk te vermeerderen, dat ik er niet aan twijfel dat veel van onze oudere leden, die zich dagen van weleer herinneren, toen het God behaagde om hen zeer te zegenen, en dan denken aan dagen van droefheid en vermoeidheid, toen ze verminderd en laag gebracht werden, deze morgen hun handen opheffen en zeggen, terwijl ze denken aan de huidige voorspoed van onze kerk: 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk, en als duiven naar hun vensters?'

Ik ben er zeker van dat elke avond waarop ik de bekeerlingen zie, ik versteld sta. Ik kan na afloop alleen maar opstaan, in mijn handen klappen en naar huis gaan en huilen van blijdschap als ik eraan denk dat het Woord van onze God zo in beweging is en zich vermenigvuldigt en overvloedig toeneemt. En terwijl ik post na post brieven ontvang uit verschillende delen van dit land, van de een hier, en de ander daar, niet alleen in Engeland, maar ook in Schotland, en zelfs over de zee, in Ierland, en je weet wel, ook op de Krim, ben ik overweldigd door verbazing en moest ik uitroepen: 'Wie heeft mij deze verwekt?' 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk, en als duiven naar hun vensters?'

Toen de kerk deze woorden uitsprak, leek ze het onderwerp te zijn geweest van drie soorten gevoelens. Ten eerste *verwondering.* Ten tweede,

plezier. Ten derde, *bezorgdheid*. Deze drie gevoelens hebben *jullie* gevoeld, ze zijn jullie niet vreemd, en jullie zullen begrijpen, terwijl ik tot jullie spreek als kinderen van God, hoe het komt dat we tegelijkertijd verwondering, plezier en toch bezorgdheid kunnen voelen.

I. Ten eerste lijkt de kerk van vroeger en onze kerk nu het onderwerp te zijn geweest van VERWONDERING toen ze zovelen de Heere zag leren kennen.
'Wie zijn het die vliegen als een wolk, en als de duiven naar hun vensters?' Neem eerst de eerste zin van de tekst: 'Wie zijn het die vliegen als een wolk?'
De kerk verwonderde zich allereerst *over het aantal bekeerlingen*. Zij 'vlogen als een wolk.' Niet hier en daar een bekeerling - niet af en toe een - geen bekeerlingen als eenzame roerdompen in de woestijn, maar zij 'vlogen als een wolk.' Niet af en toe een bekeerling, zoals een meteoor, iets wat we maar zelden zien, die langs de hemel flitst, de duisternis verblijdt en dan weer weg is. Niet af en toe een bekeerling, als een *rara avis* - een geestelijk wonder.
'Maar wie zijn dat?' zegt ze, 'die vliegen als een wolk?' Ze verwondert zich over hun aantal. Maar mijn broeders, waarom zouden we verbaasd zijn? Bekeerde de apostel Petrus niet drieduizend mensen met één preek? En hebben we niet gehoord van Whitefield, dat terwijl tienduizend naar hem luisterden, het bekend is dat tweeduizend tegelijk de kracht van God in hun harten geopenbaard hebben gevoeld?
En waarom zouden we ons afvragen of er nu honderden tot God worden gebracht? 'Is zijn arm verkort, zodat hij niet kan redden? Is Zijn oor zwaar, dat Hij niet horen kan?' Hebben we niet geroepen tot de God van Jakob, en is alles onmogelijk voor Hem? Weet je nog hoe Hij 'Rachab sneed en de draak verwondde'? Denk aan Zijn wonderen bij de Rode Zee en de wonderen die Hij deed in het veld van Zoan. 'Is er iets te moeilijk voor de Heere?'
O, jullie wantrouwende kerk, verwonderen jullie je omdat jullie Heere jullie veel kinderen geeft? Staat er niet geschreven: 'De kinderen van de verlatene zijn groter dan de kinderen van de getrouwde vrouw? Ik zeg u, de Heere zal u grotere dingen laten zien dan deze. De toename die we gehad hebben zal nog overtroffen worden, als God het wil.
Niets is onmogelijk bij Hem. Hij die er één bekeert, kan er net zo makkelijk honderd bekeren, en Hij die er honderd verlost, kan er duizend

redden door dezelfde kracht. Is het bloed van Jezus niet voldoende? Is de Heilige Geest niet krachtig genoeg? En is de machtige Drie-enige God niet 'in staat om voor ons te doen, overvloedig boven wat we kunnen vragen of denken?'

En toch is het zo, zo weinig zijn onze verwachtingen en zo onvoorbereid op Gods barmhartigheden, dat wanneer Hij een zegen over ons uitstort, zodat we niet genoeg ruimte hebben om die te ontvangen, we de ramen helemaal beginnen te sluiten en denken: 'Het kan toch niet van God komen, want er is zo veel van.' Maar dat is nu juist de reden waarom we moeten geloven dat het wel zo is.

Als er weinig bekeringen waren, dan zouden we kunnen beven en vrezen dat ze van mensen zouden zijn, maar als er zoveel zijn, kan alleen een God het tot stand brengen. Wanneer er één of twee worden gebracht om zich bij een kerk aan te sluiten, kunnen we beven van angst en ze met voorzichtigheid onderzoeken, maar wanneer ze als een wolk opvliegen, kunnen we alleen maar zeggen: 'Groot zijt Gij, o God, wonderbaarlijk zijn Uw werken; en dat weet mijn ziel heel goed.' Ongetwijfeld, broeders, totdat grotere inzichten van Gods macht en toegenomen geloof de verwondering zullen verminderen, zullen we altijd in verwondering staan en zeggen: 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk en als duiven naar hun vensters?'

Maar ten tweede heeft de Chaldeeër het idee, niet van aantallen, maar van *snelheid*. 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk,' voor snelheid? Jullie hebben wolken voorbij zien razen, als strijdwagens getrokken door machtige paarden, of zien vliegen als een voortvluchtig leger, wanneer de snelle winden hen achtervolgden en jullie zeiden: 'Zie hoe snel de wolken langs de hemel trekken.'

En het is opmerkelijk dat in grote opwekkingen van godsdienst, mensen over het algemeen sneller zijn in hun religieuze groei en ervaring dan in saaie en gedegenereerde tijden. 'Waarom,' zegt iemand, 'hoe snel sluiten mensen zich hier bij de kerk aan! hoe snel bereiken ze zekerheid van geloof! hoe snel begrijpen ze de evangelieleer. Dat was niet zo in mijn dagen, want ik weet dat ik maanden en maanden bezig was en een lange tijd beproefd heb voordat ik eraan durfde te denken om mijn Meester te gehoorzamen - voordat ik kon zeggen: 'Ik weet wie ik heb geloofd.'

Precies zo, maar dit zijn betere dagen dan jullie dagen, en jullie vragen je nu af waarom de bekeerlingen zo snel vliegen. Maar dat is precies het idee van de tekst: 'Wie zijn het die *zo snel* vliegen als een wolk?'

Ik weet, broeders, dat het vroeger de gewoonte was in onze kerken, als een bekeerling kwam, om hem een zomer en een winter te houden - om hem te laten zomeren en te laten overwinteren. Dat is heel verstandig en wijs, maar het is helemaal niet Schriftuurlijk - er is niets in het Woord van God dat dit ondersteunt. Het voorbeeld van Jezus en Zijn apostelen is er helemaal tegen, en ik neem aan dat de Schrift boven voorzichtigheid gaat, en dat Zijn voorbeeld altijd boven de wijsheid van mensen moet staan.

Waarom zou het volk van God in deze dagen treuzelen? Laten zij zich haasten en niet treuzelen om Zijn geboden te onderhouden, en wat als jonge mensen nu sneller in genade groeien dan in uw tijd? Misschien heeft God nu een grotere hoeveelheid van Zijn Geest uitgestort. Hij heeft ons in zonnigere dagen geplaatst en planten in de warme zonneschijn zullen sneller groeien dan planten die in de vrieskou staan. We weten dat in de korte zomers van Zweden een oogst in twee of drie maanden rijpt, of minder dan dat. Waarom zouden we klagen over het koren van Zweden omdat het zo snel rijpt, terwijl het net zo goed is als dat van ons dat er meerdere maanden over doet om te rijpen?

De Heere doet wat Hij wil en zoals het Hem behaagt, en als sommigen snel vliegen, terwijl anderen langzaam reizen, laten degenen die langzaam gaan God dan zegenen dat ze überhaupt gaan, maar laten ze niet mopperen dat anderen een beetje sneller gaan. Toch zal het voor Gods kerk altijd een bron van verwondering zijn: 'Wie zijn dat die zo snel vliegen als een wolk?'

De Targoem heeft een ander idee - dat van *publiciteit*. 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk?' De wolk, weet je, vliegt zodat iedereen hem kan zien. Zo vliegen deze bekeerlingen openlijk voor de wereld. Het is een kwestie van bewondering voor deze kerk en voor Gods kerk wanneer deze wordt uitgebreid, dat de bekeerlingen zo vrijmoedig worden en zo openlijk vliegen.

In de eerste dagen van de kerk kwam Nikodemus, de overste van de Joden, 's nachts bij Jezus. Hij schaamde zich een beetje om niet uit de synagoge gezet te worden. Jozef van Arimathea, de rijke man, was bang om zijn Heere te verkondigen en hield daarom van Jezus 'in het geheim, uit angst voor de Joden.' Maar je leest niet dat iemand van hen bang was, toen God de Heilige Geest uitstortte op de dag dat Petrus predikte, maar 'zij braken hun brood van huis tot huis en aten het in alle oprechtheid, God lovende.'

Ze gingen naar de prachtige poort van de tempel en in het bijzijn van alle mensen genazen Petrus en Johannes de verlamde man. Ze deden hun wonderen openlijk voor alle mensen. Ze schaamden zich niet. Dus als er een heerlijke verzameling van zielen is, zul je altijd merken hoe vrijmoedig de mensen worden. Waarom, er zijn nog nooit zulke brutale mensen geweest als degenen die hier samenkomen. Zij schamen zich niet voor hun godsdienst. Ik heb mensen naar de doopvijver zien komen met angst, rillen en beven, maar ik heb dat niet zo gezien bij de meerderheid van degenen die hier gedoopt zijn. Ze lijken trots op hun Meester. Ze kunnen zingen-

'Schaam je je voor Jezus?
Laat de avond blozen om een ster te bezitten!
Schaam je je voor Jezus?
Laat middernacht zich maar schamen voor de middag!'

Jullie 'schamen je niet voor het evangelie van Christus', want het is hier de kracht van God geweest tot redding van velen die hebben geloofd. Ik heb me verheugd over de vrijmoedigheid van de jonge bekeerlingen, ik heb gehoord hoe ze vochten met de tegenstanders van de waarheid. Ik heb hen vrijmoedig zien opkomen voor hun Meester in het aangezicht van hoon en spot en laster, en de kerk zegt met betrekking tot hen: 'Wie zijn deze die in het openbaar vliegen als een wolk?'
Maar ik denk dat er hier nog een ander idee is, dat Dr. Gill ons geeft in zijn zeer waardevolle commentaar. 'Wie zijn deze die vliegen als een wolk,' voor *eensgezindheid*? Je zult merken, niet als wolken, maar 'als een wolk,' niet als twee of drie lichamen, maar als één verenigde en compacte massa! Hier is het geheim van kracht. Verdeel ons in fracties en we zijn overwonnen. Verenig ons als een vaste vuist en we worden onoverwinnelijk. Knoop ons samen als één man en Satan zelf kan ons nooit uit elkaar rukken. Verdeel ons in draden, laat onze schering en inslag uiteenvallen, en we worden als verrotte klossen, die verbranden voor een enkele vonk van het vuur van de vijand. Maar God zij dank, we zijn 'als het hart van één man.'
Ik kon me alleen maar verbazen over onze kerkvergadering op woensdag, hoe alles leek te vliegen als een wolk. Nauwelijks was er iets voorgesteld, of de hele kerk leek zonder een afwijkende mening onweerstaanbaar meegesleept te worden door één gedachte die haar boezem bezat.

Het komt zelden voor dat je een kerk echt verenigd ziet, maar God heeft *ons* verenigd.
We hebben 'één Heere, één geloof, één doop'. Maar toch verwondert de kerk zich erover, ze kan het nauwelijks begrijpen. 'Wie zijn dat,' zegt ze, 'die vliegen als één compacte en vaste wolk?' God geve dat we altijd zo mogen blijven! Wat er ook gezegd wordt over één van ons, laat het gezegd worden over ons allemaal. Laat ons geen achterblijvers zijn. Zij die in de achterhoede van een leger vallen zijn altijd in gevaar, en zij die langs de flanken hangen zijn evenzeer onderworpen aan belediging en verwonding.
Laten we borst tegen borst, schouder aan schouder, marcheren, ieder van ons trekt het zwaard op een woord, iedereen doet wat de kapitein ons zegt, en zo zeker als de waarheid zegeviert, zal eenheid overwinnen, en onze koning zal ons eren en ons nog steeds zegenen, onze vijanden onder onze voeten vertrappend, en ons meer dan overwinnaars maken door Hem die ons heeft liefgehad.
Opnieuw is er het idee van *macht*. Wie is hij die een wolk in bedwang kan houden of hem kan stoppen in zijn opmars? Wie is hij die met een woord de draaiende wolken kan bedwingen en ze tot stilstand kan brengen? Wie is hij die hen kan bevelen, wanneer ze noordwaarts drijven, hun koers naar het zuiden te keren? Wie is hij die de renners van de wind in bedwang kan houden en hen kan verbieden de wagens van de duisternis mee te slepen naar het westen?
De wolken geven zich aan niemand over, geen majesteit kan ze bedwingen. Ze lachen de scepter van de vorst uit en trekken verder ondanks het gerammel van de sabels van legers. Niemand kan de wolken tegenhouden - ze zijn onoverwinnelijk, oncontroleerbaar, en in hun majesteit bewegen ze zich koninklijk voort, zoals de koningen van de hemel.
En wie kan de bekeerlingen van Sion tegenhouden? Wie kan de kinderen van Jeruzalem tegenhouden, wanneer de Heere de gevangenschap van Zijn volk zal doen terugkeren? Toen Zijn volk vroeger in Babylon was, konden 'de twee-bladige poorten' hen dan tegenhouden? Kon Cyrus, met al zijn legers, hen gevangen houden?
Neen, de tweevleugelige poorten gaan open, de koperen spijlen wijken, en Cyrus zelf zendt hen terug naar hun land, met goud en zilver om hun tempel te bouwen. En wanneer in de laatste dagen de Israëlieten weer naar hun eigen land zullen terugkeren om God te aanbidden, wie zal hen dan tegenhouden? Zal de macht van Rusland? Zal de macht van Egypte?

Zal de tirannie van Turkije? Zal iets hen tegenhouden? Nee, de stad zal weer op haar eigen hoop worden gebouwd, en de stammen des Heren zullen weer optrekken om God te aanbidden waar hun voorvaderen voor hen bogen.

O, volk van God, zo is het met jullie. ‘Wie zijn deze die vliegen als een wolk!’ Probeer, probeer, o vijand, een van de duiven van de Heere tegen te houden als hij naar de ramen komt! Je kunt het niet. Heeft de duivel niet geprobeerd jou tegen te houden, o broeder, toen je tot God kwam? Dat deed hij, maar het was allemaal tevergeefs. En toen je je bij de kerk aansloot, hoeveel moeilijkheden lagen er toen niet in de weg! Maar als je tot God geroepen wordt, zul je niet bang zijn, je zult vliegen als een wolk. Ah! de wereld zegt dat we er zo mee zullen stoppen, dat al ons succes niets voorstelt, dat het snel zal verdwijnen, dat het alleen maar opwinding is en dat het snel voorbij zal zijn. Ach, laat ze maar praten, als ze willen. Wij vliegen als een wolk. We hebben God in ons, we hebben het goede in ons, we hebben de macht van de Godheid in onze kerk, en wie zal ons tegenhouden?

We vragen de machtige mannen van deze aarde te komen, we vragen de vleselijke rede zich tegen ons op te stellen, we vragen de wijsheid van de critici ons proberen tegen te houden. Maar ze kunnen het niet. De zwakheid van God is machtiger dan de mens, en Hij die ons uit de schaapskooien heeft gehaald om Zijn volk Israël te leiden, zal Zijn David niet in de steek laten. Hij die ons voor Zijn volk heeft gesteld, zal ons niet verstoten, noch zal Hij Zijn kerk verlaten, noch Zijn uitverkorenen in de steek laten. ‘Wie zijn deze, die vliegen als een wolk, en als de duiven naar hun vensters?’

Zo heb ik geprobeerd je de verbazing van de kerk van Christus voor te stellen. ‘Wie zijn deze die vliegen als een wolk?’ En nu, gemeente van God, nog één woord voordat ik jullie verlaat. Jullie succes is verbazingwekkend op de ene manier, maar het is niet verbazingwekkend als je het in een andere richting bekijkt. Het is verbazingwekkend dat iemand gered kan worden, als je naar de mens kijkt - het is niet verbazingwekkend als je naar God kijkt. Het is verbazingwekkend dat de wildernis bloeit als de roos, als je naar de wildernis kijkt, maar het is niet verbazingwekkend als je JEHOVAH beschouwt. Het is wonderbaarlijk dat een woestijn de voortreffelijkheid heeft van Karmel en Sharon, maar verwondering sterft allemaal weg, als je bedenkt dat God die doet wat Hij wil in de legers van de hemel, doet wat Hij wil in deze lagere wereld.

O, kerk van God! Geef de eer en de glorie aan uw God, en alleen aan uw God. Schrijf Zijn naam op jullie banieren. Laat uw offer roken voor Hem en voor niemand anders. Laat niemand jullie eer ontvangen. Geef het aan God. Aan God behoren de schilden van de machtigen toe. 'Ik ben en er is niemand anders naast mij.'

Buig voor Hem, anders, als je het schepsel lof toebrengt, en als je denkt dat we iets gedaan hebben en zegt: 'Zie dit grote Babylon dat Ik gebouwd heb,' dan zou God zeggen: 'Omdat je jezelf verheven hebt als de ceders van Libanon, daarom zal Ik je ter aarde storten, en je heerlijkheid zal van je weggenomen worden.' Moge de Heere ons in Zijn barmhartigheid behoeden voor hoogmoed, en ook zorgen dat we op Hem leven, geloven in Zijn macht en vertrouwen op Zijn kracht!

II. Dit brengt ons bij het tweede deel van onze verhandeling, namelijk de LEEFBAARHEID VAN DE KERK.

'Wie zijn deze die vliegen als een wolk, en als de duiven naar hun vensters?'

Ten eerste is de kerk zeer verheugd over het *karakter* van degenen die tot haar komen, 'duiven'. We moeten God altijd danken als degenen die zich bij de kerk voegen van de juiste soort zijn, want helaas is er zoiets als een grote toevoeging aan de kerk van mensen die van geen enkel nut zijn. Menig leger heeft zijn gelederen uitgebreid met rekruten die op geen enkele manier hebben bijgedragen aan zijn macht. En het is bekend in vele grote opwekkingen, dat grote menigten zijn verzameld, die de waarheid in zes maanden hebben verlaten.

Ik ken een kerk die in twaalf maanden tachtig leden in de ban deed wegens wanordelijk gedrag en het verlaten van de waarheid. En het jaar daarvoor hadden ze er zo'n honderd opgenomen, door een grote opwekking die veroorzaakt was door een van die valse opwekkers, die veel lawaai maakten en niets goeds deden, maar de grond verschroeiden en verbranden waar anderen het goede zaad van het koninkrijk hadden kunnen zaaien. Ik verwonder me erover dat iemand zo eigenwijs is om zichzelf een opwekker te noemen of te beweren een opwekkingsmaker te zijn.

Laat dit bekend zijn, want mijn mening is dat hij een lastpost is en niets beters. Maar waar een kerk voorzichtig is, waar de predikant nauwkeurig onderzoek doet en alle mogelijke middelen worden gebruikt om het karakter te onderzoeken, doet het ons veel plezier dat ze van de juiste soort zijn. Ach geliefden, je zou eens op onze kerkelijke samenkomsten

moeten zijn en de zoete woorden van ervaring moeten horen die daar worden uitgesproken. Ik weet zeker dat je zou zeggen dat ze 'als duiven naar hun vensters vliegen'.
Af en toe komt er een oude kraaiende raaf voor me staan, die binnen wil komen, maar we zijn al snel in staat om de raaf van de duif te onderscheiden. Het kan zijn dat er af en toe een raaf onze kerk binnenkomt, maar ik hoop dat de meerderheid duiven zijn. We hebben ze zo nederig gezien, zo zachtmoedig, alleen vertrouwend op Jezus, als schuchtere duiven, half bang om te spreken en te vertellen, en toch zo liefdevol, dat het leek alsof ze op de vinger van Jezus hadden gezeten en hun voedsel tussen Zijn lippen vandaan hadden geplukt. We hebben hun gedrag naderhand opgemerkt en gezien dat het heilig en consequent was.
Wij zullen roemen voor de wereld, dat ondanks de aantallen die aan ons zijn toegevoegd, wij er zo weinig hebben moeten afsnijden als welke kerk ook in de wereld - maar één in een jaar, uit ons enorme lichaam! en die ene was ontvangen van een andere kerk, en was daarom nooit grondig onderzocht. O mijn broeders, probeer de kerk altijd plezier te geven door je duifachtige conversatie. 'Wees wijs als slangen, maar ongevaarlijk als duiven. Dat was het onderwijs van jullie Meester.
'Stel uw genegenheden op de dingen die boven zijn en niet op de dingen die op de aarde zijn.' Wees niet als de onreine vogel, die allerlei vuiligheid verslindt, maar wees als de duif, die leeft van het 'goede koren van het koninkrijk.' En wees er zeker van dat je bent zoals zij, liefhebbend en vriendelijk voor elkaar, en net als zij, altijd treurend als je je partner verliest - huilend als je Jezus van je weg is en je Zijn heerlijke aanwezigheid verliest. Wees als de duif in al deze dingen.
Opnieuw voelt de kerk plezier, niet alleen in hun karakter, maar in hun *toestand*. Als duiven 'die vliegen.' Lowth vertaalt dit gedeelte van het vers 'als duiven op de vleugel'. De kerk voelt plezier in de gedachte dat haar bekeerlingen 'als duiven op de vleugel' zijn. Kom jij nooit in zo'n toestand, geliefden, dat je niet bent als een duif op de vleugel, maar als een duif op een geheime plaats, in de spleet van de rots, jezelf verbergend in de duisternis omdat je bang bent om gezien te worden?
Zelf ben ik vaak niet als een duif op de vleugel, maar als een duif die zijn kop onder zijn vleugel verbergt, bang om te vliegen. Maar 'Hij vernieuwt onze kracht als die van de adelaar.' Er is een ruiperiode voor de duiven van de Heere, maar hun veren groeien weer aan, en dan hebben ze de vleugels van de duif, bedekt met zilver, en hun veren met geel goud, en

dan kunnen ze omhoog vliegen naar Jezus.
En zal onze kerk zich niet verblijden, als haar bekeerlingen allemaal op de vleugel blijken te zijn, geen twijfelende, bange bekeerlingen, geen bekeerlingen die schuchter staan, bang om te komen. Maar bekeerlingen op de vleugel, omhoog vliegend naar Jezus, biddend, arbeidzaam, actief, niet stilzittend, niets doend, maar arbeidend en omhoog vliegend naar Jezus. Dat zijn de bekeerlingen die we willen. En de kerk is blij als ze kan zeggen: 'Wie zijn deze die als duiven op de vleugel zijn?'
Bovendien geeft de vertaling van de Septuagint ons een ander idee. 'Wie zijn deze die vliegen als duiven *met hun jongen*?' De kerk verheugt zich over het gezelschap dat de bekeerlingen met zich meebrengen. Hoe mooi is het gezicht als een vader zich verenigt met het volk van God, en dan zijn kinderen na hem!
We hadden hier een tijdje geleden een voorbeeld van twee zonen die door hun moeder gevolgd werden, en we hebben veel voorbeelden gehad van een moeder die haar dochters volgde, en van dochters die hun moeders volgden, en zonen die hun vaders volgden. O, hoe gezegend is het om de duiven met hun jongen te zien komen! Als er iets mooier is dan een duif, dan is het wel de kleine duif die naast hem vliegt.
Geliefden, verheugt het u niet, sommigen van u, dat u uw kinderen in de kerk hebt? Dat u uw oog langs de kerkbank kunt laten gaan waar uw nakomelingen bij u zitten, en kunt zeggen: 'Ach, glorie zij God, niet alleen ik heb Zijn genade ontvangen, maar hier zijn ook mijn zonen. En daar zit mijn dochter die uit dezelfde bron drinkt als ik, die van hetzelfde geestelijke manna leeft, die naar hetzelfde kruis kijkt voor verlossing en hoopt op dezelfde hemel!' Maar ik zie hier enkele gezinnen - ik zou ze kunnen aanwijzen als ik dat zou willen. Ik zie ze met droefheid, waar een vader en een moeder zijn, beiden erfgenamen van de hemel, maar van wie we geen bewijs hebben en geen hoop dat ze kinderen van God zijn.
En er zijn sommigen onder jullie, mijn vrienden, wier kinderen jullie zijn voorgegaan. We hebben hier dochters met moeders zonder gebed. We hebben zonen die goddeloze vaders hebben. O, lijkt het niet hard dat de kinderen eerder in het Koninkrijk zijn dan de ouders? Want als het al moeilijk is dat een ouder zijn kinderen ziet vergaan, dan is er toch zeker een tienvoudige gruwel bij de gedachte aan kinderen die gered worden en ouders die naar de hel gaan - jullie nakomelingen die de vreugde van hun Heere binnengaan en jullie zelf die 'in de buitenste duisternis geworpen worden, waar geween en gejammer en tandengeknars is'. Dochter

van Sion, pleit voor uw kinderen. Mannen van Jeruzalem, pleit voor uw kinderen.
De kerk voelt opnieuw genoegen *over de richting waarin deze duiven zich bewegen*. 'Wie zijn het die als duiven naar *hun vensters* vliegen?' Waar moet de duif anders heen vliegen dan naar zijn duiventil? Het woord betekent de duiventil, waar de duiven wonen, de kleine duivenhokken waarin de duiven binnengaan en verblijven. De vreugde van de kerk is dat de arme zondaar niet naar de mens vliegt, noch naar de wet, maar naar Christus, de duiventil!
Ik kan me herinneren dat ik, net als een arme duif die door Noach uit zijn hand werd gezonden, over de wijde watervlakte vloog en hoopte een plek te vinden waar ik mijn vermoeide vleugel kon laten rusten. Ik vloog naar het noorden en mijn oog keek scherp door de mist en de duisternis, of het misschien een drijvende substantie kon vinden waarop mijn ziel haar voet kon laten rusten, maar het vond niets.
Opnieuw draaide hij zijn vleugel en wapperde ermee, maar niet zo snel als eerder, over dat diepe water dat geen oever kende, maar nog steeds was er geen rust. De raaf had zijn rustplaats gevonden op een drijvend lichaam en voedde zich met het aas van het karkas van een verdronken man. Maar mijn arme ziel vond er geen.
Ik ging verder en dacht dat ik een schip op zee zag drijven. Het was het schip van de wet, en ik dacht dat ik mijn voeten op het doek zou zetten, of mezelf een tijdje op het touw zou laten rusten, en een schuilplaats zou vinden. Maar ah! het was een luchtig spook, waarop ik niet kon rusten, want mijn voet had geen recht om op de wet te rusten - ik had me er niet aan gehouden en de ziel die zich er niet aan houdt, moet sterven.
Eindelijk zag ik het schip Christus Jezus, die gelukkige ark, en ik dacht dat ik erheen zou vliegen, maar mijn arme vleugel was moe en ik kon niet verder vliegen en ik zonk in het water. Maar zoals de voorzienigheid het wilde, toen mijn vleugels verslapten en ik me in de stroom liet vallen om te verdrinken, was vlak onder me het dak van de ark en ik zag er een hand uitsteken die me vastpakte en zei: 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik de ziel van Mijn tortelduif niet overgeleverd aan het gezelschap van de goddelozen - kom binnen, kom binnen!' en toen merkte ik dat ik een olijftak in mijn mond had van vrede met God en vrede met de mens, afgeplukt met Jezus' kracht.
Arme ziel, heb je een rustplaats gevonden in de ark? Ben je naar je raam gevlucht? Of ben je, o Efraïm, als de dwaze duif zonder hart, die afdaalt

naar Egypte en rust vindt in Assyrië? O, zegt gij, waarom zoekt gij rust, waar geen rust te vinden is? Er zijn velen die zeggen: 'Wie zal ons iets goeds laten zien? Heere, verhef het licht van Uw aangezicht over mij!' Dat is de rustplaats van de duif, dat is zijn huis.
Heb jij je thuis gevonden in Christus? Als dat niet zo is, als de storm komt, o duif, zul je met verwarde veren voor de snelle storm worden gedreven, zul je als een klein veertje voor de stroom worden meegeblazen, verder, verder, door het donkere onbekende, totdat je jezelf met verbrande en verschroeide vleugels terugvindt, vallend in vlammen die geen bodem hebben. De Heere geeft je bevrijding en helpt je om naar Jezus te vliegen.

III. Nu komen we bij ons derde punt - de angst van de kerk.
'Ah!' zegt de kerk, 'het is allemaal goed en wel dat ze vliegen als een wolk. Het is allemaal goed en wel dat ze als duiven naar hun vensters gaan, maar wie zijn zij?' De kerk is bezorgd, en ze verlangt er angstvallig naar om er zeker van te zijn dat het allemaal goud is dat in haar schatkist wordt gestopt, want ze vermoedt dat sommige van die brokken ongemunt goud niet kunnen zijn. Ze denkt: 'Dat is toch niet allemaal echt metaal, anders zou er niet zoveel van zijn?' en ze zegt: 'Wie zijn dat?' Dat is de vraag! Nu richt ik mij tot een bezorgde kerk om deze vraag te beantwoorden.
Ten eerste zijn zij het *die vliegen*. Onze tekst zegt: 'Wie zijn zij die vliegen?' Dat zijn zij die vliegen omdat ze niet kunnen stoppen waar ze waren en ergens anders heen vliegen om te vluchten. Wij vertrouwen erop dat degenen die zich bij onze kerk hebben aangesloten, degenen zijn die ervan overtuigd zijn dat het land waarin zij woonden door vuur zal worden verteerd, die zich genoodzaakt voelen om weg te gaan van de plaats waar zij eens woonden en die een sterk verlangen hebben om 'een stad met fundamenten, waarvan de bouwer en de maker God is' te zoeken.
We hopen, geliefden, dat degenen die zich hier bij ons hebben gevoegd degenen zijn die aan de hel ontsnappen en naar de hemel vliegen, mensen die ooit geen zonden hadden waar ze om gaven, maar nu naar buiten komen omdat ze wel moeten komen, omdat hun huis te heet voor ze is geworden en ze niet langer in hun zonden kunnen blijven.
Hier hebben we het idee van overtuiging. Zij zijn degenen die vliegen. Zij zijn er nu niet tevreden mee om hun nest te maken van hun eigen goede werken, met hier en daar een beetje dons dat ze van de Moraliteit-gemeenschap hebben geplukt, en hier een stukje garen dat ze hebben

opgeraapt in het paleis van de Wettigheid, en hier een stukje goed werk dat ze hebben gevonden op het boerenerf van het Ceremonialisme. Nee, het zijn arme zielen die nergens rust hebben, maar vliegen, en vliegen met snelle vleugels, tot ze bij hun ramen kunnen komen.
Zijn jullie dat, mijn geliefden, die zich bij de kerk hebben aangesloten, of zijn jullie dat niet? Als u het niet bent, hebt u mij bedrogen en hebt u de kerk bedrogen, want wij dachten dat u het was. Wij willen niemand anders met ons verenigd hebben dan zij die naar ons toe vliegen. Wij willen geen zelfingenomenen, geen zelfgenoegzame mensen, geen goede morele mensen.
We willen mensen die voelen dat ze helemaal niets zijn en die willen dat Jezus Christus alles in allen is. We willen een kerk van arme, haveloze zondaars, bekleed door Jezus - arme, dode zondaars, levend gemaakt door Jezus. Ik vraag God, als ik Hem vraag om mij iemand te geven, om mij diegenen te geven die met spoed op zoek zijn naar een Verlosser, en als iemand van u die naar ons toe is gekomen om een belijdenis van het vliegen af te leggen niet zo iemand is, dan smeek ik u bij alles wat plechtig is, bij die hel der huichelaars, die de hel der hellen is, en bij de hemel die u zou verliezen, om uzelf te bedenken hoe zondig u handelt, door lid te blijven van een christelijke kerk terwijl u huichelaars bent en nooit bent gevlucht.
Maar nogmaals, zij zijn degenen die *niet op de grond* vliegen*, maar als een wolk, hoog*. We kennen veel kerken waar de mensen naartoe komen omdat er zoveel liefdadigheid aan verbonden is. Ik ken enkele plattelandskerken in het Establishment die door sommige mensen bezocht worden, omdat er regelmatig zoveel sixpences weggegeven worden na de dienst. Dat is vliegen als een Will-o'-the-Wisp[1], ronddansend in donkere moerassige plaatsen.
Als ik heel Londen voor mijn gemeente zou kunnen kopen met een kwartje, zou ik het niet geven. Als mensen niet uit betere motieven komen, dan willen we er geen hebben. Maar dat soort hebben we niet, daar vertrouwen we op. Ze vliegen hoger dan deze aardbewoners. Sion verheugde zich erover dat ze niet op de grond vlogen, maar als een wolk.

[1] Will-o'-the-Wisp is een mythisch wezen dat al eeuwenlang deel uitmaakt van de volksverhalen. Het is een mysterieus wezen dat verschijnt als een licht en vaak zweeft boven venen en moerassen. Het wezen staat erom bekend dat het reizigers van de gebaande paden afleidt en in gevaar brengt.

Het waren mensen die niet om de wereld gaven, maar de hemel wilden.
Het waren *zielen gevuld met regen*, zoals de wolken, of als ze niet groot en zwart van de regen waren, zoals de wolken soms zijn als ze op het punt staan uit elkaar te barsten, dan hadden ze toch een beetje genade in zich, een beetje vocht, een beetje dauw.
En zij waren *personen die door de wind gedreven werden*, net als de wolken - die niet uit zichzelf bewegen, maar gaan omdat ze moeten gaan - die geen kracht van zichzelf hebben om te bewegen, maar door iets worden gedreven. Broeders, we hopen dat de bekeerlingen van deze kerk naar ons toe gedreven zijn door de kracht van de Heilige Geest, en dat ze niet anders konden dan komen, en dat ze mensen zijn die vervuld zijn met regen, die ze in overvloedige regenbuien over ons uit zullen storten, als God het wil.
Zij zijn als de wolken, die niet op de mensen wachten, noch op de zonen der mensen. Ze zijn nu bij ons en we hopen de wolken hoger en hoger de lucht in te zien gaan, totdat die wolken één voor één in Jezus zullen worden opgeslokt, verloren zullen gaan in de ene vergadering van de Eerstgeboren Kerk van de Heilige Geest. Dit zijn de personen die ‘vliegen als een wolk’.
Wij geven jullie nog een ander antwoord, jullie schuchtere kerk. Degenen die komen om zich bij jullie te voegen zijn *mensen die zijn vernieuwd*, want zij zijn *duiven*. Zij waren van nature geen duiven - zij waren raven - maar nu zijn zij duiven. Ze zijn veranderd van raven in duiven, van leeuwen in lammeren. Geliefden, het is heel gemakkelijk voor jullie om je voor te doen als kinderen van God, maar het is niet gemakkelijk voor jullie om het ook te zijn.
De oude fabel van de kauw gekleed in pauwenveren vindt nu vaak plaats. We hebben al vaak een mooie pronker naar onze kerk zien komen, met lange gebedsveren achter zich aan. Hij kon heerlijk bidden, en hij kwam binnengestormd, met al zijn majesteit en trots en zei: ‘Ik moet toch komen, ik heb alles over me, ben ik niet rijk en beleefd? Heb ik geen geleerdheid en talent?’
Na korte tijd hebben we ontdekt dat hij niets anders is dan een oude kauw, die geen van de echte veren heeft die bij hem horen. Door een ongeluk is een van zijn geleende veren uitgevallen, en we hebben ontdekt dat hij een huichelaar is. Ik smeek u, wees geen huichelaars. De glorie van het Evangelie is niet dat het raven wit verft en merels wit wast, maar dat het hen in duiven verandert. Het is de glorie van onze godsdienst niet

dat het een man doet lijken wat hij niet is, maar dat het iets anders van hem maakt.
Het neemt de raaf en verandert hem in een duif, zijn ravenhart wordt een duivenhart. Niet de veren worden veranderd, maar de mens zelf. Glorieus Evangelie, dat een leeuw neemt en de manen van de leeuw niet afsnijdt en hem dan met een schapenhuid bedekt, maar hem in een lam verandert! O kerk van God! Deze die als duiven naar hun vensters zijn gekomen, zijn trofeeën van de wederbarende genade, die hen heeft veranderd en hen heeft gemaakt tot nieuwe schepselen in Christus Jezus.
Het laatste antwoord dat ik zal geven op degenen die zich bij ons komen voegen, is dat wij hopen dat zij degenen zijn die *naar hun vensters zijn gevlucht* en een toevlucht hebben gevonden in Christus, mijn Heere. Er is niets dat we willen weten van een persoon die voor de kerk komt, behalve dit. Gelooft u in de Heere Jezus Christus? Heb je gratie gekregen uit Zijn handen? Ben je met Hem verbonden? Heb je dag na dag gemeenschap met Hem? Is Hij je hoop, je verblijf, je toevlucht, je vertrouwen? Als dat zo is, dan mag je binnenkomen. Als je iemand bent die in de duiventil woont, dan zullen we je niet wegjagen, als je als een duif naar je raam bent gevlucht, dan zijn we blij om je te hebben.
Maar er is de bezorgde vraag: Ben je tot Christus gevlucht? Geliefden, er zijn sommigen die denken dat ze tot Christus zijn gevlucht die dat niet zijn, en er zijn sommigen die denken dat ze niet tot Christus zijn gevlucht die dat wel zijn. Er zijn sommigen onder u die zichzelf veilig achten voor de hemel, die niets anders zijn dan witgekalkte grafkuilen, zoals de Farizeeën van vroeger.
Het is een afschuwelijke gedachte dat er mensen zijn, vrezen we, die hun hoofd op hun doodskussen leggen, zoals ze denken, in de zekere hoop op een glorieuze opstanding, maar in de hel hun ogen zullen opheffen, terwijl ze in kwelling verkeren. Een duif, weet je, kan een goede schuilplaats voor zichzelf vinden op andere plaatsen dan een duiventil. Er kan een klein gaatje in de schuur zijn, en daarin kan de duif zijn nest bouwen, en is hij heel gelukkig en comfortabel.
Duif, maar er is geen plek die je zal beschermen als het geen duiventil is, en er is maar één duiventil. Je hebt misschien een mooi nest gebouwd in een van je bomen. Je vestigt je hoop op een van je verdiensten. Je stelt je vertrouwen in een van je eigen werken. Het is allemaal tevergeefs. Er is maar één duiventil. 'Niemand kan een ander fundament leggen dan het fundament dat gelegd is, namelijk Jezus Christus en zijn gekruisigde.'

Er is maar één hoop voor een arme zondaar op de gerechtigheid van JEHOVAH, en dat is in de 'Man van smarten en bekend met smart', die 'Zijn rug gaf aan de smijters, en Zijn wangen aan hen die het haar afhakten'. Weet jij hoe *die* duiventil voor jou werd gemaakt? Weet je hoe hij voor jou bekleed is en hoe groot de deur is?
Hij is gemaakt door Jezus, de zoon van de timmerman. Het is bekleed met het bloed van Zijn eigen hart, en de deur is zo wijd dat de grootste zondaar erin kan, maar hij die enige gerechtigheid heeft, zal merken dat de deur niet groot genoeg is om hem zijn gerechtigheid met zich mee te laten dragen. Arme ziel, heb je een duiventil en woon je daarin? Als dat zo is, dan verheugen wij ons met u, en we zouden blij genoeg moeten zijn om u met onze kerk verenigd te zien, want we houden van allen die de Heere Jezus Christus liefhebben. Maar opdat u onze heilige godsdienst niet zou begrijpen, zal één ogenblik volstaan, en u mag gaan.

Weet je niet dat de wet die God op de Sinaï heeft gemaakt door ons allemaal is overtreden en dat God, de 'jaloerse God', 'de schuldigen in geen geval zal sparen'? En weet je niet, o zondaar, dat je iets aan God moet offeren, als vergelding voor wat je gedaan hebt? Weet je niet dat God zo boos is op de mens die zondigt, dat Hij die mens zal verdoemen, tenzij er iemand is die in zijn plaats verdoemd zal worden en de straf in zijn plaats zal ondergaan?
En weet je niet dat onze godsdienst een godsdienst van plaatsvervanging is - dat Jezus Christus, de Zoon van God, mens is geworden, opdat Hij de straf op Zich zou nemen die wij hadden moeten krijgen - dat Hij de toorn droeg die wij hadden moeten dragen, dat Hij de schuld op Zich nam die wij hebben begaan, net zoals de zondebok van vroeger, en deze wegdroeg naar de woestijn van vergetelheid. Zodat nu een zondaar die zijn vertrouwen op die plaatsvervanging stelt, zijn straf kan ontlopen. Gods rechtvaardigheid kan niet twee keer betaling eisen...

> ***'Eerst door de handen van mijn bloedende borg,***
> ***en toen weer door de mijne.'***

Dierbare Jezus! Wat een plaatsvervanger was U voor schuld! Lieve Heere Jezus! Ik kus Uw wonden deze dag. Gij Mens! Gij God! Gij die worstelde met Jakob! Gij die wandelde met Abraham, de man van God, van Mamre! Gij die in de vurige oven stond met Sadrach, Mesach en

Abednego! Gij Zoon van God, Gij Zoon des mensen, die met getrokken zwaard aan Jozua verscheen!
Ik aanbid U, mijn plaatsvervanger, mijn hoop! O, dat anderen dat ook zouden doen en dat de hele grote menigte Hem met één hart zou aanvaarden als hun Verlosser!

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE BETOVERDE GROND

NO. 64

EEN PREEK OP SABBATMORGEN
3 FEBRUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Laten we daarom niet slapen, zoals anderen, maar waken en nuchter zijn.'
1 Tessalonicenzen 5:6

Als de geestelijke gids van de kudde van God langs de ingewikkelde doolhoven van de ervaring, is het de plicht van de Evangelieprediker om elke afslag van de weg naar de hemel aan te wijzen, om te spreken over de gevaren of de voorrechten ervan, en om iedereen te waarschuwen van wie hij vermoedt dat hij zich in een bijzonder gevaarlijke positie bevindt. Welnu, er is een gedeelte van de weg die van de stad des verderfs naar de hemelse stad leidt, dat misschien wel meer gevaren in zich draagt dan enig ander gedeelte van de weg.

Er zijn geen leeuwen in overvloed. Er zijn geen draken in, het heeft geen donkere bossen, en geen diepe valkuilen, toch zijn er meer schijnbare pelgrims vernietigd in dat deel van de weg dan ergens anders, en zelfs Twijfel Kasteel met al zijn gastheer van botten heeft er niet zo veel die er zijn gedood. Het is het deel van de weg dat de Betoverde Grond wordt genoemd. De grote geograaf John Bunyan gaf het goed weer toen hij zei, 'Toen zag ik in mijn droom, dat zij voortgingen totdat zij in een bepaald land kwamen, waarvan de lucht van nature de neiging had om iemand slaperig te maken, als hij er als vreemdeling in kwam. En hier begon Hoopvol erg suf te worden, en zwaar van slaap, daarom zei hij tegen Christen: Ik begin nu zo suf te worden, dat ik nauwelijks mijn ogen kan ophouden. Laten we hier gaan liggen en een dutje doen.

'CHRISTEN. In geen geval, zei de ander, opdat we slapend nooit meer wakker worden.

'HOOPVOL. Waarom, mijn broeder? Slaap is zoet voor de werkende man. We kunnen verfrist worden als we een dutje doen.'

'CHRISTEN. Weet je niet meer dat een van de herders ons zei op te

passen voor de betoverde grond? Hij bedoelde daarmee dat we moeten oppassen voor slapen. Daarom 'laten we niet slapen zoals anderen, maar laten we waken en nuchter zijn.''

Er zijn ongetwijfeld velen van ons, geliefden, die over deze vlakte gaan, en ik vrees dat dit de toestand is van de meerderheid van de kerken in de tegenwoordige tijd. Zij liggen neer op de nederzettingen van lauwheid in de priëlen van de Betoverde Grond. Er is niet die activiteit en ijver die wij onder hen zouden willen zien.

Ze zijn misschien niet bijzonder dwalend. Ze zijn misschien niet aangevallen door de leeuw van de vervolging, maar ze zijn iets erger dan dat - ze liggen te sluimeren, zoals achteloos en te stoutmoedig in de staat van luiheid. Moge God toestaan dat Zijn dienaren het middel mogen zijn om de kerk uit haar slaapzucht op te wekken en op te wekken uit haar sluimering, opdat professoren niet de slaap des doods zouden slapen.

Vanmorgen wil ik u laten zien *wat bedoeld wordt met de slaaptoestand waarin christenen soms vallen.* Ten tweede zal ik, indien mogelijk, enkele overwegingen gebruiken om *degenen die sluimeren wakker te maken.* Ten derde zal ik *verschillende tijden* aanwijzen *waarop de christen het meest vatbaar is om in slaap te vallen*. En ik zal afsluiten met u enige *raad te geven* over de wijze waarop u zich moet gedragen wanneer u over de Betoverde Grond gaat en u slaperigheid voelt die op uw oogleden drukt.

I. Ten eerste, WAT IS DE SLAAPSTAAT WAARIN DE CHRISTEN KAN VALLEN?

Het is niet de dood. Eens was hij dood, maar nu leeft hij in Christus Jezus en daarom zal hij nooit sterven. Maar hoewel een levend mens niet zal sterven, omdat hij levend gemaakt is door een onsterfelijk leven, kan die levende mens toch slapen, en die slaap is zo bijna verwant aan de dood, dat ik sluimerende christenen voor dode, vleselijke zondaars heb aangezien. Kom, geliefden, laat me je de toestand van de christen voorstellen terwijl hij in een slaaptoestand is.

Ten eerste is slaap een toestand van *gevoelloosheid*, en dat is de toestand die maar al te vaak zelfs de beste kinderen van God treft. Als een mens slaapt, is hij gevoelloos. De wereld draait door en hij weet er niets van. De waker roept onder zijn raam en hij slaapt nog steeds. Er is brand in een naburige straat, het huis van zijn buurman is tot as verbrand, maar hij slaapt en weet het niet.

Mensen zijn ziek in huis, maar hij wordt niet wakker. Ze kunnen sterven

en hij weent niet om hen. Er kan een revolutie woeden in de straten van zijn stad. Een koning kan zijn kroon verliezen, maar hij die slaapt deelt niet in het tumult van de politiek. Ergens in zijn buurt kan een vulkaan uitbarsten en hij kan in dreigend gevaar verkeren, maar hij ontsnapt niet, hij slaapt vast, hij is ongevoelig.
De wind huilt, de donder rolt langs de hemel en de bliksem flitst voor zijn raam, maar hij die kan doorslapen trekt zich daar niets van aan en is er ongevoelig voor. De zoetste muziek gaat door de straat, maar hij slaapt, en alleen in dromen hoort hij de zoetheid. De meest verschrikkelijke jammerklachten kunnen zijn oren bestormen, maar de slaap heeft ze verzegeld met de was van de sluimer, en hij hoort ze niet. Laat de wereld in stukken uiteenvallen en de elementen te gronde gaan, houd hem in slaap en hij zal het niet waarnemen.
Christen, kijk naar je toestand. Ben jij niet soms in een toestand van gevoelloosheid gebracht? Je wenste dat je kon voelen, maar alles wat je voelde was pijn omdat je niet kon voelen. Je wenste dat je kon bidden. Het was niet dat je je gebedsloos voelde, maar het was omdat je helemaal niet voelde. Ooit zuchtte je, je zou er een wereld voor geven als je nu kon zuchten. Je kreunde ooit, een kreun nu zou een gouden ster waard zijn als je hem kon kopen.
Je kunt wel liederen zingen, maar je hart gaat er niet in mee. Je gaat naar het huis van God, maar als 'de menigte die de heilige dag bewaart' in de volle stroom van gezang hun muziek naar de hemel zendt, hoor je het, maar je hart springt niet op bij het geluid. Gebed gaat plechtig als het avondoffer omhoog naar Gods troon.
Ooit kon je ook bidden, maar nu, terwijl je lichaam in het huis van God is, is je hart er niet. Je hebt het gevoel dat je de pop van je wezen hebt meegebracht, maar de vlieg is eruit verdwenen - het is een dood, levenloos geval. Je bent als een formalist geworden. Je voelt dat er niet die smaak, die kracht, in de prediking zit die er vroeger wel was. Er is geen verschil in je predikant, weet je, de verandering zit in jezelf. De lofzangen en de gebeden zijn hetzelfde, maar je bent in een sluimertoestand geraakt.
Als je er ooit aan dacht dat iemand verdoemd was, huilde je je ziel uit in tranen, maar nu kun je aan de rand van de hel zitten en het gejammer onbewogen aanhoren. Eens zou de gedachte om een zondaar van zijn dwaling te redden je om middernacht uit je bed hebben doen opstaan, en je zou door de koude lucht zijn gesneld om te helpen een zondaar van zijn zonden te redden.

Spreek nu met jou over de verdwijnende menigte en je hoort het als een oud, oud verhaal. Vertel je over duizenden die door de machtige vloed van zonde worden meegesleurd naar de afgrond van vernietiging, je betuigt je spijt, je geeft je bijdrage, maar je hart gaat er niet in mee. Je moet bekennen dat je ongevoelig bent - niet helemaal, maar te veel. Je wilt wakker zijn, maar je kreunt omdat je jezelf in deze sluimertoestand voelt. Maar wie slaapt, is *onderworpen aan verschillende illusies*. Als we slapen, verdwijnt het oordeel en houdt de fantasie carnaval in ons brein. Als we slapen, komen dromen op en vormen zich vreemde dingen in ons hoofd. Soms worden we heen en weer geslingerd op de stormachtige diepte en dan zwelgen we in paleizen van koningen. We verzamelen goud en zilver alsof het slechts kiezels van de kust zijn, en op een ander moment zijn we arm en naakt, bibberend in de storm.
Wat een illusies bedriegen ons! De bedelaar wordt in zijn dromen rijker dan Plutus en de rijke man zo arm als Lazarus. De zieke man is gezond, de gezonde man heeft zijn ledematen verloren of is dood. Ja, dromen doen ons afdalen naar de hel, of dragen ons zelfs naar de hemel.
Christen, als je tot de slaperige broederschap behoort, ben je onderhevig aan verschillende illusies. Er komen vreemde gedachten in je op die je nooit eerder hebt gehad. Soms twijfel je of er wel een God is of dat je zelf wel bestaat. Je beeft opdat het Evangelie niet waar zou zijn, en de oude leer die je ooit met strenge hand vasthield, ben je bijna geneigd los te laten. Verachtelijke ketterijen vallen je aan. Je denkt dat de Heere die jou kocht niet de Zoon van God was. De duivel vertelt je dat je niet van de Heere bent en je droomt dat je bent verstoten van de liefde van het verbond. Je huilt...

'Ik wil wel, maar kan niet zingen; ik wil wel, maar kan niet bidden;'

en heb je het gevoel dat het nog maar de vraag is of je één van de Heere bent of niet. Of misschien zijn je dromen helderder en droom je dat je iemand bent, groot en machtig, een speciale favoriet van de hemel. Trots windt je op - je droomt dat je rijk bent en niets nodig hebt, terwijl je naakt, arm en ellendig bent. Is dit jouw toestand, o christen? Als dat zo is, moge God je er dan uit wekken!
Nogmaals, slaap is *een toestand van passiviteit*. Wie slaapt, verdient geen dagelijks brood. De man die op zijn bank ligt, schrijft geen boeken, bewerkt de grond niet, ploegt de zee niet om, doet niets anders. Zijn han-

den hangen naar beneden, zijn pols klopt, en het leven is er, maar hij is absoluut dood wat activiteit betreft. O, geliefden, dit is de toestand van velen van jullie.

Hoeveel christenen zijn inactief! Eens was het hun vreugde om de jongeren te onderwijzen in de Sabbatschool, maar dat is nu opgegeven. Eens woonden ze de vroege gebedsbijeenkomst bij, maar nu niet meer. Eens waren ze houtsnijders en waterzuigers, maar helaas slapen ze nu. Spreek ik over wat er kan gebeuren? Is het niet bijna overal waar?

Slapen de kerken niet? Waar zijn de predikanten die prediken? We hebben mannen die hun manuscripten lezen en artikelen voordragen, maar is dat prediken? We hebben mannen die een publiek twintig minuten kunnen vermaken. Is dat prediken? Waar zijn de mannen die hun hart eruit prediken en hun ziel in elke zin zeggen?

Waar zijn de mannen die er geen beroep, maar een roeping van maken, de adem van hun lichaam, het merg van hun botten, de vreugde van hun geest? Waar zijn de Whitefields en Wesleys nu? Zijn ze niet weg, weg, weg? Waar zijn de Rowland Hills nu, die elke dag preekten, en drie keer per dag, en niet bang waren om overal de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te prediken?

Broeders, de kerk slaapt. Het is niet alleen zo dat de preekstoel een wachthuisje is waarvan de wachter vast slaapt, maar ook de kerkbanken zijn aangetast. Hoe worden de gebedsbijeenkomsten bijna universeel verwaarloosd? Onze eigen kerk valt op als een bijna eenzaam groen eilandje midden in een donkere, duistere zee - een heldere parel in de diepten van een oceaan van onenigheid en verwarring.

Kijk naar naburige kerken. Stap de sacristie binnen en zie een kleinere groep mensen dan je zou willen denken, verzameld rond de voorganger, wiens hart dof en zwaar is. Hoor de ene broeder na de andere het saaie monotone gebed opzeggen dat hij al vijftig jaar uit zijn hoofd opzegt, en ga dan weg en zeg: ‘Waar is de geest van het gebed, waar is het leven van toewijding?’ Is het niet bijna uitgestorven? Zijn onze kerken niet ‘gevallen uit hun hoge stand’? God wekt ze op en stuurt ze meer ernstige en biddende mannen.

Nog een keer. De man die slaapt verkeert *in een toestand van onzekerheid*. De moordenaar slaat hem die slaapt - de middernachtrover plundert zijn huis terwijl hij lusteloos op zijn kussen ligt. Jaël slaat een slapende Sisera. David neemt de speer weg van de bolster van een sluimerende Saul. Een slapende Eutychus valt van de derde zolder en wordt dood opgenomen.

Een slapende Simson wordt van zijn lokken ontdaan en de Filistijnen vallen hem aan. Slapende mannen zijn altijd in gevaar, ze kunnen de slag van de vijand niet afweren of een ander slaan. Christen, als je slaapt, ben je in gevaar. Ik weet dat je leven nooit van je afgenomen kan worden, dat is met Christus verborgen in God. Maar o, je kunt je speer van je bolster verliezen, je kunt veel van je geloof verliezen, en je kruik met water waarmee je je lippen bevochtigt, kan gestolen worden door de sluipende dief. Je kent je gevaar niet. Zelfs nu neemt de engel met de zwarte vleugels zijn speer en staat aan uw hoofd. Hij zegt tegen Jezus (tegen David): 'Zal ik hem slaan? Ik zal hem maar één keer slaan.' (David zegt) onze Jezus fluistert, 'Gij zult hem niet slaan. Neem zijn speer en zijn kruis, maar gij zult hem niet doden.'
Maar oh, word wakker, jij slungel! Sta op van de plaats waar je nu ligt in je onzekerheid. Dit is niet de slaap van Jakob, waarin ladders hemel en aarde verenigen en engelen hun opstijgende rondjes lopen, maar dit is de slaap waarin ladders uit de hel worden opgetild en duivels vanuit de put omhoog klimmen om jouw geest te molesteren.

II. Dit brengt me bij het tweede punt, enkele overwegingen om slaperige christenen wakker te schudden.
Ik herinner me dat ik eens in mijn leven een slaperige gemeente had. Ze hadden te veel gegeten en kwamen 's middags heel slaperig naar de kapel, dus probeerde ik een oud middel om ze wakker te krijgen. Ik riep uit alle macht: 'Vuur! Vuur! Vuur!' Toen ze uit hun stoelen kwamen, vroegen sommigen van de gemeente waar het was, en ik vertelde hen dat het in de hel was voor zulke slaperige zondaars als zij waren.
Dus, geliefden, ik zou vanmorgen kunnen roepen: 'Vuur! Vuur!' roepen om slaperige christenen wakker te maken, maar dat zou een valse kreet zijn, want het vuur van de hel is helemaal niet voor christenen gemaakt en ze hoeven er nooit voor te beven. De eer van God houdt zich bezig met het redden van het armste schaap, en of dat schaap nu slaapt of wakker is, het is volkomen veilig, voor zover het de uiteindelijke verlossing betreft. Er zijn betere redenen waarom ik een christen zou moeten opwekken, en ik zal er een paar van gebruiken.
En eerst, o christen, ontwaak uit je sluimering, *want je Heere komt*. Dat is de grote reden die in de tekst wordt gebruikt. De apostel zegt: 'Gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des daags.' 'Gij weet zelf heel goed dat de dag des Heren komt als een dief in de nacht.' 'Gij, broeders, zijt

niet in de duisternis, dat die dag u als een dief overvallen zou.'
O christenen, weten jullie dat jullie Heere eraan komt? In zo'n uur als jullie niet denken, zal de man die eens sidderend op Golgotha hing, neerdalen in heerlijkheid, 'het hoofd dat eens met doornen gekroond was' zal spoedig gekroond worden met een diadeem van schitterende juwelen. Hij zal in de wolken van de hemel naar Zijn kerk komen.
Zou je willen slapen als je Heere komt? Willen jullie zijn als de dwaze maagden, of als de wijzen, die, terwijl de bruidegom bleef, sluimerden en sliepen? Als onze Meester deze morgen zou verschijnen, zou dan niet de helft van ons in zo'n staat zijn dat we bang zouden zijn om Hem te zien? Weet je, als een vriend bij je thuis komt, als hij een groot man is, wat er dan allemaal geborsteld en gestoft wordt? Elke hoek van de kamer is ontdaan van spinnenwebben, elk tapijt is opgedraaid en je doet er alles aan om het huis schoon te hebben voor zijn komst. Wat! En wil je dat je huis stoffig is en dat de spinnen van verwaarlozing de spinnenwebben van indolentie in de hoeken van je huis bouwen wanneer je Heere morgen aankomt?
En als we op audiëntie gaan bij de koningin, wat een kleding! Hoe zorgvuldig zullen de mensen zijn om alles goed aan te trekken, om goed gekleed aan het hof te verschijnen! Weet u niet, dienaar van de Heere dat u in Zijn schoonheid voor de Koning zult verschijnen en Hem spoedig op aarde zult zien? Wat, zul je slapen als Hij komt? Wanneer Hij aan de deur klopt, zal Hij dan als antwoord hebben: 'De goede man slaapt, hij heeft U niet verwacht'? O nee, wees als mensen die op hun Heere wachten, zodat Hij je bij Zijn komst gereed vindt.
Jullie vleselijke professoren, die naar toneelstukken en bals gaan, zouden jullie willen dat Christus jullie midden in jullie dans komt opzoeken? Zouden jullie willen dat Hij jullie in de opera in het gezicht kijkt? Ah! jullie vleselijke handelaars, jullie kunnen bedriegen en er dan achteraan bidden. Zouden jullie willen dat Christus jullie ziet bedriegen? Jullie verslinden de huizen van weduwen en voor de show bidden jullie lang. Je zou het niet erg vinden als Hij midden in je lange gebed zou komen, maar Hij zal komen net als dat arme weduwenhuis in je keel stokt, net als je het land van de arme verdrukte opslokt en het loon in je eigen zak steekt waarvan je de arbeider hebt bedrogen. Dan zal Hij komen en hoe vreselijk zal Hij zijn voor mensen zoals jij!
We hebben gehoord van de zeeman die, toen zijn schip zonk, naar de kajuit snelde om een zak goud te stelen, en hoewel hij gewaarschuwd

was dat hij er niet mee kon zwemmen, bond hij de zak om zijn lendenen, sprong ermee in zee en zonk om niet meer op te staan. En ik ben bang dat er rijke mannen zijn die niet weten hoe ze hun geld moeten gebruiken, die naar de hel zullen zinken, gewurgd door hun goud, dat als molenstenen om hun nek hangt. O christen, het zal niet zo met u zijn, maar ontwaak uit uw sluimering, want uw Heere komt.
Maar nogmaals, Christen, je bent welwillend, je houdt van de zielen van mensen, en ik zal tot je spreken over iets dat je hart zal raken. Zult u wenen terwijl er *zielen verloren gaan?* Een broeder hier stormde enige tijd geleden een brandend huis binnen en redde er iemand uit. Toen keerde hij terug naar zijn vrouw en wat zei zij tegen hem? ‘Ga nog eens terug, mijn man, en kijk of je niet nog iemand kunt redden. We zullen niet rusten voordat iedereen verlost is.’ Ik denk dat dit is wat de christelijke man zou zeggen: ‘Als ik het middel ben geweest om één ziel te redden, zal ik niet rusten voordat ik een andere heb gered.’
O, heb je er ooit bij stilgestaan hoeveel zielen er elk uur naar de hel zinken? Heb je ooit de sombere gedachte gehad dat de doodsklok van een ziel wordt geluid bij elke tik van die klok? Heb je er nooit aan gedacht dat duizenden van je medeschepselen nu in de hel zijn en dat nog eens duizenden daarheen snellen? En toch slaap je?
Wat! Dokter, slaap je als er mensen sterven? Matroos, slaap je als het wrak op zee ligt en de reddingsboot wacht op handen om te bemannen? Christen, wil je treuzelen terwijl zielen verloren gaan? Ik zeg niet dat u ze kunt redden - God alleen kan dat - maar u kunt het instrument zijn, en zou u de kans willen missen om nog een juweel voor uw kroon in de hemel te winnen? Zou u slapen terwijl er werk wordt gedaan?
‘Nou,’ zei de Britse koning tijdens de Slag om Agincourt:

> ***‘Kom op, en verover.’***
> ***‘En heren in Engeland - nu in bed - zullen zichzelf vervloekt achten dat ze hier niet waren en schamen zich, wanneer iemand spreekt die met ons vocht op deze glorieuze dag.’***

Dus ik denk dat, wanneer zielen gered worden, christenen in bed zichzelf vervloekt mogen vinden dat ze hier niet zijn. Slapende Christen, laat me in je oren schreeuwen - je slaapt terwijl zielen verloren gaan - je slaapt terwijl mensen verdoemd worden - je slaapt terwijl de hel bevolkt wordt - je slaapt terwijl Christus onteerd wordt - je slaapt terwijl de duivel om

je slaperige gezicht grijnst - je slaapt terwijl demonen om je sluimerende karkas dansen en het in de hel vertellen dat een Christen slaapt. Je zult de duivel nooit in slaap vangen - laat de duivel jou niet in slaap vangen. Waak en wees nuchter, zodat je altijd opstaat om je plicht te doen.
Ik heb geen tijd om andere overwegingen te gebruiken, hoewel het onderwerp groot genoeg is en ik geen moeite zou hebben om stokken genoeg te vinden om een slapende hond mee te slaan. 'Laten we niet slapen zoals anderen.'

III. Nu kan de vraag gesteld worden wanneer de christen het meest kan slapen.
Ten eerste, antwoord ik, is hij het meest geneigd om te slapen *als zijn tijdelijke omstandigheden in orde zijn*. Als je nest goed gevuld is, is de kans het grootst dat je slaapt. Er is weinig gevaar dat je slaapt als er een braamstruik in je bed staat. Als alles donzig is, dan is de kans het grootst dat je zegt: 'Ziel, ziel, je hebt veel goederen voor vele jaren opgeborgen, neem je rust, eet, drink en wees vrolijk.'
Laat me sommigen van jullie vragen: toen jullie het wat moeilijker hadden, toen jullie elk uur op de voorzienigheid moesten vertrouwen en problemen hadden om naar de troon der genade te brengen, waren jullie toen niet waakzamer dan nu? De molenaar die zijn rad laat draaien door een constante stroom, gaat slapen, maar hij die let op de wind, die soms hard en soms zacht waait, slaapt niet, opdat de volle windvlaag de zeilen niet zou breken, of er niet genoeg zou zijn om ze te laten rondgaan.
Zij die bij de dag leven slapen vaak niet bij de dag, maar ze slapen in de nacht - de slaap van de geliefde. Gemakkelijke wegen doen ons vaak sluimeren. Weinigen slapen in een storm - velen slapen in een kalme nacht. Het is inderdaad een dappere jongen die zijn ogen kan sluiten wanneer hij 'op de hoge en duizelingwekkende mast staat, in de schoot van de onbeschofte onstuimige golf', maar hij is geen wonder als hij slaapt wanneer er geen gevaar is.
Waarom slaapt de kerk nu? Ze zou niet slapen als Smithfield gevuld was met staken, als de alarmklok van Bartholomeus in haar oren zou klinken. Ze zou niet slapen als er morgenavond Siciliaanse Vespers gezongen zouden worden, ze zou niet slapen als er nu vaak bloedbaden zouden plaatsvinden. Maar wat is haar toestand? Iedereen zit onder zijn eigen wijnstok en zijn eigen vijgenboom en niemand durft hem bang te maken. Wees voorzichtig, ze slaapt vast. Wakker worden, gemeente, anders hak-

ken we de vijgenboom om je oren. Sta op! want de vijgen zijn rijp, ze hangen in je slaperige mond, en je bent te lui om ze eraf te bijten.
Een andere gevaarlijke tijd is *wanneer alles goed gaat op geestelijk gebied*. Je leest nooit dat Christen ging slapen als er leeuwen in de weg stonden. Hij sliep nooit als hij door de rivier de dood ging, of als hij in het kasteel van Reus Wanhoop was, of als hij met Apollyon vocht. Arm schepsel! Hij wenste bijna dat hij dan kon slapen.
Maar toen hij halverwege de Moeilijkheidsheuvel was en bij een mooi prieeltje kwam, ging hij naar binnen, ging zitten en begon zijn rol te lezen. O, wat rustte hij uit! Hoe hij zijn sandalen losmaakte en zijn vermoeide voeten wreef! Al snel was zijn mond open, zijn armen hingen naar beneden, en hij was snel in slaap.
Nogmaals, de Betoverde Grond was een zeer gemakkelijke, gladde plek die de pelgrim in slaap kon brengen. Je herinnert je Bunyans beschrijving van sommige prieeltjes: ‘Toen kwamen ze bij een prieel, warm, en veelbelovend om de vermoeide pelgrims te verfrissen, want het was fijn bewerkt boven het hoofd, verfraaid met groen, en ingericht met banken en schragen. Het had ook een zachte bank, waar de vermoeiden konden leunen.’ ‘Het prieel werd de Vriend van de Luilak genoemd en was met opzet gemaakt om, als het zo mocht zijn, sommige pelgrims te verleiden er hun rust te nemen als ze moe waren.’ Reken er maar op dat het op gemakkelijke plaatsen is dat mensen hun ogen sluiten en afdwalen naar het dromerige land van de vergetelheid. De oude Erskine zei iets goeds toen hij opmerkte: ‘Ik hou meer van een brullende duivel dan van een slapende duivel. Er is geen verzoeking die half zo erg is als niet verzocht worden. De bedroefde ziel slaapt niet, het is nadat we in vertrouwen en volle zekerheid zijn geraakt dat we het gevaar lopen om te sluimeren. Pas op, jullie die vol vreugde zijn. Er is geen seizoen waarin we zo snel in slaap vallen als dat van hoog genot. De discipelen vielen in slaap nadat ze Christus hadden zien veranderen op de bergtop. Pas op, vreugdevolle christen, goede tijden zijn heel gevaarlijk - ze sussen je vaak in een gezonde slaap.
Maar er is nog iets, en als ik ooit ergens bang voor zou zijn, dan zou ik bang zijn om voor mijn ernstige en eerbiedwaardige vaders in het geloof te spreken over het feit dat een van de meest waarschijnlijke plaatsen voor ons om te slapen is *wanneer we het einde van onze reis naderen*. Het is niet goed voor een kind om dat te zeggen, en daarom zal ik het ondersteunen met de woorden van die grote leidsman John Bunyan: ‘Want deze

betoverde grond is een van de laatste toevluchtsoorden die de vijand van de pelgrims heeft, daarom is het, zoals je ziet, bijna aan het einde van de weg geplaatst - en zo staat het ons met des te meer voordeel tegen. Want wanneer, denkt de vijand, zullen deze dwazen zo graag willen gaan zitten als ze moe zijn? En wanneer zullen ze zo graag moe zijn als ze bijna aan het einde van hun reis zijn? Daarom, zeg ik, is de betoverde grond zo dicht bij het land Beulah geplaatst, en zo dicht bij het einde van hun reis. Laten de pelgrims daarom naar zichzelf kijken, opdat het hen niet overkomt zoals het hen is overkomen die, zoals je ziet, in slaap zijn gevallen en niemand hen kan wekken.'

Mag een kind spreken tot hen die ver voor hem zijn in jaren en ervaring? Maar ik ben geen kind als ik preek. Op de preekstoel staan we als ambassadeurs van God, en God weet niets van kinderjaren of leeftijd, Hij onderwijst wie Hij wil en spreekt zoals Hij wil. Het is waar, mijn broeders, dat degenen die al jaren in genade zijn, het meeste gevaar lopen om te sluimeren. Op de een of andere manier raken we in de routine van de zaak - het is gebruikelijk voor ons om naar het huis van God te gaan, het is gebruikelijk voor ons om bij de kerk te horen, en dat op zichzelf heeft de neiging om mensen slaperig te maken.
Ga naar een paar kerken in Londen en je zult een heerlijke preek horen die wordt gehouden voor mensen die allemaal diep in slaap zijn. De reden is dat de dienst allemaal hetzelfde is - ze weten wanneer ze bij het derde 'Onze Vader die in de hemelen zijt' zijn aangekomen, wanneer ze de algemene biecht hebben gedaan en wanneer ze bij de preek zijn aangekomen - dat is de tijd om twintig minuten te slapen.
Als de dominee met zijn kerkelijke vuist op de Bijbel sloeg, of zijn verstand verlevendigde met een snuifje snuiftabak, of zelfs zijn zakdoek gebruikte, zouden de mensen wakker worden, omdat het iets buiten de gebruikelijke gang van zaken zou zijn. Of, als hij een oud sentiment uitsprak, zouden ze opgewonden kunnen raken en waarschijnlijk denken dat hij het negenenvijftigste gebod had overtreden door een deel van de gemeente te laten glimlachen. Maar hij schendt nooit het decorum. Hij is de spiegel van bescheidenheid en het toonbeeld van alles wat ordelijk is.
Ik dwaal af, maar je zult zien wat ik bedoel. Als we altijd dezelfde weg volgen, lopen we het risico om te slapen. Als Moab zich op zijn gemak voelt en niet van schip naar schip wordt geleegd, slaapt hij verder, want hij kent geen verandering. En als jaren onze weg versleten hebben met

een sleur van godsvrucht, zijn we geneigd om de teugels over de nek van ons paard te gooien en rustig te slapen.

IV. Tot slot wil ik de slapende christen een goed advies geven.
Maar Christen, als je slaapt, zul je me niet horen. Ik zal dan zachtjes spreken en je verder laten slapen. Nee, dat doe ik niet. Ik zal in je oren schreeuwen: ‘Ontwaak gij die slaapt! Sta op uit de dood en Christus zal je licht geven. Ga naar de mier, jij luiaard, overweeg haar wegen en wees wijs. Trek uw mooie gewaden aan, o Jeruzalem. Trek uw glorieus gewaad aan, gij kerk van de levende God.’
Maar wat is nu het beste plan om wakker te blijven als je over de betoverde grond gaat? Dit boek vertelt ons dat een van de beste plannen is om *christelijk gezelschap te houden* en te praten over de wegen van de Heere. Christen en Hoopvol zeiden tegen zichzelf: ‘Laten we samen praten, dan zullen we niet slapen.’ Christen zei: ‘Broeder waar zullen we beginnen?’ En Hoopvol zei: ‘We zullen beginnen waar God met ons begonnen is.’
Er is geen onderwerp dat een man zo wakker houdt als praten over de plaats waar God met hem begon. Als christelijke mannen samen praten, slapen ze niet samen. Houd christelijk gezelschap en je zult niet zo snel sluimeren. Christenen die zichzelf afzonderen en alleen staan, zijn zeer geneigd om op de bank of de zachte sofa te gaan liggen en te gaan slapen. Maar als je veel met elkaar praat zoals ze vroeger deden, zul je merken dat het heel heilzaam is. Twee christenen die samen praten over de wegen van de Heere zullen veel sneller naar de hemel gaan dan één, en als een hele gemeente zich verenigt in het spreken over de goedertierenheid van de Heere voorwaar, geliefden, dan is er geen betere manier om zichzelf wakker te houden.
Laat me je er dan aan herinneren dat je niet zult slapen als je *naar interessante dingen kijkt*, en hoe kun je in de Betoverde Grond beter wakker worden gehouden dan door je Verlosser voor je ogen te houden? Er wordt gezegd dat er dingen zijn die mensen hun ogen niet laten sluiten als ze voor hun ogen worden gehouden. Jezus Christus, gekruisigd op Golgotha, is daar één van. Ik heb nooit een christen gekend die ging slapen aan de voet van het kruis, maar hij zei altijd...

‘Zoete momenten, rijk aan zegen, die ik doorbreng voor het kruis.’

En hij zei ook...

> ***'Hier zou ik voor altijd zitten kijken naar genadestromen***
> ***in stromen van bloed.'***

Maar hij zei nooit: 'Hier zou ik willen liggen en slapen,' want hij kon niet slapen met die kreet, '*Eloi, Eloi, lama sabachthani*?' in zijn oren. Hij kon niet slapen met 'Het is volbracht!' in zijn ziel.
Houd je dicht bij het kruis, Christen, en je zult niet slapen.
Dan zou ik je willen aanraden om *de wind over je heen te laten waaien*, om de adem van de Heilige Geest voortdurend op je slapen te laten waaien, en je zult niet slapen. Probeer dagelijks onder de invloed van de Heilige Geest te leven, ontleen al je kracht aan Hem, en je zult niet sluimeren.

Tenslotte, probeer deze *indruk te maken bij jezelf met een diep gevoel van de waarde van de plaats waar je naartoe gaat*.
Als je je herinnert dat je naar de hemel gaat, zul je onderweg niet slapen. Als je denkt dat de hel achter je is en de duivel je achtervolgt, ben ik er zeker van dat je niet geneigd zult zijn om te slapen. Zou de mensenmoordenaar slapen als de bloedwreker achter hem was en de stad van toevlucht voor hem?
Christen, zul je slapen terwijl de parelachtige poorten openstaan, het gezang van engelen op je wacht om je bij hen te voegen, een kroon versierd met verrukking om op je voorhoofd te dragen? Ah, nee!

> ***'Vergeet de reeds betreden stappen en vervolg uw weg.'***

> ***'Zwak als je bent zul je niet bezwijken, of, flauwvallen, niet sterven;***
> ***Hij voedt de kracht van elke heilige, Hij zal je helpen van boven.'***

Geliefden, ik ben klaar met mijn preek. Er zijn sommigen onder u die ik moet uitsluiten, omdat ik in de tekst niets voor u vind. Er wordt gezegd: 'Laten we niet slapen zoals anderen, maar laten we waken en nuchter zijn.' Er zijn er hier die helemaal niet slapen, omdat ze duidelijk dood zijn, en als er een sterkere stem dan de mijne nodig is om de slaper wakker te maken, hoeveel machtiger moet de stem dan zijn die de doden wakker maakt? Maar zelfs tot de doden spreek ik, want God kan hen wekken, ik niet.

O dode, weet je niet dat je lichaam en je ziel waardeloos aas zijn? Dat terwijl je dood bent je verafschuwd wordt door God, verafschuwd door de mens, dat spoedig de gier van wroeging zal komen en je levenloze ziel zal verslinden, en al heb je zeventig jaar in deze wereld geleefd (misschien) zonder God en zonder Christus, in je laatste uur zal de gier van wroeging komen en je geest verscheuren. En hoewel je nu lacht om de wilde vogel die in de lucht cirkelt, zal hij spoedig op je neerdalen, en zal je dood een bed zijn van gehuil en gejammer, en geweeklaag en geschreeuw?
Weet je nog meer, dat die dode ziel daarna in Tophet geworpen zal worden, en zoals in het Oosten de lichamen verbrand worden, zo zullen jouw lichaam en jouw ziel samen verbrand worden in de hel? Ga niet weg en droom niet dat dit een metafoor is. Het is de waarheid. Zeg niet dat het een fictie is - lach er niet om als een louter beeld. De hel is een positieve vlam - het is een vuur dat het lichaam verbrandt, zij het dat het ook de ziel verbrandt. Er is fysiek vuur voor het lichaam en er is spiritueel vuur voor de ziel.
Ga heen, o mens, zo zal je lot zijn. Zelfs nu bouwt jouw brandstapel zich op, jouw jaren van zonde hebben reusachtige bomen over elkaar gelegd, en zie, de engel vliegt uit de hemel naar beneden met een reeds aangestoken brandmerk. Jij ligt dood op de brandstapel. Hij zet het brandmerk aan de basis ervan. Jouw ziekte bewijst dat de lagere delen met de vlam zijn aangestoken - jouw pijnen zijn het geknetter van het vuur.
Het zal je spoedig bereiken, oude man, het zal je spoedig bereiken, jij arme zieke. Je bent dicht bij de dood, en wanneer het je bereikt, zul je de betekenis kennen van het vuur dat niet dooft, en de worm die niet sterft. Maar zolang er hoop is, zal ik je het evangelie vertellen. ‘Wie gelooft en gedoopt wordt, zal behouden worden, en wie niet gelooft,’ zal ‘verdoemd’ worden.
Wie in de Heere Jezus Christus gelooft, dat wil zeggen, met een eenvoudig, naakt geloof tot Hem komt en zijn vertrouwen op Hem stelt, zal gered worden, zonder iets anders. Maar wie niet gelooft, zal onvermijdelijk - hoor het, mensen, en beef - wie niet gelooft, zal zeker verdoemd worden.

P.S. Het wordt vaak tegengeworpen dat de prediker censuur uitoefent - hij is er niet op uit zichzelf te verdedigen tegen deze beschuldiging. Hij is ervan overtuigd dat velen zich ervan bewust zijn dat zijn beschul-

digingen *waar zijn,* en als ze waar zijn, dan vereist christelijke liefde dat we degenen die dwalen waarschuwen. Noch zullen openhartige mensen de predikant veroordelen die stoutmoedig genoeg is om te wijzen op de fouten van de kerk en de tijd, zelfs als alle klassen tot woede worden bewogen door zijn trouwe berispingen, en de volle fiolen van hun toorn op zijn hoofd gieten. ALS DIT VERACHTELIJK IS, DAN WILLEN WE NOG VERACHTELIJKER ZIJN - C.H.S.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

LEEUWEN ONTBREKEN - MAAR DE KINDEREN TEVREDEN

NO. 65

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
10 FEBRUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

NAMENS HET BAPTISTENFONDS
VOOR HULP AAN ARME PREDIKANTEN

'De jonge leeuwen hebben gebrek en lijden honger:
maar wie de HEERE zoekt, zal geen goeds ontbreken.'
Psalm 34:10

RECHT waarachtig zei Paulus: 'Hij heeft ons daardoor buitengewoon grote en kostbare beloften gegeven', want deze belofte is inderdaad buitengewoon groot. In het hele bereik van Gods Heilige Woord is er geen kostbare verklaring te vinden die deze in zoetheid kan overtreffen - want hoe zou God ons meer dan alles kunnen beloven? Hoe zou zelfs *Zijn* oneindige welwillendheid de lijn van Zijn genade verder kunnen uitstrekken dan in dit vers van de psalm het geval is?
Er is hier geen reserve, niets wordt achtergehouden, er is geen enkel uitzonderingswoord. Er is zijn geen 'kleine lettertjes' in dit testament dat het kleinste deel van het landgoed wegstreept. Er wordt geen *voorbehoud* gemaakt om ons te waarschuwen dat er gebieden zijn waar we niet mogen binnendringen - een groot veld wordt voor de kinderen van God gelegd - een brede deur staat open en niemand kan die sluiten. 'Zij die de Heere zoeken, zullen niets *goeds* tekort komen.
Nu zullen we ten eerste *het christelijke karakter* opmerken *dat prachtig wordt beschreven*: 'Zij die de HEERE zoeken.' Ten tweede zullen we *een belofte* opmerken *die in een heerlijk licht wordt geplaatst door een contrast*: 'zij zullen geen gebrek hebben aan iets goeds', hoewel de jonge leeuwen gebrek hebben en honger lijden. En ten derde zullen we overwegen of we geen *bewijs kunnen aandragen voor de vervulling van de belofte*.

I. Ten eerste hebben we hier een zeer korte, maar zeer mooie BESCHRIJVING van een ware CHRISTEN. Van hem wordt gezegd dat hij 'de HEERE zoekt'.
'Zij die de HEERE (of JEHOVAH, zoals het origineel het heeft) zoeken, zullen niets goeds tekort komen.' Geliefden, als sommigen van ons deze beschrijving hadden opgesteld, hadden we hem te beperkt gemaakt. Mogelijk hadden sommigen van jullie kunnen zeggen: 'Zij die de HEERE zoeken in de gevestigde kerk, binnen de grenzen van de staatsgodsdienst, zullen geen gebrek hebben aan enig goed.'
Anderen zouden gezegd kunnen hebben: 'Wie de HEERE zoekt op de orthodoxe calvinistische manier, zal het aan geen enkele goede zaak ontbreken.' En anderen zouden gezegd kunnen hebben: 'Zij die de HEERE zoeken op de Baptistenmanier, of op de Methodistenmanier, of op een andere manier, zullen geen gebrek hebben aan iets goeds.' Maar zo staat het niet geschreven. Er staat: 'Zij die de HEERE zoeken', zodat het de mensen van de Heere van alle klassen en denominaties, en alle schakeringen van karakter kan omvatten.
Het is een zeer korte, maar volledige en veelomvattende beschrijving, die christenen in alle stadia en posities omvat. Laat me je nu laten zien dat de christen, in welk deel van zijn geestelijke geschiedenis hij zich ook bevindt, iemand is die de Heere zoekt.
We beginnen met *overtuiging van zonde*. Dat is waar God met ons begint, en geen mens is een christen tenzij de Heilige Geest hem zijn eigen volledige hulpeloosheid heeft geopenbaard, zijn gebrek aan verdienste en afwezigheid van de macht om ooit verdienste op te bouwen in de ogen van God. Welnu, de man die onder een overtuiging van zonde is en voelt dat hij een Verlosser nodig heeft - wat doet hij? Wat is zijn bezigheid, nu hij hongert en dorst naar gerechtigheid?
Waarom, hij zoekt de Heere. Vraag hem wat zijn enige verlangen is, en hij zal zeggen: 'Christus is al mijn verlangen. Ik sta 's morgens vroeg op en mijn eerste gedachte is: 'Wist ik maar waar ik Hem kon vinden. Ik ben bezig met mijn werk en mijn spontane gebeden gaan omhoog naar de hemel als handen die Jezus zoeken. En als ik weer op bed lig, zegt mijn hart: 'Ik zoek Hem die mijn ziel liefheeft: Ik zoek Hem, maar ik vind Hem niet.''
Zo iemand zal bidden. Waarom? Niet omdat het enige verdienste heeft, niet omdat hij ervoor geprezen zal worden, maar om de Heere te zoeken. Hij slaat de bladzijden van de Schrift om, niet zoals hij een filosofisch

boek zou lezen, uit nieuwsgierigheid of om louter onderricht te krijgen, maar om de Heere te zoeken. Hij heeft één passie, één verlangen: *de Heere zoeken*. *Daarvoor* zou hij zijn leven ruilen en er genoegen mee nemen dat zijn naam uit het register van de mensen hier beneden wordt geschrapt, als hij de Heere Jezus maar zou vinden, verlangend boven alles om zijn naam op een nederige plaats in het boek des levens van het Lam te laten schrijven.
Ben jij zo in de schemer van het geestelijke leven op zoek naar de Heere? Is Hij jouw enige object van achtervolging? Verheug je dan, en beef niet, want de belofte is aan jou in dit vroege stadium van je roeping, wanneer je nog maar net aan het worstelen bent: 'Zij die de HEERE zoeken, zullen niets goeds tekort komen.'
Maar laten we een stadium verder gaan, wanneer de Christen *de Redder heeft gevonden* en gerechtvaardigd is, wanneer hij kan zeggen, in die lieve woorden die ik zo vaak herhaal:

'Nu, bevrijd van zonde loop ik vrij rond,
Mijn Jezus' bloed is mijn volledige verlossing.'

Je zult merken dat hij het zoeken naar de Heere niet heeft opgegeven. Nee, hij zoekt nu meer van Hem te weten. Hij probeert meer te begrijpen van de hoogte, diepte, lengte en breedte van de liefde van Christus, die kennis te boven gaat.
Ik vraag aan iedereen hier die de zekerheid heeft dat hij een vergeven mens is, volledig gerechtvaardigd en compleet in Christus - ben je niet op zoek naar de Heere? 'O ja,' zeg je, 'ik dorst, ik verlang ernaar om meer van Hem te weten. Ik voel dat alles wat ik ooit van Hem heb geweten is als het gefluister van de zee in de schelp, terwijl het vreselijke gebrul van de zee zelf mijn oren nog niet heeft bereikt. Ik heb de fluisteringen van Christus in sommige kleine genade gehoord, en ik heb Zijn overvloed horen zingen van bodemloze, eeuwige, onveranderlijke liefde, maar o! ik verlang ernaar om in de zee zelf te duiken, om mezelf te baden in de brede oceaan van Zijn oneindige vrijgevigheid en liefde voor mij.'
Geen Christen denkt ooit dat hij genoeg van zijn Meester weet - er is geen Christen die de Heere gevonden heeft die niet verlangt om Hem beter te leren kennen. 'Heere ik zal U volgen waarheen Gij ook gaat,' is de roep van de man die zijn zonden vergeven heeft gekregen. Hij gaat aan de voeten van Jezus zitten, kijkt naar Hem op en zegt: 'Meester, leer mij meer.

Ik ben een klein kind, U bent een groot leraar, o, ik verlang ernaar om meer van U te houden en meer van U te leren.' Hij is altijd op zoek naar de Heere en in dit meer gevorderde stadium is de belofte aan hem: 'Zij die de HEERE zoeken, zullen niets goeds tekort komen.'
Maar ga nog een beetje verder en de christen *heeft nauwelijks nog een schaduw van twijfel over zijn aanvaarding.* Hij is zo ver gevorderd in het geestelijke leven dat hij de gestalte van een volmaakt mens in Christus Jezus heeft bereikt. Zijn geloof is zo zeker geworden dat

'Zijn vaste ziel vreest niet meer,
zoals vaste rotsen wanneer de golven bulderen.'

Hij kan zijn 'titel van herenhuis in de hemel' lezen. Hij heeft de Verrukkelijke Berg beklommen, zijn voeten staan stevig op een rots, en zijn gaan staat vast, maar zelfs dan zoekt hij de Heere. In de hoogste vlucht van zijn zekerheid, op de hoogste top van zijn geloof, is er nog iets daarbuiten.
Als hij het verst in de zee van Acceptatie is gevaren, zijn er Gelukkige Eilanden die hij nog niet heeft bereikt. Er is een *ultima thule*, een ver land, dat hij nog niet heeft gezien. Hij is nog steeds op zoek naar de Heere hij voelt dat hij 'nog niet bereikt' heeft. Hij 'dringt zich nog steeds op naar het merkteken om de prijs van de hoge roeping van God in Christus Jezus'. Maar dan zoekt hij de Heere op een andere manier. Hij zoekt Hem om een kroon op Zijn hoofd te zetten - hij zoekt Hem niet om genade, maar om Hem te loven.
Oh, dat mijn hart U kon vinden! Dat al zijn snaren zoete muziek voor U zouden zingen. Oh, dat mijn mond Uw oor kon vinden, en dat ik het kon vragen open te gaan en te luisteren naar het gefluister van mijn lied. O, dat ik wist waar U woonde, zodat ik hard bij de dakrand van Uw woning kon zingen, en dat U mij altijd zou kunnen horen - dat ik de liederen van mijn dankbaarheid voortdurend naar Uw heilige hoven zou kunnen zenden. Ik zoek U, opdat ik het albasten kistje van lof mag breken op Uw dierbare heilige hoofd.
Ik zoek U, opdat ik mijn ziel op het altaar mag leggen en mijn levende zelf aan U mag offeren. Ik zoek U, opdat ik mag gaan waar cherubs zingen, die ik benijd, omdat zij...

'De hele nacht onvermoeibaar de lof van de Eeuwige Koning zingen.'

Ik zal U zoeken in mijn zaken, opdat ik daar de leer van God, mijn Verlosser, in alle dingen mag versieren. Ik zal U zoeken in mijn liederen, zodat ik Uw lof kan bezingen. Ik zal U zoeken in mijn overpeinzingen, opdat ik de Heere grootmaak in mijn gedachten. Ik zal U zoeken in mijn woorden, zodat mijn conversatie Uw lof laat zien. Ik zal U zoeken in mijn giften van welwillendheid, zodat ik op mijn Verlosser lijk.
Ik zal U altijd zoeken, want ik heb genoeg bereikt om te weten dat ik van U ben en U van mij, hoewel ik niets anders van U te vragen heb, aangezien U mij Uzelf gegeven hebt. Hoewel U bent 'Been van mijn been, vlees van mijn vlees, mijn bloedverwant nabij,' hoewel mijn ziel nu volmaakt is in U en 'Geen schaduw van een vlek kan worden gevonden op mijn ziel,' maar toch zal ik U zoeken - U eren - die gezegende voeten kussen die voor mij bloedden - die lieve 'man aanbidden die eens op Golgotha stierf' en kronen van eeuwige, onverderfelijke eer op zijn gezegende, met doornen gekroonde, maar nu verheven voorhoofd zetten.
Breng de christen dan naar de laatste periode van zijn leven, naar de *rand van de dood*. Zet hem op die oude rotsen die langs de rand van de Jordaan lopen, laat hem daar zitten en naar beneden kijken naar de donkere stroom die snel beneden hem stroomt, niet bang om er doorheen te gaan, maar eerder wensend om te sterven zodat hij bij Jezus kan zijn. Vraag de oude man wat hij aan het doen is en hij zal antwoorden: 'De Heere zoeken.'
Maar ik dacht dat je Hem al vele jaren gevonden had, oude man. 'Dat heb ik ook, maar toen ik Hem gevonden had, zocht ik Hem nog meer, en ik zoek Hem nu - opdat ik volledig in Hem zal zijn bij Zijn verschijning, opdat ik Hem gelijk zal zijn wanneer ik Hem zal zien zoals Hij is. Ik heb ernaar gestreefd om meer te begrijpen van Zijn liefde voor mij, en nu weet ik niet alles. Ik weet zoveel als een sterveling kan weten. Ik leef in het land van Beulah. Zie dit bosje kruiden, engelenhanden hebben het mij gebracht, een geschenk van mijn Koning. Hier zijn tekenen van Zijn liefde, Zijn barmhartigheid en Zijn genade. En zie je ginds niet het gouden licht van de hemelse stad? En hoorde je daarnet niet het zoete gezang van de engelen?'
'Neen, neen,' zegt de jongeman, 'ik hoor ze niet.'
'Maar,' antwoordt de oude man, 'ik sta aan de rand van de Jordaan, en mijn oren zijn open, terwijl die van jou dof zijn, toch doe ik wat ik mijn hele leven heb gedaan, de Heere zoeken, en totdat deze hartslag zal ophouden met zijn eeuwige kloppen, zal ik Hem blijven zoeken, zodat ik

stervend Hem in mijn armen kan sluiten, het tegengif van de dood.'
Je zult gemakkelijk toegeven dat deze beschrijving van een christen altijd correct is. Je kunt het jongste kind van God nemen - een jongetje van tien jaar oud, dat net gedoopt is en in de kerk is opgenomen. Vraag hem wat hij doet? '*De Heere zoeken.*' Volg hem tot hij een man van middelbare leeftijd is met alle zorgen van het leven om hem heen. Vraag wat hij dan doet? Hij antwoordt nog steeds: 'Op zoek naar de Heere.
Zet een paar grijze haren op zijn hoofd en laat hem weten dat er een halve eeuw voorbij is. Nogmaals, vraag wat hij doet? 'De Heere zoeken.' Maak zijn hoofd dan ijskoud door de winters van de ouderdom en stel hem dezelfde vraag, en hij zal nog steeds antwoorden: ' De Heere zoeken.' Neem die haren weg totdat het hoofd helemaal kaal is, en de man ligt te beven op het graf - wat doet hij dan? 'De Heere zoeken.'
Ach, zolang we in dit lichaam zijn, ongeacht onze positie of toestand, zal dit altijd op ons van toepassing zijn: 'Wie de HEERE zoekt, zal geen goeds ontbreken.'
Maar laten we dit ene punt niet verlaten zonder jullie een plechtige vraag te stellen. Willen jullie die beantwoorden? Ik smeek jullie deze vraag voor jezelf te beantwoorden. Zoekt u de Heere? Nee, sommigen van jullie, als je alleen maar je fles wijn en je gevogelte kunt krijgen, zal dat je beter bevredigen dan het zoeken van de Heere. Er is een andere - geef je gezondheid en kracht en laat je genieten van de geneugten van deze wereld, en dat zal beter voor je zijn dan het zoeken van de Heere.
Er is er nog een die de Almachtige in het gezicht vliegt, die vloekt en tiert - je zoekt de Heere niet. Er is hier vanmorgen nog iemand die ooit dacht dat hij de Heere zocht, maar dat nu niet meer doet. Hij is van ons weggegaan omdat hij niet van ons was, want 'als hij van ons was geweest, zou hij ongetwijfeld bij ons zijn gebleven.' Er is een jonge vrouw die dacht dat ze de Heere eens zocht, maar ze is afgedwaald, ze is teruggeslipt, wat uiteindelijk bewijst dat het alleen maar opwinding was. Ik zou God willen dat ik jullie vanmorgen allemaal bij deze belofte kon betrekken, maar kan ik dat, durf ik dat, moet ik dat? Nee, dat moet ik niet.
Zoals de Heere leeft: als je de Heere niet zoekt, zoekt de duivel *jou.* Als je de Heere niet zoekt, zit het oordeel je op de hielen. Zelfs nu houdt de engel der gerechtigheid de fakkel vast voor de felle bode der wraak die met zijn naakte dolk op het punt staat de toorn van God over jouw geest uit te voeren.
Denk niet dat je eeuwig zult leven. Als je de Heere niet hebt gezocht,

zoals Jonathan Edwards zei: ‘Je staat boven de mond van de hel op een enkele plank, en die plank is verrot.’ Je hangt boven de hel aan een enkel touw en alle strengen van het touw kraken, knappen en breken.

Onthoud na de dood, oordeel - en na het oordeel, wee - en na wee, niets - want wee, wee, wee, moet voor altijd zijn. ‘De toorn die komt! De toorn die komt! De toorn die komt!’ Er is een verdoemde geest voor nodig om vanuit het graf tot jou te prediken en je er iets van te laten weten, maar al zou iemand uit het graf opstaan met alle littekens van al zijn kwellingen op zich, met zijn haar helemaal knapperig door het hete vuur van de wraak, zijn lichaam verschroeid in de vlammen die geen verlichting kennen, al zou hij je vertellen met een traan bij elk woord en een kreun als een stop bij elke zin, en een diepe zucht bij elke lettergreep, hoe verschrikkelijk hij zich voelt, hoe verdoemelijk hij wordt gekweld, toch zou je geen berouw hebben. Daarom zullen we er weinig over zeggen.

Moge God, de Heilige Geest, jou zoeken en dan zul je Hem zoeken en zul je van de duisternis tot het licht, van de macht van Satan tot God gekeerd worden.

II. Nu komen we bij de belofte die in contrast hiermee wordt gegeven.

‘Het zal hun aan niets ontbreken’, dat is het juweel. ‘De jonge leeuwen hebben gebrek en lijden honger,’ dat is de folie om het juweel af te zetten en het helderder te laten schijnen. ‘Het zal hun aan niets ontbreken.’ Daar kan ik nauwelijks over spreken, want er is te veel om te zeggen. Heb je nooit een paard een weidse weide zien binnengaan waar het gras zo dicht groeide dat hij nauwelijks wist waar hij moest beginnen te eten? Zo niet, dan heb je kinderen wel eens het veld in zien gaan waar wilde bloemen groeien - ze staan er zo vol mee in hun witte en gele kleuren dat de kinderen niet weten waar ze het eerst moeten plukken, zo groot is de keuze.

Zo voel ik me als ik zo’n tekst als deze lees: ‘Wie de HEERE zoekt, zal geen goeds ontbreken.’ We hebben gehoord van de beroemde cheque van een miljoen pond die bewaard is gebleven. Hier is er een voor miljoenen en miljoenen. Hier is een belofte zo breed als onze behoeften, zo groot als onze noden, zo diep als onze zorgen.

Er zijn mensen van wie de ambitieuze verlangens veel lijken op Bunyans Vallei van Wanhoop die, hoewel de arbeiders van de koning er duizenden tonnen goed materiaal in gooiden, nooit gevuld kon worden. Maar de Heere kan ze vullen. Hoe bodemloos onze verlangens ook zijn, hoe

diep onze wensen ook zijn, hoe hoog onze aspiraties ook zijn, alles komt samen in deze belofte: 'Wie de HEERE zoekt, zal niets goeds tekort komen.'
We nemen het over *geestelijke zaken*. Willen we een gevoel van vergiffenis? Dat zullen we niet lang meer willen. Verlangen we naar een sterker geloof? We zullen het niet lang willen. Wil je meer liefde voor je Heiland, meer begrijpen over de innerlijke gemeenschap met Jezus? U zult het krijgen. 'Wie de HEERE zoekt, zal niets goeds tekort komen.'
Verlangen jullie om afstand te doen van jullie zonden, om dit of dat bederf te kunnen overwinnen, om deze deugd of die uitmuntendheid te bereiken? 'Die de HEERE zoeken, zullen geen goeds ontbreken.' Is het aanneming, rechtvaardiging, heiliging, dat je wilt? 'Gij zult geen gebrek hebben aan iets goeds.'
Maar zijn je *behoeften tijdelijk*? Willen jullie brood en water? Nee, ik weet dat je dat niet wilt, want er wordt gezegd: 'Brood zal u gegeven worden en uw water zal zeker zijn.' Of als je het enigszins wilt, zal het spoedig komen. Het zal geen hongersnood zijn. David zei: 'Ik ben jong geweest en nu ben ik oud; toch heb ik de rechtvaardige niet verlaten gezien, noch zijn zaad brood zien bedelen.'
Wil je kleren? Je zult ze krijgen. 'Hij die de leliën der dalen kleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, o gij kleingelovigen?' Heb je tijdelijke voorraden nodig? Je zult ze krijgen, want 'Je hemelse Vader weet dat je deze dingen nodig hebt.' Wat je verlangen ook is, er is de belofte, ga er alleen maar heen en smeek het aan de troon, en God zal het vervullen.
We hebben niet het recht om te zoeken naar de vervulling van de beloften, tenzij we de Belover in gedachten erbij zetten, hoewel Hij echt soms onze verlangens of wensen overtreft. Hij geeft ons deze beloften als Zijn handbiljetten, Zijn wisselbrieven, en als we onze biljetten niet meenemen om ze te laten innen bij de troon, dan is dat onze schuld, want de belofte is net zo goed: 'Zij die de Heere zoeken, zullen niets goeds tekort komen.'
Maar hier is een tegenstelling, en daar gaan we meteen mee verder. 'De jonge leeuwen hebben gebrek en lijden honger, maar wie de HEERE zoeken, zullen geen gebrek hebben aan enig goed.' In het oude Psalter staat: '*De rijken* hadden gebrek, en zij hongerden; maar wie de HEERE zoekt, zal niets van het goede ontbreken.' Het lijkt erop dat er in het Hebreeuws slechts een heel klein verschil is tussen de woorden 'machtige mannen' en 'jonge leeuwen'. Maar het is van zeer weinig belang, want ongetwijfeld zijn 'de jonge leeuwen' bij wijze van figuur neergezet om bepaalde

karakters van mensen aan te duiden die 'gebrek hebben en honger lijden'. Er zijn bepaalde mensen in de wereld die, net als leeuwen, *koningen* zijn *over anderen*. De leeuw is heer van het woud en bij zijn gebrul beven anderen. Zo zijn er ook mannen die onder ons rondlopen - edelen, eerbiedwaardigen, groten, eerbiedwaardigen - die eerbied en aanzien genieten, en die soms denken dat ze, omdat ze leeuwen zijn, zeker weten dat ze nooit geestelijke honger zullen hebben.
Zij zijn grote en machtige mannen - zij hebben geen Verlosser nodig. Zijn zij niet de oudsten van de stad? Zijn zij geen machtige mannen van dapperheid? Zijn zij niet edel en groot! Ze zijn bovendien zo uitmuntend in hun eigen achting dat hun eigenlijke taal lijkt te zijn wanneer ze voor de toog van hun Maker staan: 'Heere ik had geen heel slechte natuur, en waar het een beetje slecht was, heb ik er het beste van gemaakt! en waar ik het niet zo goed deed als ik zou moeten, zal Jezus Christus het goedmaken.'
Praat met deze mannen over verdorven zijn! 'Onzin!' zeggen ze. Zij weten wel beter, hun hart is rein genoeg. Zij hebben de Heilige Geest niet nodig, zij zijn jonge leeuwen, jullie kleine muizen willen het misschien, maar zij niet! Zij hebben de gerechtigheid van een ander niet nodig om hen te bedekken. Hun oude ruige manen zijn heerlijk genoeg voor hen.
Maar weet je dat deze jonge leeuwen 'gebrek hebben en honger lijden'? Ja, zelfs als we er niets van weten? Ze kunnen indrukwekkend spelen voor de mensen, maar ze 'hebben gebrek en lijden honger' als ze alleen zijn. Ze hebben vaak het vermoeden dat hun gerechtigheid niet veel uithaalt. Ze weten heel goed dat terwijl ze een lang gebed kunnen doen, het huis van de arme weduwe in hun keel blijft steken - dat terwijl ze prat gaan op hun goede werken, ze niet beter zijn dan ze zouden moeten zijn. Je denkt misschien, net als David, dat 'zij niet geplaagd worden zoals andere mensen.' Maar dat weet je niet. Ze worden heel vaak geplaagd als ze het je niet vertellen. Wanneer ze zo luid brullen dat hun manen nauwelijks hun blote ribben bedekken. 'De jonge leeuwen hebben gebrek en lijden honger', maar God zij gezegend: 'Wie de HEER zoekt, zal geen gebrek hebben aan iets goeds.'
Hoewel ze arm en hulpeloos zijn, geen eigen werken van gerechtigheid hebben en hun zonde en verdorvenheid belijden, zullen ze niets goeds tekort komen. Is het niet verbazingwekkend? Er is een arme zondaar die tegen God gezondigd heeft en op alle manieren Zijn naam onteerd heeft, toch kan hem niets goeds ontbreken.

‘Arme, hulpeloze wormen in Christus, bezitten genade, wijsheid, vrede en gerechtigheid.’
Opnieuw kunnen we onder jonge leeuwen *mannen van sluwheid* en *mannen van wijsheid verstaan*. De leeuw trekt er ‘s nachts op uit en sluipt geruisloos door de jungle. Hij heeft een scherpe geur en weet waar hij zijn prooi kan vinden. Hij ruikt de fontein en weet dat de antilope daar gaat drinken. Als hij komt, hurkt de leeuw neer, kijkt hem met wilde ogen aan en in een oogwenk, voordat de antilope het in de gaten heeft, zit hij in de klauwen van de leeuw.
Mannen van sluwheid en wijsheid, heb je die niet gezien? Heb je hun opschepperige uitroep niet gehoord: ‘Onderwerp je aan een dogmatische prediker! Nee, meneer, dat doe ik niet. Geloof in de volledige inspiratie van de Schrift! Ik kan in geen enkele absurditeit geloven. Zit aan de voeten van Jezus en leer over Hem in de Schriften! Nee, meneer, dat kan ik niet. Ik hou van iets om over te discussiëren, ik hou van een intellectuele religie, ik kan niet alles geloven alleen maar omdat God het zegt. Ik wil zelf kunnen oordelen. Ben ik niet wijs en geleerd?’
En als hij ons in nood ziet, zegt hij soms: ‘Onzin! Jullie hebben geen hersens! Jullie arme calvinisten moeten verstoken zijn van jullie verstand.’ En toch kunnen wij net zoveel verstandige mensen laten zien als zij, en we zijn niet bang voor hen, hoezeer zij ook roemen in hun wijsheid. Maar soms wordt de arme christen door hen bang gemaakt - hij kan hun drogredenen niet beantwoorden, hij ziet zijn weg niet door hun doolhoven en kan niet uit hun netten ontsnappen.
Probeer niet aan ze te ontsnappen. Laat ze maar praten - het beste antwoord is vaak stilte. Maar weet je dat deze jonge leeuwen, die zo heerlijk zelfverzekerd zijn wanneer ze met jou in discussie zijn, in het geheim vaak ‘gebrek hebben en honger lijden’? Er was nooit een ongelovige in de wereld die geen geestelijke honger leed, hoewel hij het misschien niet bekende. Zijn geloofsbelijdenis bevredigde hem niet, er was ergens een holle plaats, een pijnlijke leegte, die de wereld nooit zou kunnen vullen.
Maar ‘zij die de HEERE zoeken’, die de Schriften als hun gids nemen, die zich impliciet buigen voor de woorden van JEHOVAH, ‘ontbreekt het hun aan niets goeds.’ Zij voelen zich niet onbezet, Christus heeft hun harten gevuld en zij zijn tevreden met Zijn aanwezigheid en Zijn liefde.
‘De jonge leeuwen hebben gebrek en lijden honger, maar wie de HEERE zoeken, zullen geen gebrek hebben aan iets goeds.’
Opnieuw duiden de jonge leeuwen degenen aan die *zeer sterk* zijn, zodat

ze hopen zichzelf te redden, *en zeer snel* in hun belijdenis. Sommigen zijn zeer fel in de godsdienst, zeer begerig om verlossing te verkrijgen, en ze zijn zeer sterk, zodat ze het verachten om kracht van een ander te lenen. Net als de Joden streven ze naar gerechtigheid, maar ze bereiken het niet omdat ze het zoeken door de werken van de wet.
Heb je nooit gezien wat ze doen? Ze hebben een mooie kapel gebouwd. Ze zijn om zes uur 's ochtends bezig met bidden en herhalen zoveel Ave Marias en Pater-Nosters. Dan komt de dagelijkse dienst, de mis, en al die rommel - de *messe,* zoals ze het in Frankrijk noemen, en het is echt een puinhoop. Dan geselen ze zichzelf, halen bloed uit hun lichaam en doen allerlei boetedoeningen. Zelfs onder protestanten is de verdienstelijkheidswaanzin nog niet helemaal voorbij, want er zijn velen die vol zijn van heilige werken, waarop ze vertrouwen voor hun verlossing. De arme christen zegt: 'Ik kan al deze werken niet doen. Ik wou dat het in mijn macht lag om de Heere godvruchtiger te dienen.' Maar weet je niet dat deze 'jonge leeuwen gebrek hebben en honger lijden'? De formalist is nooit tevreden met al zijn vormen. De huichelaar is nooit tevreden - er is altijd wel iets dat hij mist en dat zijn hart pijn doet.
Dan kunnen we het in *tijdelijke zin* opvatten. Jonge leeuwen kunnen *diepe sluwe intriganten* betekenen. Heb je nooit mannen gezien met hun duizend plannetjes en plannen om zichzelf rijk te maken, mannen die anderen kunnen overtroeven, die zo subtiel zijn dat je ze niet kunt doorzien? Hun instinct lijkt sluw te zijn. Ze liggen altijd op de loer om van anderen te profiteren. Ze sluipen de wereld rond, om de hulpeloze weduwe en de weerloze wees te grijpen.
Of misschien volgen ze nog legitiemere plannen, die vol zitten met speculatie en waarbij ze al hun verstand moeten gebruiken. Zulken kunnen zeker leven als anderen standhouden. Maar nee, zij zijn slechts de mensen die 'gebrek hebben en honger lijden', hun plannen blijken allemaal vergeefs, de pijl die ze afschieten keert terug op hun eigen hoofd en verwondt hen. Maar zij die zachtjes neerliggen in passief geloof, zingend...

'Vader, ik wacht op Uw dagelijkse wil;
Gij zult mijn deel nog verdelen,
Geef mij op aarde wat U het beste lijkt,
'Tot de dood en de hemel de rest openbaren,'

…ontbreekt het aan niets goeds.

Opnieuw kunnen we onder 'jonge leeuwen' '*rijke mannen'* verstaan - *mensen die* overvloed hebben. We hebben mensen gekend die in mooie rijtuigen hebben gereden en in adellijke herenhuizen hebben gewoond, maar die tot armoede werden gebracht. Zo nu en dan horen we van mannen, bijna miljonairs, die op straat worden gezet. Koningen hebben onze grond bewandeld zonder hun kronen, en edelen leven zelfs nu van onze liefdadigheid. Dochters van mannen in hoge posities moeten werken als knechten, en verlangen er soms naar om dat te mogen doen. De rijken hebben soms 'gebrek en lijden honger; maar zij die de HEERE verwachten', hoe arm ze ook zijn, 'hebben aan geen goed gebrek'.
Nogmaals, dit kan van toepassing zijn op jou die je brood verdient met lichamelijke arbeid. Misschien ben je een zwakke en ziekelijke man - je bent niet een van de 'jonge leeuwen', zoals je buurman, een sterke grote kerel, die zonder de minste moeite zijn dagloon kan verdienen. Hij zegt misschien tegen je: 'Ik zou niet graag zo'n arm, mager ding zijn als jij. Als je ziek zou worden, wat zou er dan van je worden? Jij vertrouwt op de Voorzienigheid, maar ik vertrouw op mijn grote armen. De beste voorzienigheid is voor jezelf zorgen - lekker eten en jezelf in vorm houden.'
Nee, nee! Heb je die jonge leeuwen niet gezien, 'die gebrek hebben en honger lijden'? Onze zendeling kan vertellen over sterke mannen die hij bezoekt, die geen werk kunnen vinden, maar bijna verhongeren, terwijl hij niet vindt dat zij die op de Heere wachten iets goeds tekort komen. Wees niet bang omdat je een ziek en zwak gestel hebt, werk zo hard als je kunt en wees er zeker van dat als je op de Heere wacht, je geen gebrek zult hebben aan iets goeds.
Nogmaals, de leeuw is een wezen dat *alle anderen overwint en verslindt*. We hebben er een paar in onze samenleving. Je vindt ze overal. Ze leggen hun hand op je en je voelt je in een ondeugd. Ze begrijpen de wet beter dan jij en wee je gebeente als je een fout maakt! Zullen ze geen misbruik van je maken?
Dus in het zakenleven kunnen ze je altijd overvallen, zoals haaien, als ze je al niet helemaal verslinden, dan laten ze je achter met een been of een arm. Ja, maar je hebt ook gezien dat deze mannen 'gebrek hebben en honger lijden'. En van alle ellendige schoften die op aarde rondlopen, is er geen zo berooid als de jonge leeuw die gebrek heeft en honger lijdt. Hij stopt zijn geld in een zak vol gaten, en ik denk dat de hel lacht om de hebzuchtige man, om hem die de rijkdom van zijn buurman grijpt. 'Ha!

Ha!' zegt de duivel, 'verdoem je ziel om niets te winnen! stuur je ziel naar de hel om een droom te winnen! Een ding dat je had, maar het is weg! Je greep het, het was een schaduw! Je verkocht je onsterfelijke geest om een zeepbel te winnen die barstte in je greep.'
Christen, wees niet bezorgd over tijdelijke dingen, vertrouw op God, want terwijl 'jonge leeuwen gebrek hebben en honger lijden, zullen zij die de HEER zoeken geen gebrek hebben aan iets goeds'.

III. En nu kom ik bij het derde deel, dat is DE VERVULLING VAN DE BELOFTE.
De tijd laat me in de steek en ik zal niet proberen je te bewijzen dat God, in het gewone verloop van Zijn voorzienigheid, een onderscheid kan maken tussen de rechtvaardigen en de goddelozen - dat zou een gemakkelijke taak zijn. Terwijl God de harten van alle mensen onder Zijn controle heeft, kan Hij de rijken laten geven waar Hij wil en Hij kan de kerk en degenen die de Heere liefhebben beïnvloeden om altijd voor de armen van de Heere te zorgen.
Maar ik zal een paar feiten noemen om u te stimuleren mij te helpen bij de nobele onderneming om te proberen de arme, gehandicapte dienaren van het eeuwige Evangelie te steunen. Onder de Doopsgezinden hebben we een fonds dat het Doopsgezindenfonds wordt genoemd. Het werd in 1717 ingesteld om hulp te bieden aan predikanten in Engeland en Wales die in armoede en nood verkeerden, als gevolg van het onvermogen van hun kerken en gemeenten om hen te voorzien van een behoorlijk levensonderhoud voor henzelf en hun gezinnen.

Gedurende bijna anderhalve eeuw heeft het, voor zover zijn fondsen toereikend waren, de liefdadige doelen uitgevoerd waarvoor het was opgericht. Het publiceert jaarlijks zijn rekeningen en uit de laatste gedrukte verklaring voor 1854-5 blijkt dat in dat jaar honderdvijfenzestig gevallen werden verlicht in Engeland en vijfenzestig in het Prinsdom, door giften in geld ten bedrage van £ 1.560, waarbij niemand een grotere som dan £ 10 ontving en in geen enkel geval een gift werd gedaan waarbij het inkomen van de predikant uit elke bron £ 80 overschreed.
Naast de schenkingen in geld zijn er ook boeken met een gezamenlijke waarde van £155 geschonken aan vijfendertig arme predikanten die niet in staat zijn om ze te kopen. Om de nodige fondsen te werven om aan deze gevallen tegemoet te komen, worden er jaarlijks collectes gehouden

in deze en in acht of negen andere baptistengemeenten in en rond de metropool.
En wanneer het aantal, de aard en de omstandigheden van de te verlichten objecten en het doel waarvoor de verlichting wordt geboden in overweging worden genomen, zal het goed worden begrepen dat dit geen gewone collecte is. We hebben recht op vier stemmen, één voor de voorganger en drie boodschappers die door ons gezonden zijn, omdat onze voorvaderen in vroegere tijden £150 hebben gestort om het fonds te starten, waarvan de rente, en die van andere kerken, elk jaar wordt uitgegeven.
Verschillende legaten zijn nagelaten door andere personen, waardoor een aanzienlijk bedrag is opgebouwd en ik geloof dat de jaarlijkse inkomsten op dit moment ergens rond de £2,000 liggen. We hebben echter veel meer nodig. Ik ga u niet lang ophouden met het vertellen over het fonds, maar ik zal u een of twee brieven van de ontvangers voorlezen. De eerste is van een oude dominee van tachtig jaar.

[Het wordt beter geacht om deze niet af te drukken, opdat de waardige mannen die ze schreven zich niet benadeeld voelen].

Ik denk dat ik niets meer hoef toe te voegen om u te ontroeren. Er zijn nu veel arme predikanten die, als ze de trap van de preekstoel opgaan, hun armen dicht tegen hun lichaam moeten houden om te voorkomen dat ze hun jassen kapot scheuren, en ik heb ze gezien met zulke jassen aan die je niet zou willen aantrekken als je de eenvoudigste kapel in Londen binnengaat.
Ik heb zelf van jaar tot jaar kledij gevonden voor sommige van deze heilige mannen, maar één persoon kan niet in de behoeften van iedereen voorzien. Ik ken het geval van een prediker die naar een kapel liep, binnen tien mijl van deze plek, en ‘s morgens preekte en weer terug liep, hij preekte ook ‘s avonds en moest weer teruglopen naar zijn huis, en wat denk je dat de diakens hem gaven? De arme man had niets anders om van te leven, en hij was bijna tachtig jaar oud. Toen hij klaar was (oh! niet horen, jullie engelen! bidden sluit je oren) gaven ze hem een *shilling*! Dat was voor zijn dagtaak.
Een andere broeder vertelde me enige tijd geleden dat hij drie preken had gehouden, acht mijl had gelopen en weer terug, en al die tijd geen avondeten had gehad, en dat de diakenen hem het prachtige bedrag van een

halve kroon hadden gegeven! Als je alle omstandigheden kende die met het fonds te maken hebben, zou je je welwillendheid niet lang inhouden. De fondsen worden meestal gegeven aan mensen die het evangelie prediken - evangelie predikanten van de beste soort, mannen die prediken wat wij beschouwen als evangelie-calvinistische sentimenten. En de fondsen moeten altijd op die manier gegeven worden, want zo schrijft de akte het voor. Ik zegen God voor deze vereniging en ik vraag u, onder God, om er zorg voor te dragen, dat terwijl 'de jonge leeuwen gebrek hebben en honger lijden', de dienaren van de Heere 'geen gebrek zullen hebben aan iets goeds'.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE OPSTANDING VAN DE DODEN

NOS. 66-67

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
17 FEBRUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Er zal een opstanding zijn van de doden,
zowel van de rechtvaardigen als van de onrechtvaardigen.'
Handelingen 24:15

Toen ik laatst nadacht over de droevige toestand van de kerken op dit moment, werd ik ertoe gebracht om terug te kijken naar de apostolische tijd en te overwegen waarin de prediking van vandaag verschilde van de prediking van de apostelen. Ik merkte het enorme verschil op in hun stijl met de gezette en formele prediking van de huidige tijd.
Ik merkte op dat de apostelen geen tekst namen als ze predikten, noch beperkten ze zich tot één onderwerp, veel minder tot een plaats van aanbidding, maar ik vind dat ze op elke plaats opstonden en uit de volheid van hun hart verklaarden wat ze wisten van Jezus Christus. Maar het belangrijkste verschil dat ik waarnam was in de *onderwerpen* van hun prediking. Ik was verbaasd toen ik ontdekte dat de opstanding van de doden het hoofdbestanddeel van de prediking van de apostelen was.
Ik ontdekte dat ik de leer van de genade van God had gepredikt, dat ik de vrije verkiezing had verdedigd, dat ik het volk van God zo goed als ik kon in de diepe dingen van Zijn Woord had geleid. Maar ik was verbaasd te ontdekken dat ik de apostolische manier niet half zo goed had nagevolgd als ik had kunnen doen.
De apostelen getuigden, wanneer zij predikten, altijd over de opstanding van Jezus en de daaruit voortvloeiende opstanding van de doden. Het lijkt erop dat de Alfa en de Omega van hun Evangelie het getuigenis was dat Jezus Christus stierf en weer opstond uit de dood volgens de Schrift. Toen zij een andere apostel kozen in de plaats van Judas, die afvallig was geworden, Handelingen 1:22, zeiden zij: 'Iemand moet gewijd worden om met ons getuige te zijn van zijn opstanding,' zodat het eigenlijke ambt

van een apostel was om getuige te zijn van de opstanding. En zij vervulden hun ambt goed.
Toen Petrus voor de menigte opstond, verklaarde hij hun dat ‘David over de opstanding van Christus had gesproken’. Toen Petrus en Johannes voor de raad werden gebracht, was de grote oorzaak van hun arrestatie dat de heersers bedroefd waren, omdat ‘zij het volk onderwezen en door Jezus de opstanding uit de doden predikten’ Handelingen 4:2.
Toen ze, na te zijn onderzocht, waren vrijgelaten, wordt er gezegd: ‘Met grote kracht getuigden de apostelen van de opstanding van de Here Jezus; en grote genade was over hen allen’ Handelingen 4:33. Dit was het wat de nieuwsgierigheid van de Atheners aanwakkerde toen Paulus onder hen predikte: ‘Zij zeiden: Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn, omdat hij hun Jezus en de opstanding der doden verkondigde.’ En dit bewoog het lachen van de Areopagieten, want toen hij sprak over de opstanding van de doden, ‘bespotten sommigen, en anderen zeiden: Wij zullen u nog eens over deze zaak horen.’
Waarlijk, Paulus zei, toen hij voor de raad van Farizeeën en Sadduceeën stond: ‘Over de opstanding van de doden word ik in twijfel getrokken.’ En even waarachtig beweerde hij voortdurend: ‘Indien Christus niet uit de doden is opgewekt, is onze prediking ijdel en uw geloof ijdel en zijt gij nog in uw zonden.’
De opstanding van Jezus en de opstanding van de rechtvaardigen is een leer die we geloven, maar waar we te zelden over preken of lezen. Hoewel ik bij verschillende boekverkopers naar een boek heb gevraagd dat speciaal over het onderwerp van de opstanding gaat, ben ik nog niet in staat geweest om er één van welke soort dan ook aan te schaffen. En toen ik me wendde tot de werken van Dr. Owen, die een zeer onschatbare opslagplaats van goddelijke kennis zijn, die veel waardevols bevatten over bijna elk onderwerp, kon ik zelfs daar nauwelijks meer dan de geringste vermelding van de opstanding vinden.
Het is vastgelegd als een bekende waarheid en daarom is er nooit over gediscussieerd. Er zijn geen ketterijen over ontstaan. Het zou bijna een genade zijn geweest als die er wel waren geweest, want wanneer een waarheid door ketters wordt betwist, vechten de orthodoxen er sterk voor en de kansel weerklinkt er elke dag mee.
Ik ben er echter van overtuigd dat er veel kracht in deze leer zit, en als ik het vanmorgen predik zult u zien dat God de apostolische prediking zal bezitten, en dat er bekeringen zullen zijn. Ik ben van plan om het nu op

de proef te stellen, om te zien of er niet iets is dat we op dit moment niet kunnen waarnemen in de opstanding van de doden, dat in staat is om de harten van mensen te bewegen en hen te onderwerpen aan het Evangelie van onze Heere en Heiland Jezus Christus.
Er zijn maar heel weinig christenen die in de opstanding van de doden geloven. Het zal je misschien verbazen om dat te horen, maar ik zou me niet verbazen als ik ontdek dat je zelf twijfels hebt over dit onderwerp. Met de opstanding van de doden wordt iets heel anders bedoeld dan de onsterfelijkheid van de ziel - dat gelooft elke christen, en daarin staat hij alleen op gelijke voet met de heidenen, die het ook geloven.
Het licht van de natuur is voldoende om ons te vertellen dat de ziel onsterfelijk is, zodat de ongelovige die daaraan twijfelt een nog ergere dwaas is dan een heiden, want hij had het ontdekt voordat de Openbaring werd gegeven - er zijn enkele zwakke glimpen in de mensen van het verstand die leren dat de ziel zoiets wonderbaarlijks is dat het eeuwig moet duren. Maar de opstanding van de doden is een heel andere leer, die niet over de ziel gaat, maar over het lichaam. De leer is dat dit lichaam waarin ik nu besta, met mijn ziel zal leven. Dat niet alleen de ‘vitale vonk van de hemelse vlam’ in de hemel zal branden, maar dat het wierookvat waarin de wierook van mijn leven rookt, heilig is voor de Heere en voor eeuwig bewaard zal blijven.

Iedereen erkent dat de geest eeuwig is, maar hoevelen ontkennen dat de lichamen van de mensen op de grote dag werkelijk uit hun graven zullen opstaan! Velen van u geloven dat u een lichaam in de hemel zult hebben, maar u denkt dat het een luchtig fantastisch lichaam zal zijn, in plaats van te geloven dat het een lichaam zal zijn zoals dit - vlees en bloed (hoewel niet hetzelfde soort vlees, want alle vlees is niet hetzelfde vlees), een stevig, substantieel lichaam, zelfs zoals wij hier hebben.
En er zijn nog minder onder jullie die geloven dat de goddelozen lichamen zullen hebben in de hel, want het wint overal terrein dat er geen werkelijke kwellingen voor de verdoemden in de hel zullen zijn die hun lichamen zullen aantasten, maar dat het metaforisch vuur zal zijn, metaforisch zwavel, metaforische ketenen, metaforische marteling.
Maar als jullie christenen waren, zoals jullie beweren te zijn, dan zouden jullie geloven dat elke sterfelijke mens die ooit heeft bestaan niet alleen zal leven door de onsterfelijkheid van zijn ziel, maar dat zijn *lichaam* weer zal leven, dat het vlees waarin hij nu op aarde rondloopt net zo eeuwig

is als de ziel, en eeuwig zal bestaan. Dat is de bijzondere leer van het christendom.
De heidenen hadden zoiets nooit geraden of gedacht, en daarom, toen Paulus over de opstanding van de doden sprak, ‘spotten sommigen’, wat bewijst dat zij begrepen dat hij over de opstanding van het lichaam sprak, want zij zouden niet hebben gespot als hij alleen over de onsterfelijkheid van de ziel had gesproken, die al door Plato en Socrates was verkondigd en met eerbied was ontvangen.
We staan nu op het punt om te prediken dat er een opstanding van de doden zal zijn, zowel van de rechtvaardigen als van de onrechtvaardigen. We zullen eerst *de opstanding van de rechtvaardigen* bekijken en daarna de *opstanding van de onrechtvaardigen*.

I. Er zal een opstanding van rechtvaardigen zijn.
Het eerste bewijs hiervoor is dat dit het *constante en onveranderlijke geloof van de heiligen is geweest vanaf de vroegste tijden*. Abraham geloofde in de opstanding van de doden, want er staat in de brief aan de Hebreeën, hoofdstuk elf, vers negentien, dat hij ‘zich rekenschap gaf dat God in staat was Izaäk uit de doden op te wekken; vanwaar hij hem ook in een gestalte ontving’.
Ik twijfel er niet aan dat Jozef in de opstanding geloofde, want hij gaf een gebod over zijn beenderen en hij zou zeker niet zo voorzichtig met zijn lichaam zijn geweest als hij niet had geloofd dat het uit de dood zou worden opgewekt.
De aartsvader Job geloofde er heilig in, want hij zei in die vaak herhaalde tekst, Job 19:25-26: ‘Want ik weet dat mijn Verlosser leeft, en dat Hij ten laatste dage op de aarde zal staan; en al zullen wormen na mijn huid dit lichaam vernietigen, toch zal ik in mijn vlees God zien.’
David geloofde het zonder enige twijfel, want hij zong over Christus: ‘Gij zult mijn ziel niet in de hel laten, noch zult Gij toelaten dat uw heilige verderf ziet.’ Daniël geloofde het, want hij zei: ‘Velen die in het stof slapen zullen opstaan, sommigen tot het eeuwige leven en sommigen tot de eeuwige verachting.’ Zielen slapen niet in het stof, lichamen wel.

Het zal je goed doen om naar één of twee passages te gaan en te zien wat deze heilige mannen dachten. Bijvoorbeeld, in Jesaja 26:19 lees je ‘Uw doden zullen leven, samen met mijn dode lichaam zullen zij opstaan. Ontwaakt en zingt, gij die in het stof woont, want uw dauw is als

kruidendauw en de aarde zal de doden uitwerpen.' We zullen geen uitleg geven. De tekst is vast en zeker.
Laat een andere profeet spreken-Hosea 6:1-2: 'Komt, en laat ons wederkeren tot den HEERE; want Hij heeft ons verscheurd, en Hij zal ons genezen; Hij heeft ons geslagen, en Hij zal ons verbinden. Na twee dagen zal Hij ons doen herleven; ten derde dage zal Hij ons opwekken, en wij zullen leven in Zijn ogen.' Hoewel dit de opstanding niet verklaart, gebruikt het het als een figuur, wat het niet zou doen als het niet als een vaste waarheid werd beschouwd.
Paulus verklaart ook in Hebreeën 11:35 dat dit het constante geloof van de martelaren was. Want hij zegt: 'Anderen werden gemarteld, zonder bevrijding aan te nemen, opdat zij een betere opstanding zouden verkrijgen.' Al die heilige mannen en vrouwen die in de tijd van de Makkabeeën stand hielden door hun geloof, en het vuur en het zwaard en onuitsprekelijke martelingen verdroegen, geloofden in de opstanding, en die opstanding stimuleerde hen om hun lichamen aan de vlammen over te geven, zelfs niet bezorgd om de dood, maar gelovend dat ze daardoor een gezegende opstanding zouden bereiken.
Maar onze Heiland bracht de opstanding op de meest voortreffelijke manier aan het licht, want Hij verklaarde het uitdrukkelijk en veelvuldig. 'Verwonder u niet,' zei Hij, 'over wat Ik u gezegd heb. Zie, de ure komt, dat zij, die in hun graven zijn, de stem Gods zullen horen.' 'De ure komt, dat Hij de doden tot het oordeel zal roepen, en zij zullen voor Zijn troon staan.'
Inderdaad was er gedurende Zijn prediking één voortdurende stroom van vast geloof en een openbare en positieve verklaring van de opstanding van de doden. Ik zal jullie niet lastig vallen met passages uit de geschriften van de apostelen, want die zijn er in overvloed. In feite is de Heilige Schrift zo vol van deze leer, dat ik me verwonder, broeders, dat we zo snel van de standvastigheid van ons geloof zijn afgeweken, en dat men in veel kerken gelooft dat de eigenlijke lichamen van de heiligen niet zullen herleven, en vooral dat de lichamen van de goddelozen geen toekomstig bestaan zullen hebben. Wij beweren net als onze tekst dat er een opstanding van de doden zal zijn, zowel van de rechtvaardigen als van de onrechtvaardigen.
Een tweede bewijs, denken wij, vinden we in de *vertaling van Henoch en Elia naar de hemel*. We lezen over twee mannen die in hun lichaam naar de hemel gingen. Henoch 'was niet, want God nam hem,' en Elia werd

naar de hemel gedragen in een wagen van vuur. Geen van deze mannen liet zijn as in het graf achter, geen van hen liet zijn lichaam achter om door de worm verteerd te worden, maar beiden stegen in hun sterfelijke lichamen (ongetwijfeld veranderd en verheerlijkt) op naar de hemel.
Welnu, die twee waren voor ons de belofte dat wij allen op dezelfde manier zullen opstaan. Zou het waarschijnlijk zijn dat twee heldere geesten in de hemel zouden zitten, gekleed in vlees, terwijl de rest van ons ongekleed was? Zou het überhaupt redelijk zijn dat Henoch en Elia de enige heiligen zouden zijn die hun lichamen in de hemel zouden hebben, en dat wij daar alleen in onze zielen zouden zijn - arme zielen! verlangend om onze lichamen weer te hebben.
Nee, ons geloof vertelt ons dat deze twee mannen veilig naar de hemel zijn gegaan, zoals John Bunyan het zegt, door een brug die niemand anders bewandelde, waardoor ze niet door de rivier hoefden te waden, wij zullen ook uit de vloed opstaan en ons vlees zal niet voor altijd in verderf verblijven.
Er is een opmerkelijke passage in Judas, waar gesproken wordt over Michaël de Aartsengel die met de duivel over het lichaam van Mozes redetwist en geen 'lasterlijke beschuldiging' gebruikt. Dit verwijst naar de grote leer van *engelen die over de beenderen van de heiligen waken*. Zeker, het vertelt ons dat het lichaam van Mozes werd bewaakt door een grote aartsengel - de duivel dacht dat lichaam te verstoren, maar Michaël redetwistte met hem hierover.
Zou er nu onenigheid zijn over dat lichaam als het geen waarde had gehad? Zou Michaël strijden om iets dat alleen maar het voedsel van wormen zou zijn? Zou hij met de vijand worstelen om datgene wat verstrooid zou worden naar de vier windstreken van de hemel, om nooit meer samengevoegd te worden tot een nieuwe en betere stof? Nee, zeker niet.
Hieruit leren we dat een engel over elk graf waakt. Het is geen fictie wanneer we op het marmer de cherubijnen met hun vleugels kerven. Er zijn cherubijnen met uitgestrekte vleugels boven het hoofd van de grafstenen van alle rechtvaardigen. Ach, en waar 'de ruwe voorvaderen van het gehucht slapen,' in een hoekje omringd door brandnetels, daar staat een engel dag en nacht om elk bot te bewaken en elk atoom te bewaken, zodat bij de opstanding die lichamen, met meer glorie dan ze op aarde hadden, mogen opstaan om voor altijd bij de Heere te wonen. De bewaking van de lichamen van de heiligen door engelen bewijst dat zij uit de dood zullen opstaan.

Maar verder geven de *opstandingen die al hebben plaatsgevonden* ons hoop en vertrouwen dat er een opstanding van alle heiligen zal zijn. Herinnert u zich niet dat er geschreven staat dat toen Jezus opstond uit de dood, velen van de heiligen die in hun graven waren, opstonden en in de stad kwamen en aan velen verschenen?

Heb je niet gehoord dat Lazarus, hoewel hij al drie dagen dood was, uit het graf kwam op het woord van Jezus? Hebt u nooit gelezen hoe de dochter van Jaïrus ontwaakte uit de doodsslaap toen Jezus zei: '*Talitha cumi*'? Heb je Hem nooit gezien aan de poorten van Nain, terwijl Hij de zoon van de weduwe gebood op te staan van de baar? Ben je vergeten dat Dorcas, die kleding voor de armen maakte, opzat en Petrus zag nadat ze dood was geweest?

En herinnert u zich niet Eutychus die van de derde zolder viel en dood werd opgenomen, maar die op het gebed van Paulus werd opgewekt? Of rolt uw geheugen niet terug naar de tijd toen de oude Elia zich uitstrekte over het dode kind, en het kind ademde, en niesde zeven keer, en zijn ziel kwam tot hem? Of heb je niet gelezen dat toen ze een man begroeven, hij weer tot leven kwam zodra hij het gebeente van de profeet aanraakte? Dit zijn beloften van de opstanding, een paar exemplaren, een paar toevallige edelstenen die in de wereld zijn gegooid om ons te vertellen hoe vol Gods hand is van opstandingsjuwelen. Hij heeft ons het bewijs gegeven dat Hij in staat is om de doden op te wekken door de opstanding van een paar mensen, die daarna op aarde werden gezien door onfeilbare getuigen.

We moeten deze dingen nu echter achterlaten en u nogmaals naar de Heilige Geest verwijzen om de leer te bevestigen dat de lichamen van de heiligen zullen opstaan. Het hoofdstuk waarin je een groot bewijs zult vinden is in de eerste brief aan de Korintiërs, 6:13, 'Het lichaam is niet voor hoererij, maar voor de Heere; en de Heere voor het lichaam.' *Het lichaam is dus van de Heere.*

Christus stierf niet alleen om mijn ziel te redden, maar ook om mijn lichaam te redden. Er wordt gezegd dat Hij 'kwam om te zoeken en te redden wat verloren was'. Toen Adam zondigde, verloor hij zijn lichaam en ook zijn ziel - hij was een verloren mens, helemaal verloren. En toen Christus kwam om Zijn mensen te redden, kwam Hij om hun lichamen en hun zielen te redden. 'Het lichaam is niet voor ontucht, maar voor de Heere.'

Is dit lichaam voor de Heere en zal de dood het verslinden? Is dit lichaam

voor de Heere en zullen de winden de deeltjes ervan ver weg verstrooien waar ze nooit hun gelijken zullen vinden? Nee, het lichaam is voor de Heere en de Heere zal het hebben. 'En God heeft de Heere opgewekt en zal ook ons opwekken door zijn eigen kracht.' Kijk nu naar het volgende vers: 'Weet gij niet dat *uw lichamen de leden van Christus zijn*?' Niet alleen de ziel is een deel van Christus - verbonden met Christus, maar het lichaam is dat ook.

Deze handen, deze voeten, deze ogen zijn leden van Christus, als ik een kind van God ben. Ik ben één met Hem, niet alleen wat mijn geest betreft, maar één met Hem wat dit uiterlijke gestel betreft. Het lichaam zelf wordt in vereniging genomen. De gouden keten die Christus met Zijn mensen verbindt, gaat ook om het lichaam en de ziel heen.

Zei de apostel niet: 'Zij tweeën zullen één vlees zijn. Dit is een groot mysterie; maar ik spreek over Christus en de gemeente' (Efeziërs 5:31-32). 'Zij zijn één vlees', en de mensen van Christus zijn niet alleen één met Hem in de geest, maar zij zijn ook 'één vlees'. Het vlees van de mens is verenigd met het vlees van de God-mens en onze lichamen zijn leden van Jezus Christus. Welnu, zolang het hoofd leeft kan het lichaam niet sterven, en zolang Jezus leeft kunnen de leden niet vergaan.

Verder zegt de apostel in het negentiende vers: 'Weet gij niet, dat uw *lichaam de tempel is van de Heilige Geest*, die in u is, die gij van God hebt, en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt duur gekocht.' Hij zegt dat dit lichaam de tempel van de Heilige Geest is, en waar de Heilige Geest in een lichaam woont, heiligt Hij het niet alleen, maar maakt Hij het ook eeuwig.

De tempel van de Heilige Geest is net zo eeuwig als de Heilige Geest. Je kunt andere tempels en hun goden ook afbreken, maar de Heilige Geest kan niet sterven, noch 'kan zijn tempel vergaan.' Zal dit lichaam, waar eens de Heilige Geest in heeft gezeten, altijd voedsel voor wormen zijn? Zal het nooit meer gezien worden, maar als de dorre beenderen van het dal zijn?

Nee, de dorre doodsbeenderen zullen leven en de tempel van de Heilige Geest zal weer worden opgebouwd. Al vallen de poten, de pilaren van die tempel, al worden de ogen, de vensters verduisterd en zien zij die naar buiten kijken niets meer, toch zal God dit bouwwerk herbouwen, de ogen opnieuw verlichten, de pilaren herstellen en het met schoonheid bekleden, ja, 'Dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aandoen, en dit vergankelijke zal onvergankelijkheid aandoen.'

Maar het belangrijkste argument waarmee we ons bewijs afsluiten is dat *Christus uit de dood is opgestaan* en dat Zijn volk dat ook zal doen. Het hoofdstuk dat we aan het begin van de dienst lazen, is een bewijs om aan te tonen dat als Christus uit de dood is opgestaan, al Zijn mensen dat moeten - dat als er geen opstanding is, Christus niet is opgestaan.
Maar ik zal niet lang stilstaan bij dit bewijs, omdat ik weet dat jullie allemaal de kracht ervan voelen en het niet nodig is dat ik het duidelijk naar voren breng. Zoals Christus daadwerkelijk opstond uit de dood - vlees en bloed - zo zullen wij dat ook doen. Christus was geen geest toen Hij opstond uit de dood, Zijn lichaam kon worden aangeraakt. Stak Thomas zijn hand niet in Zijn zijde? En zei Christus niet: 'Voel Mij en zie. Een geest heeft geen vlees en beenderen zoals gij mij ziet hebben.'
En als we moeten opstaan zoals Christus deed - en dat wordt ons geleerd - dan zullen we opstaan in onze lichamen - geen geesten, geen fijne luchtige dingen, gemaakt van ik weet niet wat - een of andere zeer verfijnde en elastische substantie, maar 'zoals de Heere onze Verlosser, opstond, zo moeten al zijn volgelingen opstaan.' We zullen opstaan in ons vlees, 'hoewel niet alle vlees hetzelfde vlees is.' We zullen opstaan in ons lichaam, hoewel niet alle lichamen dezelfde lichamen zijn, en we zullen opstaan in heerlijkheid, hoewel niet alle heerlijkheden dezelfde heerlijkheden zijn.
'Er is één mensenvlees en een ander dierenvlees, en er is één vlees van dit lichaam en een ander vlees van het hemelse lichaam. Er is één lichaam voor de ziel hier, en een ander lichaam voor de geest daarboven, en toch zal het hetzelfde lichaam zijn dat uit het graf zal opstaan – hetzelfde zeg ik, in identiteit, hoewel niet in heerlijkheid of in aanpassing.
Ik kom nu tot enkele praktische gedachten vanuit deze leer voordat ik naar de andere ga.
Broeders, wat een troostvolle gedachten liggen er in deze leer, dat de doden zullen opstaan. Sommigen van ons hebben deze week bij het graf gestaan, en een van onze broeders, die zijn Meester lang in ons midden heeft gediend, werd in het graf gelegd.
Hij was een moedig man voor de waarheid, onvermoeibaar in zijn werk, zelfverloochenend in zijn plicht, en altijd bereid om zijn Heere te volgen (Mr. Turner, van de Lamb and Flag School), en tot het uiterste van zijn kunnen, dienstbaar aan de kerk. Er werden daar tranen gelaten, weet je waar die over gingen? Er werd geen enkele traan gelaten over zijn ziel.
De leer van de onsterfelijkheid van de ziel was niet nodig om ons troost te geven, want we wisten het goed, we waren er volkomen van verze-

kerd dat hij naar de hemel was opgestegen. De begrafenisdienst die in de Church of England wordt gebruikt, biedt ons heel wijselijk geen troost wat betreft de ziel van de gestorven gelovige, omdat die in gelukzaligheid is, maar het vrolijkt ons op door ons te herinneren aan de beloofde wederopstanding voor het lichaam.

En als ik over de doden spreek, dan is dat niet om troost te geven voor de ziel, maar voor het lichaam. En deze leer van de opstanding heeft troost voor de rouwenden met betrekking tot de begraven sterfelijkheid. Je weent niet omdat je vader, broer, vrouw, echtgenoot naar de hemel is opgestegen - het zou wreed zijn om daarover te wenen.

Niemand van jullie weent omdat je lieve moeder voor de troon zit, maar je weent omdat haar lichaam in het graf ligt, omdat die ogen niet meer naar je kunnen glimlachen, omdat die handen je niet meer kunnen strelen, omdat die lieve lippen geen melodieuze noten van genegenheid meer kunnen spreken. Je weent omdat het lichaam koud is, en dood, en kleiachtig, maar voor de ziel ween je niet.

Maar ik heb troost voor je. Dat lichaam zal weer opstaan, dat oog zal weer knipperen van genialiteit, die hand zal weer worden uitgestoken in genegenheid. Geloof me, ik spreek geen fictie. Diezelfde hand, die echte hand, die koude, kleiachtige armen die langs je zij hingen en vielen toen je ze ophief, zal op een dag een harp vasthouden en die arme vingers, die nu ijzig en hard zijn, zullen langs de levende snaren van gouden harpen in de hemel worden geslingerd.

Ja, je zult dat lichaam nog één keer zien.

'Hun ingeschapen zonden vereisen
dat hun vlees het stof ziet,
maar zoals de Heere hun Verlosser opstond,
zo ook al zijn volgelingen.'

Zal dat je tranen niet wegnemen? 'Hij is niet dood, maar slaapt.' Hij is niet verloren, hij is 'zaad dat gezaaid is tegen de oogsttijd om te rijpen.' Zijn lichaam rust een tijdje, baadt zich in specerijen, zodat het geschikt is voor de omhelzingen van zijn Heere.

En hier is ook troost voor jullie, arme lijders, die lijden in jullie lichamen. Sommigen van jullie zijn bijna martelaren van de een of andere pijn - spit, jicht, reuma en alle soorten droevige aandoeningen waar het vlees aan lijdt. Er gaat nauwelijks een dag voorbij zonder dat jullie gekweld

worden door een of ander lijden, en als jullie zo dom zouden zijn om jezelf altijd te dokteren, dan zouden jullie altijd de dokter in huis hebben. Hier is troost voor jou. Dat arme oude gammele lichaam van jou zal weer leven zonder zijn pijnen, zonder zijn kwellingen - dat arme wankele gestel zal worden vergolden voor alles wat het heeft geleden. Arme negerslaaf, elk litteken op je rug zal een erestreep krijgen in de hemel. Arme martelaar, het kraken van je botten in het vuur zal je lofzangen in glorie opleveren, al je lijden zal goed beloond worden door het geluk dat je daar zult ervaren.

Wees niet bang om te lijden in je gestel, want op een dag zal je gestel delen in je verrukkingen. Elke zenuw zal trillen van verrukking, elke spier zal bewegen van gelukzaligheid, je ogen zullen knipperen met het vuur van de eeuwigheid, je hart zal kloppen en pulseren met onsterfelijke gelukzaligheid, je lichaam zal het kanaal van gelukzaligheid zijn. Het lichaam dat nu vaak een beker met alsem is, zal een vat met honing worden. Dit lichaam dat nu vaak een raat is waaruit gal destilleert, zal voor jou een honingraat van zaligheid zijn. Troost u dan, lijders, vermoeide kwijnenden op het bed - vrees niet, uw lichamen zullen leven.

Maar ik wil een woord van *onderricht* uit de tekst halen, met betrekking tot de leer van herkenning. Velen hebben zich afgevraagd of ze hun vrienden in de hemel zullen kennen. Welnu, als de lichamen uit de dood zullen opstaan, zie ik geen reden waarom we hen niet zouden kennen. Ik denk dat ik sommige van mijn broeders zou kennen, zelfs bij hun geesten, omdat ik hun karakter zo goed ken, omdat ik met hen gesproken heb over de dingen van Jezus en goed op de hoogte ben van de meest prominente delen van hun karakter.

Maar ik zal hun lichamen ook zien. Ik heb altijd gedacht dat dit een antwoord was op de vraag die de vrouw van de oude John Ryland stelde. ‘Denk je,’ zei ze, ‘dat je me in de hemel zult kennen?’ ‘Waarom,’ zei hij, ‘ken ik je hier, en denk je dat ik in de hemel een grotere dwaas zal zijn dan op aarde?’ De vraag staat buiten kijf. We zullen in de hemel leven met lichamen en dat beslist de zaak. We zullen elkaar in de hemel kennen - dat kun je als een vaststaand feit beschouwen en niet slechts als een fantasie.

Maar nu een woord van *waarschuwing* en dan ben ik klaar met dit deel van het onderwerp. Als jullie lichamen in de hemel zullen wonen, dan smeek ik jullie om er goed voor te zorgen. Ik bedoel niet: zorg voor wat u eet en drinkt en waarmee u gekleed zult zijn, maar ik bedoel: zorg ervoor

dat uw lichamen niet verontreinigd worden door de zonde.
Als deze keel voor altijd moet klinken met liederen van glorie, laat woorden van lust hem dan niet bezoedelen. Als deze ogen de Koning in Zijn schoonheid moeten zien, laat dit dan je gebed zijn: 'Wend mijn ogen af van het aanschouwen van ijdelheden.' Als deze handen een palmtak moeten vasthouden, o, laat ze dan nooit smeergeld aannemen, laat ze nooit het kwaad zoeken. Als deze voeten de gouden straten moeten bewandelen, laat ze dan niet snel onheil zoeken.
Als deze tong voor altijd moet spreken over alles wat Hij zei en deed, ah! laat het dan geen lichte en schuimende dingen uitspreken. En als dit hart voor eeuwig moet pulseren van gelukzaligheid, dan smeek ik u, geef het niet aan vreemden en laat het niet afdwalen naar het kwade. Als dit lichaam voor eeuwig moet leven, wat moeten we er dan voorzichtig mee zijn, want onze lichamen zijn tempels van de Heilige Geest en het zijn leden van de Heere Jezus.
Wil je deze leer geloven of niet? Als je dat niet doet, ben je verbannen uit het geloof. Dit is het geloof van het Evangelie en als je het niet gelooft, heb je het Evangelie nog niet ontvangen. 'Want indien de doden niet opstaan, zo is uw geloof ijdel, en gij zijt nog in uw zonden.' De doden in Christus *zullen* opstaan, en zij zullen *als eersten* opstaan**.**

II. Maar nu komen we bij de OPSTANDING VAN DE GODDELOZEN.
Zullen de goddelozen ook opstaan? Dit is een punt van controverse. Ik zal nu wat moeilijke dingen te zeggen hebben. Misschien zal ik u lang ophouden, maar ik smeek u toch naar mij te luisteren. Ja, de goddelozen zullen opstaan.
Het eerste bewijs wordt gegeven in de tweede brief aan de Korintiërs, 5:10: 'Wij moeten allen verschijnen voor de rechterstoel van Christus, opdat een ieder ontvangt wat in zijn lichaam gedaan is, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.' Welnu, aangezien wij allen moeten verschijnen, moeten ook de goddelozen verschijnen en zij zullen de daden ontvangen die in het lichaam gedaan zijn. Omdat het lichaam zondigt, is het logisch dat het lichaam gestraft wordt. Het zou onrechtvaardig zijn om de ziel te straffen en niet het lichaam, want het lichaam heeft evenveel met de zonde te maken als de ziel ooit heeft gehad.
Maar waar ik nu ook kom, hoor ik zeggen: 'De predikanten zeiden vroeger dat er vuur in de hel was voor onze lichamen, maar dat is niet zo - het

is metaforisch vuur, gefantaseerd vuur.' Ah! zo is het niet. Je zult ontvangen wat je in je lichaam hebt gedaan. Hoewel jullie zielen gestraft zullen worden, zullen jullie lichamen ook gestraft worden.

Jullie, die zinnelijk en duivels zijn, geven er niet om dat jullie zielen gestraft worden, omdat jullie nooit aan jullie zielen denken, maar als ik jullie vertel over lichamelijke bestraffing, zullen jullie er veel meer aan denken. Christus kan gezegd hebben dat de ziel gestraft moest worden, maar Hij beschreef veel vaker het lichaam in ellende om indruk te maken op Zijn toehoorders, want Hij wist dat zij zinnelijk en duivels waren en dat niets dat het lichaam niet aantastte hen in het minst zou raken. 'Wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus verschijnen, opdat een ieder ontvangt wat wij in het lichaam gedaan hebben, naar wat wij gedaan hebben, hetzij goed, hetzij kwaad.'

Maar dit is niet de enige tekst om de leer te bewijzen, ik zal je een betere geven-Matheüs 5:29. 'Indien uw rechteroog u beledigt, ruk het uit en werp het van u af; want het is voor u nuttig, dat een van uw leden verloren gaat, en niet dat uw gehele lichaam in de hel geworpen wordt.'- niet 'uw gehele *ziel*', maar 'uw gehele *lichaam*'.

Man, dit zegt niet dat je ziel in de hel zal zijn - dat wordt vele malen bevestigd - maar het verklaart positief dat *je lichaam* dat zal zijn. Datzelfde lichaam dat nu in het gangpad staat of in de kerkbank zit, zal, als je zonder Christus sterft, voor eeuwig branden in de vlammen van de hel. Het is geen verzinsel van de mens, maar een waarheid dat je vlees en bloed en je botten zelf zullen lijden: 'Je hele lichaam zal in de hel geworpen worden.'

Maar opdat dit ene bewijs jullie niet zou volstaan, luister dan naar een ander bewijs uit hetzelfde Evangelie - hoofdstuk 10:28: 'Vrees niet hen, die het lichaam doden, maar niet in staat zijn de ziel te doden; maar vrees veeleer Hem, die in staat is zowel ziel als *lichaam* te verderven in de hel.'

De hel zal een plaats zijn voor zowel lichamen als zielen. Zoals ik heb opgemerkt, spreekt Christus overal waar Hij over de hel en de verloren staat van de goddelozen spreekt, altijd over hun lichamen. Je ziet Hem nauwelijks iets zeggen over hun zielen. Hij zegt: 'Waar hun worm niet sterft,' wat een beeld is van lichamelijk lijden - de worm die voor altijd het binnenste van het hart martelt, als een kankergezwel in de ziel zelf. Hij spreekt over het 'vuur dat nooit gedoofd zal worden'.

Begin me nu niet te vertellen dat dat een metaforisch vuur is - wie maalt daar nu om? Als een man zou dreigen mij een metaforische klap op mijn

hoofd te geven, zou ik me daar weinig van aantrekken. Hij zou me er zoveel mogen geven als hij wilde. En wat zeggen de goddelozen? 'Wij geven niets om metaforische branden.' Maar ze zijn *echt,* meneer - ja, net zo echt als uzelf.
Er is een echt vuur in de hel, net zo echt als jij nu een echt lichaam hebt - een vuur dat precies hetzelfde is als het vuur dat wij op aarde hebben in alles behalve dit - dat het niet zal verteren, hoewel het je wel zal martelen. Je hebt asbest in het vuur roodgloeiend zien liggen, maar als je het eruit haalt is het niet verteerd. Zo zal jouw lichaam door God zo voorbereid worden dat het eeuwig zal branden zonder verteerd te worden. Het zal niet, zoals jij denkt, in metaforisch vuur liggen, maar in echte vlammen. Bedoelde onze Heiland ficties toen Hij zei dat Hij lichaam en ziel in de hel zou werpen? Waarvoor zou er een put moeten zijn als er geen lichamen zouden zijn? Waarom vuur, waarom kettingen, als er geen lichamen zouden zijn? Kan vuur de ziel raken? Kunnen kuilen geesten insluiten? Kunnen kettingen zielen vastbinden? Nee, kuilen en vuur en ketenen zijn voor lichamen, en lichamen zullen er zijn.
Je zult een tijdje in het stof slapen. Wanneer je sterft zal je ziel alleen gekweld worden - dat zal een hel voor haar zijn - maar op de dag des oordeels zal je lichaam zich bij je ziel voegen, en dan zul je een dubbele hel hebben, lichaam en ziel zullen samen zijn, elk vol van pijn, je ziel zweet in haar binnenste porie druppels bloed, en je lichaam van top tot teen doordrenkt met kwelling - geweten, oordeel, geheugen, allemaal gekweld, maar meer - je hoofd gekweld met pijnigingen, je ogen die uit hun kassen schieten van het zien van bloed en ellende, je oren gekweld met...

'Nors gekreun en hol gekreun,
en geschreeuw van gemartelde geesten.'

Je hart klopt hoog van de koorts, je polsslag ratelt op een enorm tempo van pijn, je ledematen kraken als de martelaren in het vuur, en toch onverbrand. Jezelf, in een vat met hete olie, gepijnigd, maar er toch onvernietigd uit komend. Al je aderen worden een weg voor de hete voeten van pijn om over te reizen, elke zenuw een snaar waarop de duivel altijd zijn duivelse melodie van de onuitsprekelijke klaagzang van de hel zal spelen. Je ziel voor altijd en eeuwig pijn, en je lichaam kloppend in harmonie met je ziel.
Ficties, meneer! Nogmaals, ik zeg, het zijn geen verzinsels, en zoals God

leeft, maar vaste, harde waarheid. Als God waar is, en deze Bijbel waar is, dan is wat ik heb gezegd de waarheid, en op een dag zul je zien dat het zo is.
Maar nu moet ik een beetje redeneren met de goddelozen op een of twee punten. Ten eerste zal ik redeneren met degenen onder u die zeer trots zijn op hun bevallige lichamen, en die zich uitdossen met mooie versieringen, en zich heerlijk maken in hun kleding. Sommigen van jullie hebben geen tijd voor het gebed, maar wel voor het toilet. Jullie hebben geen tijd voor de gebedsbijeenkomst, maar jullie hebben tijd genoeg om je haar te borstelen tot in alle eeuwigheid. Jullie hebben geen tijd om je knie te buigen, maar tijd genoeg om jezelf mooi en groots te maken.
Ah! mooie dame, jij die zorg draagt voor je mooie gezicht, onthoud wat een oude man zei toen hij een schedel omhoog hield...

> ***'Zeg haar, al schildert ze zichzelf een centimeter dik,***
> ***dat ze uiteindelijk tot deze huidskleur moet komen.'***

En nog iets meer dan dat - dat mooie gezicht zal worden getekend met de klauwen van de duivels, en dat mooie lichaam zal slechts het medium zijn voor kwelling. Ah! Kleed je trots heer, voor de worm, zalf jezelf voor de kruipende wezens van het graf, en erger nog, kom naar de hel met gepoederd haar - een heer in de hel. Kom naar de put in mooie kleren. Mijn heer, kom daar, om jezelf niet hoger te vinden dan anderen, behalve hoger in marteling, en dieper ondergedompeld in vlammen.
Ja, het is niet goed voor ons om zoveel tijd te verspillen aan de onbeduidende dingen hier, terwijl er zoveel te doen is en zo weinig tijd om het te doen, in het redden van de zielen van mensen. O God, onze God, verlos de mensen van feestvieren en het vertroetelen van hun lichamen, terwijl ze die alleen maar vetmesten voor de slacht en voeden om verslonden te worden in de vlam.
Nogmaals, hoor mij aan als ik zeg tegen jullie die je lusten bevredigen - weten jullie dat die lichamen, waarvan jullie hier de lusten bevredigen, in de hel zullen zijn, en dat jullie in de hel dezelfde lusten zullen hebben als jullie hier hebben? De losbandige verlangt ernaar om zijn lichaam te bevredigen met wat hij verlangt - kan hij dat doen in de hel? Kan hij daar een plaats vinden waar hij zijn lusten kan bevredigen en waar hij verwennerij kan vinden voor zijn vuile begeerte?
De dronkaard hier kan de bedwelmende en dodelijke drank in zijn keel

gieten, maar waar zal hij de drank vinden om te drinken in de hel, wanneer zijn dronkenschap hem net zo heet zal zijn als hier! Ja, waar zal hij ook maar een druppel water vinden om zijn uitgedroogde tong af te koelen? De man die hier van gulzigheid houdt, zal daar een gulzigaard zijn, maar waar zal het voedsel zijn om hem tevreden te stellen, als hij zijn vinger omhoog kan houden en de broden van hem weg ziet gaan en de vruchten zijn greep weigeren?
Om je passies te hebben en ze toch niet te bevredigen! Een dronkaard opsluiten in zijn cel en hem niets te drinken geven! Hij zou zichzelf tegen de muur willen slaan om de drank te krijgen, maar er is niets voor hem. Wat zul je doen in de hel, o dronkaard, met die dorst in je keel, en niets dan vlammen te slikken hebbend, die je ellende vergroten?
En wat zul je doen, o schurk, wanneer je nog steeds anderen zou verleiden, maar er niemand is met wie je kunt zondigen? Spreek ik duidelijk? Heeft Christus dat niet gedaan? Als mensen willen zondigen, zullen zij mensen vinden die zich niet schamen om hen te berispen. Ach, een lichaam in de hel te hebben, met al zijn begeerten, maar niet de macht om ze te bevredigen! Hoe verschrikkelijk zal die hel zijn!
Maar luister nog eens naar mij. O arme zondaar, als ik je het hol van de inquisiteur in zag gaan om gekweld te worden, zou ik je dan niet smeken om te stoppen voordat je je voet op de drempel zou zetten? En nu praat ik met jou over dingen die echt zijn. Als ik vanmorgen op een podium zou staan en deze dingen als fantasieën zou opvoeren, dan zou ik u aan het huilen maken. Ik zou de godvruchtigen doen wenen bij de gedachte dat zovelen verdoemd moeten worden, en ik zou de goddelozen doen wenen bij de gedachte dat zij verdoemd moeten worden. Maar als ik het over werkelijkheden heb, raken ze je niet half zo erg als ficties dat zouden doen, en je blijft zitten zoals je zat voordat de dienst begon.
Maar luister naar mij terwijl ik opnieuw Gods waarheid bevestig. Ik zeg u zondaar dat de ogen die nu naar wellust kijken, ellende zullen zien die u zal pijnigen en kwellen. De oren die je nu leent om het lied van godslastering te horen, zullen gekreun en gekerm horen, en afschuwelijke geluiden, zoals alleen de verdoemden die kennen. De keel waarin je drank giet, zal gevuld worden met vuur. Die lippen en armen van jou zullen in één keer gemarteld worden.
Waarom, als je hoofdpijn hebt, zul je naar je arts rennen, maar wat zul je doen als je hoofd, en hart, en handen, en voeten allemaal tegelijk pijn doen? Als je alleen maar pijn in je handen hebt, zul je medicijnen zoeken

om je te genezen, maar wat zul je doen als jicht, en reuma, en duizeligheid, en al het andere verachtelijke, je lichaam in één keer aanvallen? Hoe zul je jezelf verdragen wanneer je afschuwelijk zult zijn door elke soort ziekte, melaats, verlamd, zwart, verrot, je botten pijnlijk, je merg trillend, elke ledemaat die je hebt, gevuld met pijn - je lichaam een tempel van demonen en een kanaal van ellende? En ga je blindelings verder? Zoals de os naar de slacht gaat en het schaap het slagersmes likt, zo is het met velen van jullie.
Heren, u leeft zonder Christus, velen van u - u bent zelfingenomen en goddeloos. Een van jullie gaat vanmiddag uit om zijn pleziertje van de dag te nemen, een ander is in het geheim een hoereerder, weer een ander kan zijn naaste bedriegen, weer een ander kan af en toe God vervloeken. Weer een ander komt naar deze kapel, maar is in het geheim een dronkaard. Weer een ander praat over godsvrucht en God weet dat hij een ellendige huichelaar is.
Wat zul je doen op die dag dat je voor je Schepper staat? Het is een kleinigheid dat uw predikant u nu beschimpt, het is een kleinigheid om veroordeeld te worden door het oordeel van de mens - wat zult u doen wanneer God niet uw beschuldiging, maar uw veroordeling eruit zal donderen: ‘Gaat weg, vervloekten, in het eeuwige vuur, bereid voor de duivel en zijn engelen’?

Jullie sensuele mensen, ik wist dat ik jullie niet zou ontroeren toen ik sprak over kwellingen voor jullie zielen. Ontroer ik jullie nu? Ah nee! Velen van jullie zullen weggaan en lachen, en me, zoals ik me herinner ooit genoemd te zijn, ‘een hellevuur predikant’ noemen. Nou, ga maar, maar jullie zullen de hellevuurprediker misschien op een dag in de hemel zien, en dan zullen jullie zelf uitgestoten worden. En als ik dan met een berispende blik op jullie neerkijk, zal ik jullie eraan herinneren dat jullie het Woord gehoord hebben, maar er niet naar geluisterd hebben.
Ah! mannen, het is een licht ding om het te horen - het zal moeilijk genoeg zijn om het te dragen. Jullie luisteren nu onbewogen naar me - het zal moeilijker zijn als de dood jullie in zijn greep krijgt en jullie in het vuur liggen te roosteren. Nu veracht je Christus - je zult Hem dan niet verachten. Nu kun je je sabbat verspillen - dan zou je duizend werelden geven voor een sabbat, als je hem maar in de hel kon hebben.
Nu kun je spotten en bespotten - er zal dan geen spot of bespotting zijn. Je zult schreeuwen, huilen, jammeren om genade, maar... ‘Er zijn geen

daden van vergiffenis in het koude graf waarnaar we ons haasten; maar duisternis, dood en lange wanhoop, heersen daar in eeuwige stilte.'

O mijn toehoorders! De toorn die komt! De toorn die komt! De toorn die komt! Wie van jullie kan bij het verterende vuur blijven? Wie van jullie kan bij eeuwige brandingen blijven? Kunt u dat, meneer? Kunt u dat? Kunt u de vlammen voor eeuwig verdragen?
'O nee,' zeg je, 'wat kan ik doen om gered te worden?' Hoor wat Christus te zeggen heeft: 'Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij *zult* behouden worden.' 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden; wie niet gelooft, zal verdoemd worden.' 'Komt nu, laat ons samen redeneren, zegt de HEERE: al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als wol.'

EXPOSITIE

1 KORINTHE 15

Er waren mensen in de dagen van de apostelen die het idee hadden dat er geen opstanding was. Paulus probeert dit idee te weerleggen en leert de Korintiërs dat er een opstanding uit de dood was. Van het eerste tot het elfde vers bewijst hij de opstanding van Jezus Christus, en op grond daarvan de leer van de opstanding van de rechtvaardigen.
'Bovendien, broeders, verkondig ik u het evangelie, dat ik u verkondigd heb, dat ook gij ontvangen hebt en waarin gij staat:'
'Waardoor ook gij behouden zijt, indien gij in gedachtenis houdt wat ik u verkondigd heb, tenzij gij tevergeefs geloofd hebt.'
Nu verwachten we een hele lijst leerstellingen te horen wanneer de apostel zegt: 'Ik verkondig u het evangelie,' maar in plaats daarvan vertelt hij ons eenvoudigweg over de opstanding van Jezus, want dat is het eigenlijke merg van het evangelie, het fundament ervan - dat Jezus Christus stierf en op de derde dag opstond, volgens de Schrift.
'Want ik heb u allereerst overgeleverd wat ook ik ontvangen heb, namelijk dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften.'
'En dat Hij werd begraven en dat Hij op de derde dag opstond, volgens de Schriften.'
Dat is het hele Evangelie. Wie dat perfect begrijpt, begrijpt de eerste be-

ginselen, hij is juist begonnen. Dit is het uitgangspunt als we de waarheid willen leren, ‘dat Christus voor onze zonden gestorven is volgens de Schriften; en dat Hij begraven is, en dat Hij ten derde dage opgestaan is volgens de Schriften.’
‘En dat hij werd gezien van Cefas, daarna van de twaalf.
‘Daarna werd hij gezien door meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie de meesten nu nog over zijn, maar sommigen zijn ontslapen.
‘Daarna werd hij gezien door Jakobus en daarna door alle apostelen.
‘En als laatste van allen werd Hij ook van mij gezien, als van iemand die te elfder ure geboren is.’
De herrijzenis van Jezus Christus uit de dood is één van de best bewezen feiten. Er waren zoveel getuigen die het zagen, dat als we de geloofwaardigheid van de getuigenissen van mensen op zijn minst geloven, we er niet aan kunnen en durven te twijfelen dat Jezus uit de dood opstond. Het is allemaal heel gemakkelijk voor ongelovigen om te zeggen dat deze personen werden misleid, maar het is net zo dwaas, want deze personen konden niet ieder van hen zo misleid zijn om te zeggen dat ze deze man, van wie ze wisten dat hij dood was, daarna levend hadden gezien.
Ze konden het zeker niet allemaal samen eens zijn geworden om aan deze oplichterij mee te werken. Als ze dat wel deden, is het het meest wonderbaarlijke dat we hebben, dat niet één van hen ooit het geloof met de anderen verbrak, maar dat de hele massa van hen standvastig bleef. Wij geloven dat het onmogelijk is dat zoveel schurken het voor altijd met elkaar eens konden zijn.
Het waren mensen die er niets bij te winnen hadden, ze onderwierpen zichzelf aan vervolging door het feit zelf te bevestigen, ze waren bereid ervoor te sterven en stierven ervoor. Vijfhonderd of duizend mensen die Hem op verschillende tijden hadden gezien, verklaarden dat ze Hem hadden gezien en dat Hij was opgestaan uit de dood, waarbij het feit van Zijn dood vooraf was bevestigd.
Hoe durft iemand dan te zeggen dat de christelijke religie niet waar is, als we zeker weten dat Christus stierf en opstond uit de dood? En dat wetende, wie zal de goddelijkheid van de Heiland ontkennen? Wie zal zeggen dat Hij niet machtig is om te redden? Ons geloof heeft een stevige basis, want het heeft al deze getuigen waarop het kan rusten, en het zekerdere getuigenis van de Heilige Geest die in onze harten getuigt.
‘En als laatste van allen,’ zegt de apostel, ‘werd hij ook van mij gezien, als van iemand die te laat geboren is; want ik ben de minste van de apos-

telen.' We zouden Paulus niet trots hebben gevonden als hij had gezegd: 'Ik ben de grootste van de apostelen,' want hij neemt met zijn geschriften het grootste deel van de heilige Schrift in beslag en hij heeft overvloediger gepredikt dan zij allen. Er was niemand die Paulus kon overtreffen, of zelfs maar bij hem in de buurt kon komen in zijn zware arbeid, en toch zegt hij: 'Want ik ben de minste van de apostelen, die niet geschikt is om apostel genoemd te worden, omdat ik de gemeente van God vervolgd heb.'

Als hij keek naar de barmhartigheden die God hem schonk, dacht hij er altijd aan hoe weinig hij verdiende. En als hij predikte, o, met welk een aandoening predikte hij tot de goddelozen, want hij kon altijd afsluiten: 'Maar ik heb barmhartigheid verkregen, opdat Christus in mij eerst alle lankmoedigheid zou tonen tot een voorbeeld voor hen die geloven.' Heb ik hier een vervolger? Laat hem weten dat zijn zonde een zeer verdoemelijke zonde is die hem lager in de hel zal doen zinken dan welke andere zonde ook, maar zelfs voor hem is er barmhartigheid en overvloedige vergeving. Want Paulus zegt dat hij genade kreeg, ook al vervolgde hij de gemeente van God.

'Maar door Gods genade ben ik wat ik ben; en Zijn genade, die mij geschonken werd, was niet tevergeefs; maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij was.'

'Daarom, of ik het was of zij, zo prediken wij en zo gelooft gij.'

'Maar door de genade van God ben ik wat ik ben.' Verder dan dat komen de meesten van ons niet, verder komen we niet. 'Door de genade van God ben ik wat ik ben; en Zijn genade die mij geschonken werd, was niet tevergeefs; maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen.' Dan stopt hij zichzelf: 'Toch niet ik, maar de genade van God die met mij was.'

We moeten er altijd voor zorgen dat we niets van onze goede werken voor onszelf houden. Ze zijn de gevolgen van genade in ons. Als we eenmaal de kroon op ons eigen hoofd zetten, zullen we al snel zware hoofden hebben voor onze moeite, maar als we ze allemaal op het hoofd van Jezus zetten, zal Hij ons eren als wij Hem eren.

Nadat hij op deze manier de wederopstanding van Christus heeft bewezen, gaat hij verder: 'Als nu Christus gepredikt wordt dat Hij uit de dood is opgestaan, hoe zeggen sommigen onder u dan dat er geen opstanding van de doden is? 'Maar als er geen opstanding van de doden is, dan is Christus niet opgestaan!

‘En als Christus niet is opgestaan, dan is onze prediking ijdel en ook uw geloof ijdel.
‘Ja, en wij zijn valse getuigen van God bevonden, omdat wij van God getuigd hebben, dat Hij Christus opgewekt heeft; Die Hij niet opgewekt heeft, als de doden niet opgewekt zijn.
‘Want als de doden niet opstaan, dan is Christus ook niet opgewekt:
‘En indien Christus niet is opgewekt, is uw geloof ijdel; gij zijt nog in uw zonden.’
Misschien valt het je op het eerste gezicht niet op dat er een onlosmakelijk verband is tussen de opstanding van Christus en die van al Zijn volk. Misschien zie je de kern van het argument niet. De apostel zegt: ‘Als de doden niet opstaan, dan is Christus niet opgestaan; en als Christus is opgestaan, dan zullen alle doden opstaan.’ Zie je hoe het zit?
Waarom, omdat Christus en de menselijke natuur nu zo met elkaar verbonden zijn dat wat Christus deed, Hij deed als de vertegenwoordiger van heel Zijn volk. Toen Adam zondigde, zondigde de wereld en stierf de wereld. ‘Zoals in Adam allen sterven, zo zullen in Christus allen levend gemaakt worden.’ Christus kon niet opstaan, behalve als de vertegenwoordiger van Zijn volk, en ‘als Christus is opgestaan,’ zegt Paulus, ‘dan zal Zijn volk ook opstaan; en als Hij niet is opgestaan, dan zullen wij ook niet opstaan, want wij zijn één met Hem; en als wij niet opstaan, dan is Christus niet opgestaan, want wij zijn één met Hem.’ Zie hier een verband dat niet verbroken kan worden - dat als Christus is opgestaan, de doden ook moeten opstaan.

Dit brengt een ander argument met zich mee.
‘Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren gegaan.’ Wat vind je van die gedachte?
‘Als we in dit leven alleen hoop hebben in Christus, zijn we van alle mensen het meest ellendig.’
Want zij werden toen vervolgd, voor de wilde beesten geworpen, opgesloten in de gevangenis, en als dit leven alles was, wat zou dan de waarde van de christelijke godsdienst zijn? Het zou de mensen alleen maar ellendig maken.
‘Maar nu is Christus opgestaan uit de doden en de eersteling geworden van hen die ontslapen zijn.
‘Want omdat door de mens de dood kwam, kwam door de mens ook de opstanding van de doden.

‘Want zoals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend worden gemaakt.
Het heeft geen zin voor de Arminiaan om dit te verdraaien en te zeggen dat het bewijst dat iedereen genade ontvangt door Christus. Zoiets staat er niet, er staat eenvoudigweg ‘sterven’ en ‘leven’. Iedereen zal leven bij de opstanding.
‘Maar ieder in zijn eigen orde: Christus de eersteling; daarna zij die van Christus zijn bij Zijn komst.
‘Dan komt het einde, wanneer Hij het koninkrijk zal hebben overgegeven aan God, ja aan de Vader; wanneer Hij alle heerschappij en alle gezag en macht zal hebben neergelegd.
‘Want hij moet regeren, totdat hij alle vijanden onder zijn voeten heeft gelegd.
‘De laatste vijand die vernietigd zal worden, is de dood.’
Hier komt het grote bewijs naar voren - als de dood vernietigd moet worden, dan moet er een opstanding zijn, want de dood kan niet vernietigd worden totdat de beenderen van de heiligen zelf bevrijd zijn uit de bolwerken van de vijand.
‘Want Hij heeft alle dingen onder Zijn voeten gelegd. Maar als hij zegt: Alle dingen zijn onder Hem gesteld, dan is het duidelijk dat Hij uitgezonderd is, die alles onder Hem gesteld heeft.
‘En wanneer alle dingen Hem onderworpen zullen zijn, dan zal ook de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem, die alles onder Hem gesteld heeft, opdat God zij alles in allen.’
We moeten niet veronderstellen, wanneer we lezen dat Jezus Christus Zijn Koninkrijk aan God zal overgeven, zelfs aan Zijn Vader, dat Hij daarom ophoudt God te zijn of ophoudt een Koning te zijn. Begrijp dit - God de Vader gaf aan de Zoon een Middelaarskoninkrijk als Mens-God, maar de Vader was evenzeer God toen Hij Hem dat koninkrijk had gegeven. Het was Zijn eigen speciale koninkrijk dat Hij, als de Mens-God Bemiddelaar moest nemen, en God de Vader verloor geen glorie door het aan Hem te geven.
Wanneer Christus al Zijn Middelaarsdoelen zal hebben volbracht, wanneer Hij de verlossing van al Zijn uitverkorenen zal hebben voltooid, zal Hij de kroon van Zijn Middelaarsrijk aan de voeten van God leggen, en als de Mens-Middelaar zal ook Hij onderworpen zijn aan de grote JEHOVAH, de Drie-Ene. Dan zal er geen Middelaar meer zijn, omdat er geen noodzaak zal zijn voor enige bemiddeling, maar we zullen allemaal

in één verzameld zijn, zelfs de dingen die op aarde zijn en de dingen die in de hemelen zijn - één in Christus Jezus.
Dan zal Christus Zijn koninkrijk als God hebben, maar als Middelaar zal Hij geen koninkrijk hebben. Het is een vernietiging van ambt, niet van persoon, nog van eer. Het is een afleggen van Zijn officiële hoedanigheid, niet in enige mate een vermindering van Zijn heerlijkheid en eer.
'Wat zullen zij anders doen, die voor de doden gedoopt zijn, indien de doden in het geheel niet opstaan? Waarom zijn zij dan voor de doden gedoopt?'
Deze tekst heeft dertig of veertig verklaringen gehad. Doddridge en vele anderen denken dat het verwijst naar de gewoonte, wanneer een martelaar stierf, dat iemand anders naar voren kwam om de functies die hij bekleedde te vervullen, en dus om 'gedoopt te worden voor de doden'. Maar de betekenis die mij het beste bevalt is: Wat zullen zij doen die gedoopt zijn met de zekerheid dat ze niet gedoopt zijn om nog lang te leven, maar dat ze onmiddellijk na de doop weggesleept zullen worden om te sterven - gedoopt in de tanden van de dood?
Want zodra iemand gedoopt was, zochten de Romeinen hem op, om hem weg te slepen naar de dood. Zo werden velen van hen gedoopt alsof ze gewassen werden voor hun begrafenis en zichzelf aan het graf wijdden. Ze kwamen naar voren en zeiden: 'O Heere ik geef mezelf tot Uw dienst - niet om U hier beneden te dienen, want dat zal de vijand me niet toestaan, maar omdat ik moet sterven, zal ik gedoopt worden en alles trotseren. Ik zal zelfs gedoopt worden voor de dood zelf.' Welnu, wat zullen zij doen die gedoopt zijn in het zekere vooruitzicht van de dood, als de doden niet opstaan? 'Waarom zijn zij dan gedoopt voor de doden?'
'En waarom zijn wij elk uur in gevaar?
'Ik protesteer tegen uw vreugde die ik heb in Christus Jezus, onze Heere ik sterf dagelijks.
'Indien ik naar de wijze der mensen te Efeze met beesten heb gestreden, wat baat het mij, indien de doden niet opstaan? Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij.'
Er staat niet dat Paulus in Efeze met beesten vocht, maar veel anderen deden dat wel. Het was een gebruikelijke gewoonte om christenen voor de leeuwen te zetten, hen een kort zwaard te geven en hen te vragen voor hun leven te vechten, en soms vochten ze, gesterkt door God, manmoedig en kwamen er levend vanaf.
Maar 'als,' zegt Paulus, 'ik in Efeze met beesten heb gestreden, wat baat

het mij dan, als de doden niet opstaan?' Ik kan net zo goed mijn godsdienst opgeven, dan kan ik gaan liggen en vrede hebben. 'Laten we eten en drinken, want morgen sterven we.' Oh! Slechte Paulus! Om te citeren uit een heidense dichter! Hoe schandelijk. Als ik een vers zou herhalen en het zou lijken alsof Shakespeare of een andere profane auteur ooit zoiets heeft geschreven, hoe misdadig! zeg je.
Maar ik hou van goede dingen waar ik ze ook vind. Ik heb vaak geciteerd uit de duivel, en ik durf te zeggen dat ik vaak zal citeren uit zijn volk. Paulus citeerde dit van Meander en een andere heidense dichter, die veel ergere dingen schreven dan er door moderne dichters zijn geschreven, en als iemand van ons zijn geest heeft opgeslagen met de inhoud van boeken waarvan we zouden willen dat we ze nooit hadden gelezen, en als er enkele uitgelezen juweeltjes in staan die gebruikt kunnen worden voor de dienst van God, dan zullen we ze door Zijn hulp zo gebruiken. *'Laat je niet misleiden: slechte communicatie bederft goede manieren.*
'Ontwaakt tot gerechtigheid en zondigt niet, want sommigen hebben de kennis van God niet: Ik spreek dit tot uw schande.'
Wat volgt kun je thuis lezen. Het is zo mooi, als één groot rollend gedicht, met meer muziek erin dan in 'Paradise Lost' van Milton. We sluiten af met het lezen van de laatste paar verzen.
'Zie, ik toon jullie een mysterie: Wij zullen niet allen slapen, maar wij zullen allen veranderd worden.
'In een oogwenk, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.'
Christus komt, en Hij zal sommigen levend op aarde aantreffen, en zij die leven zullen niet sterven. Paulus was zo vol van de wederkomst dat hij zegt: '*Wij* zullen niet allen slapen.' Hij wist niet wat Christus zou kunnen komen terwijl hij de brief schreef. En wij zijn zo ernstig op zoek naar Christus, dat ook wij genoodzaakt zijn om te zeggen: '*Wij* zullen niet allen slapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.'
'Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijkheid, dan zal geschieden wat geschreven staat: De dood is verzwolgen in overwinning.
'O dood, waar is uw angel? O graf, waar is uw overwinning?

‘De angel van de dood is de zonde en de kracht van de zonde is de wet.
‘Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.’
Wat een schande is het als we soms een begrafenis bijwonen en dat prachtige gedeelte uit de Schrift voorgelezen horen worden door een kapelaan zonder hart, ziel of leven - hoe sneller hij door de dienst heen is, hoe beter. O, dat zulke nobele woorden zo vreselijk bedorven worden door mannen die er niets vanaf weten!
‘Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, altijd volhardend in het werk van de Heere want gij weet dat uw arbeid niet tevergeefs is in de Heere.’

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

EEN PLECHTIGE WAARSCHUWING VOOR ALLE KERKEN

NO. 68

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
24 FEBRUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Gij hebt weinige namen, zelfs in Sardis, die hun klederen niet verontreinigd hebben; en zij zullen met Mij wandelen in het wit, want zij zijn waardig.'
Openbaring 3:4

MIJN geleerde en eminent vrome voorganger, Dr. Gill, is van mening dat de verschillende kerken waarover gesproken wordt in het Boek Openbaring typen zijn van verschillende staten waar de kerk van God doorheen zal gaan totdat zij in de Philadelphische staat komt, de staat van liefde, waarin Jezus Christus in haar midden zal regeren, en daarna, zoals hij denkt, zal de kerk overgaan in de staat van Laodicea, in welke staat zij zal zijn wanneer plotseling de Zoon des mensen zal komen om de wereld te oordelen in gerechtigheid en de mensen in rechtvaardigheid.
Ik ben het niet met hem eens in al zijn veronderstellingen over deze zeven gemeenten die elkaar opvolgen in zeven tijdsperioden. Maar ik denk wel dat hij gelijk had toen hij verklaarde dat de kerk in Sardis een zeer passend embleem was van de kerk in zijn dagen, zoals ook in deze.
De goede oude dokter zegt: 'Wanneer zullen we een periode vinden waarin de kerk meer leek op de toestand van Sardis zoals hier beschreven, dan nu?' En hij wijst op de verschillende bijzonderheden waarin de kerk van zijn tijd (en ik weet zeker dat dit nog meer geldt voor de kerk van nu) precies zo was als de kerk in Sardis. Ik zal de kerk in Sardis gebruiken als een voorbeeld van wat ik zie als de droevige toestand van het christendom op dit moment.

Mijn eerste punt zal zijn: *algemene verontreiniging - er* waren maar 'een paar namen' in Sardis die 'hun klederen niet verontreinigd hadden'. Ten tweede, *bijzondere bewaring - er* waren enkelen die hun klederen niet ver-

ontreinigd hadden, en ten derde, *een bijzondere beloning* - 'En zij zullen met Mij wandelen in het wit, want zij zijn waardig.'

I. ALGEMENE VERONTREINIGING

De heilige apostel Johannes zei over de gemeente in Sardis: 'Dit zegt Hij, Die de zeven Geesten Gods en de zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat gij een naam hebt, dat gij leeft, en dood zijt. Wees waakzaam, en versterk de dingen die overblijven, die gereed zijn om te sterven; want ik heb uw werken niet volmaakt bevonden voor God. Gedenk dan, hoe gij ontvangen en gehoord hebt, en houd stand en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, Ik zal over u komen als een dief, en gij zult niet weten, hoe laat Ik over u komen zal. Gij hebt weinige namen, zelfs in Sardis, die hun klederen niet verontreinigd hebben.'

De eerste beschuldiging van algemene bezoedeling die Hij tegen de kerk in Sardis inbrengt, is dat ze *enorm veel openlijke belijdenis* hadden en maar weinig oprechte godsdienst. 'Ik ken uw werken, dat gij een naam hebt, dat gij leeft, en dood zijt.' Dat is de schreeuwende zonde van deze tijd. Ik ben niet geneigd om negatief van aard te zijn of om de kerk van God zwaarmoedig te bekijken. Ik wil te allen tijde een vrijgevige geest tonen en zo goed mogelijk spreken over de kerk in het algemeen. Maar God verhoede dat een predikant zou terugdeinzen voor wat hij gelooft dat de waarheid is.

Als ik dit land op en neer ga, moet ik tot de conclusie komen dat er in alle kerken massa's zijn die 'een naam hebben om te leven en dood zijn'. Religie is in de mode geraakt. Een winkelier kan nauwelijks een respectabele zaak runnen als hij niet verbonden is aan een kerk. Het wordt als fatsoenlijk en eervol beschouwd om naar een gebedsplaats te gaan, en daarom worden mensen religieus gemaakt. En zeker nu het Parlement zelf in zekere mate religie sanctioneert, kunnen we verwachten dat hypocrisie nog meer en meer zal toenemen en dat formaliteit overal de plaats van ware religie zal innemen.

Je kunt nauwelijks een man tegenkomen die zichzelf geen christen noemt, en toch is het even moeilijk om iemand tegen te komen die in het merg van zijn botten door en door geheiligd is voor het goede werk van het koninkrijk der hemelen. We ontmoeten honderden professoren, maar we moeten verwachten dat we ook bezitters per eenheid zullen ontmoeten.

De hele natie lijkt in een uur gekerstend te zijn. Maar is dit echt? Is dit oprecht? Ach, we vrezen van niet. Hoe komt het dat belijders kunnen

leven als andere mensen? Hoe komt het dat er zo weinig onderscheid is tussen de kerk en de wereld? Of dat als er al verschil is, je vaak veiliger bent in de omgang met een goddeloze dan met iemand die zich rechtvaardig noemt?

Hoe kan het dat mensen die hoge beroepen doen in wereldse overeenstemming leven, zich overgeven aan dezelfde genoegens, in dezelfde stijl leven, vanuit dezelfde motieven handelen, op dezelfde manier omgaan met andere mensen? Zijn dit niet de dagen waarin de zonen van God affiniteit hebben gekregen met de zonen van mensen? En mogen we niet vrezen dat er nog iets verschrikkelijks zal gebeuren, tenzij God een stem zal zenden die zal zeggen: 'Ga uit van hen, mijn volk, opdat je geen deel hebt aan hun plagen?'

Neem nu onze kerken in het algemeen: er is geen gebrek aan namen, maar wel aan leven. Hoe komt het anders dat onze gebedsbijeenkomsten zo slecht bezocht worden? Waar is de ijver of de energie die de apostelen aan de dag legden? Waar is de Geest van de levende God? Is Hij niet vertrokken? Zou er niet 'Ichabod' geschreven staan op de muren van menig heiligdom? Ze hebben een naam om te leven, maar zijn dood.

Ze hebben hun samenlevingen, hun organismen, maar waar is het leven van godsvrucht? Waar is innerlijke vroomheid? Waar is oprechte godsdienst? Waar is praktische godsvrucht? Waar is vaste, besliste, puriteinse vroomheid? Godzijdank zijn er een paar namen, zelfs in Sardis, die hun kleding niet hebben bevuild, maar de naastenliefde zelf staat ons niet toe om te zeggen dat de kerk over het algemeen de Geest van God bezit.

De volgende aanklacht was dat er *een gebrek aan ijver* was in de gemeente van Sardis. Hij zegt: 'Wees waakzaam.' Hij keek naar de gemeente en zag dat de bisschoppen sliepen, de oudsten sliepen en het volk sliep. Ze waren niet, zoals vroeger, waakzaam voor het geloof, samen strijdend en er ernstig voor strijdend, niet worstelend tegen de vijand der zielen, niet arbeidend om het koninkrijk van hun Meester te verspreiden, maar de apostel zag slaperigheid, kilte, lethargie. Daarom zei hij: 'Wees waakzaam.' O Johannes, als je vanuit je graf kon opstaan en de kerk zien zoals je deed in Sardis, terwijl je ogen gezalfd waren door de Geest, dan zou je zeggen dat het ook nu zo is.

Ah, we hebben een overvloed aan koude, berekenende christenen, massa's professoren, maar waar zijn de ijverigen? Waar zijn de leiders van de kinderen van God? Waar zijn jullie helden die standhouden op de dag van de strijd? Waar zijn jullie mannen die 'hun leven niet dierbaar achten'

om Christus te winnen en in Hem gevonden te worden?
Waar zijn degenen die een gepassioneerde liefde voor zielen hebben? Hoeveel van onze preekstoelen worden gevuld door ernstige, enthousiaste predikers? Helaas, kijk naar de kerk. Ze heeft mooie paleizen gebouwd en imiteert de paperij. Ze heeft zich omgord met gewaden. Ze is afgedwaald van haar eenvoud, maar ze heeft het vuur en het leven verloren dat ze eens had.
We gaan nu onze kapellen binnen en we zien alles in goede smaak. We horen het orgel spelen. De psalmgezangen liggen goed in het gehoor. De toga en de edele gewaden zijn er, en alles is groots en goed, en we denken dat God geëerd wordt. O, die dagen dat Whitefields weer op kuipen predikten, dat hun preekstoelen op Kennington Common stonden en hun daken het plafond van Gods hemel waren. O, die tijd dat we weer in schuren zouden kunnen preken, of ook in catacomben, als we maar het leven van God zouden hebben dat zij eens op zulke plaatsen hadden. Wat heeft het voor zin om het omhulsel te versieren als je de kern kwijt bent? Ga en witkalk de buitenkant van het graf van je vader, maar weet dat het een graf van witkalk is, want het leven is weg. Garneer de buitenkant van jullie bekers en schalen. Maar gij hebt het zuivere Woord van God verloren. Gij hebt het niet verkondigd op eenvoudige, ernstige, smekende toon.
Maar mannen gaan het ambt in voor een stukje brood. Ze deinzen ervoor terug om de hele waarheid te spreken, of als het lijkt alsof ze die spreken, dan is dat met koude betekenisloze woorden zonder passie, alsof het niets uitmaakt of zielen verdoemd of gered worden, of de hemel gevuld of ontvolkt wordt, of dat Christus het werk van Zijn ziel ziet en tevreden is. Spreek ik felle dingen? Ik kan zeggen, zoals Irving ooit deed, dat ik het zou verdienen om op het wiel te worden gebroken als ik niet geloofde dat wat ik zeg de waarheid is, voor het uitspreken van zulke dingen zou ik de brandstapel verdienen. Maar God is mijn getuige, ik heb geprobeerd te oordelen en onpartijdig te spreken. Met al die universele liefdadigheid die nu zo overheersend is, ben ik op afstand. Ik geef er niet om.
Laten we de dingen bespreken zoals we ze vinden. Wij geloven dat de kerk haar ijver en energie heeft verloren. Maar wat zeggen mensen van ons? ‘Oh! Jullie zijn te bevlogen.’ Goede God! Bevlogen! Wanneer mensen verdoemd worden? *Bevlogen*! Wanneer we de missie van de hemel hebben om te prediken aan stervende zielen? BEVLOGEN! *Te veel prediken* als er zielen verloren gaan?

Waarom zou het gebeuren dat één man de hele week doorwerkt, terwijl anderen op hun bank liggen te luieren en alleen op de sabbatdag preken? Kan ik de luiheid, de onverschilligheid van predikanten en van kerken zonder spreken verdragen? Nee! Er moet protest worden aangetekend en dat doen we nu. Oh! Kerk van God, u hebt een naam om te leven, en u bent dood. U bent niet waakzaam. Ontwaak! Ontwaak! Sta op uit de dood en Christus zal u licht geven.
De derde aanklacht die Johannes tegen Sardis inbracht, was dat zij *'niet keken naar de dingen die bleven en klaar waren om te sterven.'* Ik neem aan dat dit betrekking heeft op de arme, zwakke heiligen, de ware kinderen van God, die treurden, rouwden en kermden in hun midden, die zo bedrukt waren door verdriet vanwege de staat van Sardis, dat ze 'klaar waren om te sterven'.
En wat doet de kerk nu? Gaan de herders achter de gewonden, zieken en vermoeiden aan? Dragen zij de lammeren in hun schoot en leiden zij zachtjes hen die met jongen zijn? Zien zij om naar arme gewetens in nood en spreken zij tot hen die hun dood in overtredingen en zonden voelen? Ja, maar hoe spreken zij? Ze vertellen hen om dingen te doen die ze niet kunnen doen - om onmogelijke taken uit te voeren - in plaats van 'de dingen te versterken die overblijven en klaar zijn om te sterven'.
In hoeveel minachting worden de waarlijk pasgeboren kinderen van God in deze tijd gehouden! Ze worden eigenaardige mensen genoemd, afgeschilderd als Antinomianen, afgescheept als vreemdelingen, hooggeleerden die zijn afgeweken van de gebruikelijke manier om Gods Woord naar de zin van de mens te maken. Ze worden dwepers genoemd, bekrompen zielen, en hun geloof wordt neergezet als droog, hard, ruw, streng calvinisme. Gods Evangelie wordt hard, ruw en streng genoemd! De dingen waarvoor onze vaderen stierven worden nu beruchte dingen genoemd! Let maar eens op of je niet verafschuwd en beschimpt wordt als je prominent in de waarheid staat.
Als je een dorp binnengaat en hoort over arme mensen van wie gezegd wordt dat ze veel onheil stichten, zijn dat dan niet de mensen die het meeste van het Evangelie begrijpen? Vraag de dominee aan wie hij de meeste hekel heeft, en hij zal zeggen: 'We hebben hier een heleboel vervelende Antinomianen.' Wat bedoelt hij daarmee? Mannen die van de waarheid houden, de hele waarheid, en niets dan de waarheid, en die willen hebben, en daarom een smerig stel Antinomianen genoemd worden. We zijn kwijtgeraakt wat we ooit hadden.

We ‘versterken nu niet de dingen die overblijven en klaar zijn om te sterven’. Ze worden niet verzorgd zoals het hoort, niet geliefd, niet gekoesterd. Het zout der aarde is nu het afval van alle dingen. Mannen die God heeft liefgehad en die een hoge positie hebben bereikt in de godsvrucht - dat zijn de mannen die de knie niet willen buigen voor Baäl, en die daarom worden geworpen in ‘de vurige oven van vervolging en laster’. O Sardis! Sardis! Ik zie u nu, u hebt uw klederen bevuild. God zij dank zijn er enkelen die de menigte niet gevolgd zijn om kwaad te doen en die ‘in het wit zullen wandelen, want zij zijn waardig.’

Een andere aanklacht die God tegen de kerk heeft ingebracht, is dat *ze onzorgvuldig waren over de dingen die ze hoorden*. Hij zegt: ‘Gedenkt dan, hoe gij ontvangen en gehoord hebt, en houdt u vast; en bekeert u.’ Als ik het op andere punten mis heb, ben ik er zeker van dat de zonde van deze tijd onzuiverheid van leer en laksheid van geloof is.

Jullie weten dat jullie elke zondag te horen krijgen dat het er niet toe doet wat je gelooft, dat alle sekten en denominaties gered zullen worden, dat leerstellingen onbelangrijke dingen zijn, dat de leer van Gods genade eerder gevaarlijk zijn dan anders, en hoe minder je erover te weten komt, hoe beter. Het zijn heel goede dingen voor de priesters, maar jullie gewone mensen kunnen ze niet begrijpen.

Zo houden ze een deel van het Evangelie met voorzichtige terughoudendheid achter. Maar omdat ze gestudeerd hebben in de nieuwe jezuïetenopleiding van de duivel, begrijpen ze hoe ze zichzelf Particular Baptists kunnen noemen en dan algemene leerstellingen prediken, zichzelf Calvinisten noemen en Arminianisme prediken, terwijl ze de mensen vertellen dat het er niet toe doet of ze verdoemelijke ketterijen van de waarheid van God prediken.

En wat zeggen de gemeenten? ‘Nou, hij is een wijs man en zou het moeten weten.’ Dus je gaat terug naar een even slecht priesterschap als altijd. Presbyter is priester geworden, en predikant is op veel plaatsen priester geworden, omdat mensen niet op zoek gaan naar zichzelf en proberen de waarheid van God te achterhalen.

Overal wordt verkondigd dat we allemaal gelijk hebben. Hoewel de een zegt dat God Zijn volk liefhad van voor de grondlegging der wereld, en de ander dat Hij dat niet deed - hoewel de een zegt dat God veranderlijk is en zich van Zijn volk afwendt, en de ander dat Hij hen tot het einde toe vasthoudt - hoewel de een zegt dat het bloed van Christus nuttig is voor allen voor wie het werd vergoten, en de ander, dat het niet werkzaam is

voor een groot aantal van degenen voor wie Hij stierf - hoewel de een zegt dat de werken van de wet in zekere mate noodzakelijk zijn, of in ieder geval dat we moeten proberen te verbeteren wat we hebben, en dan zullen we meer krijgen, terwijl de ander zegt, dat 'uit genade zijn we gered door het geloof en dat niet uit onszelf, het is de gave van God.' Toch hebben beide gelijk…
Dit is een nieuw tijdperk, waarin leugens en waarheid elkaar kunnen kussen! Dit zijn nieuwe tijden waarin vuur en water vriendschappelijk kunnen worden! Dit zijn glorieuze tijden waarin hel en hemel een verbond sluiten en leugen en dwaling hand in hand gaan. 'Wij zijn allen broeders,' is nu de kreet, hoewel God weet dat we van enorm verschillende families zijn.
Wie geeft er nu om de waarheid behalve een paar bekrompen dwepers zoals ze genoemd worden? Uitverkiezing - *afschuwelijk*! Voorbestemming - *afschuwelijk*! Definitieve *volharding*, hopeloos! Maar kijk naar de bladzijden van de Puriteinen en je zult zien dat deze waarheden elke dag gepredikt werden. Ga naar de Vaders. Lees Augustinus en je zult zien dat dit de waarheden waren waarvoor hij zou hebben gebloed en gestorven. Lees de Schriften en als niet elke bladzijde er vol van staat, dan heb ik ze niet goed gelezen, en ook geen enkel kind van God. Ja, laksheid in de leer is nu de grote fout. We protesteren er plechtig tegen.
Misschien denk je wel dat ik me druk maak om helemaal niets. Ah! nee, mijn bezorgde geest ziet de volgende generatie - wat zal dat zijn? *Deze* generatie - Arminianisme. Wat zal de volgende zijn? Pelagianisme. En wat daarna? Pauserij. En wat volgt? Ik laat je raden. De weg van de dwaling is altijd naar beneden. We hebben één stap in de verkeerde richting gezet. Alleen God weet waar we zullen stoppen. Als er in lang vervlogen tijden geen stoutmoedige mensen waren geweest, zou de Heere ons zelfs nu geen overblijfsel hebben nagelaten. Alle genade zou gestorven zijn en we zouden geworden zijn als Gomorra en Sodom.
O kerk van de levende God, ontwaak! ontwaak! Schrijf opnieuw waarheid op je banier. Stempel waarheid op je zwaard, en voor God en voor Zijn Woord, chargeer naar huis. Jullie ridders van de waarheid, ga naar huis! Spaar niet, maar dood. Laat dwaling voor jullie sterven, totdat de waarheid, en de waarheid alleen, koning zal zijn over de hele wereld!
Maar nu ik de zweep heb geheven, moet ik nog een zweepslag krijgen. Kijk naar elke sectie van de kerk die je maar wilt noemen, met uitzondering van die waartoe ik behoor, en laat me je vragen of ze hun gewaden

niet hebben bevuild. Kijk naar de Kerk van Engeland. Haar artikelen zijn in de meeste opzichten puur en juist, maar kijk eens hoe haar gewaden bevuild zijn. Ze heeft de koningin tot haar hoofd gemaakt, in plaats van God. Ze buigt voor de staat en aanbidt het gouden kalf dat voor haar is opgericht.
Kijk naar haar gruwelen, haar dubbelzinnigheid, haar gemakzuchtige bisschoppen die niets doen. Kijk naar haar goddeloze geestelijken op het platteland, levend in zonde. De kerkman die niet weet dat zijn kerk haar klederen bevuild heeft, is partijdig tegenover zijn moeder, zoals hij inderdaad zou moeten zijn, maar hij is te partijdig om de waarheid te spreken. Maar goede kerkleden huilen zelf, want wat ik zeg is waar.
Kijk dan naar het lichaam van John Wesley. Hebben zij hun kleding niet bevuild? Zie hoe ze de laatste tijd vechten tegen een despotisme dat zo vervloekt is als elk ander dat ooit over de slaven in Amerika heeft gebroed. Zie hoe zij in tweeën zijn gescheurd en hoe onvolmaakt in de leer zij ook zijn, omdat zij, zo beweren zij tenminste, de waarheid van God niet in pacht hebben.
Kijk naar welke denominatie je maar wilt, Onafhankelijk, of Baptist, of welke andere dan ook - hebben ze niet allemaal op de een of andere manier hun kleding bevuild? Kijk naar de kerken in de buurt en zie hoe ze hun kleren hebben bevuild door de doop te geven aan mensen voor wie hij nooit bedoeld was en hoe ze een heilige kerkelijke verordening hebben gedegradeerd tot een zoethoudertje waarmee ze hun baby's voeden. En zie hoe ze de eer van Christus hebben ontnomen, hoe ze het brood dat voor de kinderen bestemd was, aan goddeloze mensen hebben gegeven.
Kijk naar ons eigen kerkgenootschap - zie hoe het de belangrijkste waarheden van het Evangelie in de steek heeft gelaten. Als bewijs hiervan verwijs ik u naar honderden van onze preekstoelen. O kerk van God! Ik ben slechts een roepende stem in de woestijn, maar ik moet nog steeds roepen: 'Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij zoon van de morgen! Hoe zijt gij gevallen!' 'Gedenk hoe gij ontvangen en gehoord hebt, en houd stand, en bekeer u.' Als je niet waakt, zal je Meester als een dief over je komen en je zult niet weten in welk uur Hij tot je zal komen.

II. Maar nu komen we bij veel gemakkelijker werk. Niet omdat we wat we als onze plicht beschouwen zouden schuwen, zelfs ten koste van het beledigen van velen die nu aanwezig zijn, maar omdat we er altijd van houden om goed te spreken als we kunnen. 'Gij hebt zelfs in Sardis wei-

nige namen die hun klederen niet verontreinigd hebben.’ Hier hebben we SPECIALE VOORZIENING.
Let op: ‘Gij hebt een paar namen.’ Maar een paar. Niet zo weinig als sommigen denken, maar ook niet zoveel als anderen denken! Een paar vergeleken met de massa van de belijders. Een paar vergeleken zelfs met de ware kinderen van God, want velen van *hen* hebben hun klederen verontreinigd. Ze waren maar met weinigen en die weinigen waren zelfs in Sardis.
Er is geen kerk op aarde die zo corrupt is, maar er zijn er wel ‘een paar’. Jullie, die altijd zo vechten voor jullie kerkgenootschap, denken dat andere kerkgenootschappen Sardis zijn, maar zelfs in Sardis zijn er een paar. Ook al is de denominatie de slechtste van alle protestantse secties, er zijn er een paar in Sardis. En misschien is dat wel alles wat we van onze denominatie kunnen zeggen, dus behandelen we ze allemaal op dezelfde manier.
Er zijn er een paar in Sardis - let daarop. Niet in wat jullie zien als Filadelfia, jullie eigen gezegende kerk, maar in Sardis - daar zijn er een paar. Waar ketterij en valse leer is, waar veel fouten worden gemaakt over riten en ceremoniën, daar zijn er een paar. En zelfs waar ze ineenkrimpen voor de staat, daar zijn er een paar - ja, en een flink aantal ook, een paar die we liefhebben, met wie we gemeenschap kunnen houden. Dit maakt ons streng tegen het hele lichaam, maar het maakt ons heel liefdevol naar alle lieve mensen van God overal. Er zijn er zelfs een paar in Sardis.
Nou, als ik een broeder ontmoet die in Sardis woont, dan hoop ik dat hij een van de weinigen is. En als jij zulke mensen ontmoet, zeg je dan: ‘Ach, ik weet dat mijn broeder uit een slechte kerk komt, maar er zijn er een paar in Sardis en hij is er waarschijnlijk één van’? Dat is het soort naastenliefde waar God van houdt. Niet de universele naastenliefde die zegt dat Sardis in orde is, maar die zegt dat sommigen in haar oprecht zijn. We staan vanmorgen zoals de oude Elia, toen hij voor God stond en zei: ‘Ik, alleen ik, ben over en zij zoeken mijn leven.’ Maar God fluistert: ‘Ik heb nog zevenduizend voor Mijzelf gereserveerd die de knie niet voor Baäl hebben gebogen.’
Heb moed, Christen, er zijn enkelen in Sardis - vergeet dat niet - die hun kleding niet hebben verontreinigd. Put moed. Het is nog niet allemaal verrot. De kern is toch gezond. Er is ‘een overblijfsel naar de verkiezing der genade’. Er is ‘een zout’ en omwille van dat zout zullen velen die hun klederen in zekere mate verontreinigd hebben, gered worden. Zij zullen

de hemel binnengaan, net als deze weinigen, maar voor de weinigen zal er speciale eer en speciale zegen zijn.
Neem dan moed, en wanneer je naar je kamer gaat en treurt over de droevige toestand van de kerk, denk dan aan die goede oude vrouw in haar kast, kreunend en huilend. Denk aan die predikant die trouw het Woord verspreidt. Denk aan die dappere diaken die opkomt voor Gods waarheid. Denk dat je die jonge man sterk ziet te midden van verzoeking. Denk aan deze weinigen in Sardis en ze zullen je bemoedigen. Wees niet helemaal teneergeslagen. Sommige helden hebben hun rug niet toegekeerd op de dag van de strijd. Sommige machtige mannen vechten nog steeds voor de waarheid. Wees bemoedigd. Er zijn er een paar in Sardis. Maar wees voorzichtig, want misschien ben jij niet een van de weinigen. Omdat er maar weinigen zijn, moeten we ons hart goed onderzoeken. Laten we naar *onze* kleding kijken en zien of die vuil is. Zo niet, dan zullen we in het wit wandelen, want we zijn waardig door Jezus. Wees actief. Wees biddend. Hoe minder werkers er zijn om het werk te doen, des te meer reden is er om actief te zijn. Wees onmiddellijk in het seizoen en buiten het seizoen, want er zijn er zo weinig. O, als we honderden achter ons hadden, zouden we kunnen zeggen: ‘Laat *hen* het werk doen.’ Maar als we met maar een paar mensen zijn, hoe moet elk van die weinigen zich dan heen en weer haasten!
Een stad wordt belegerd. Het zit vol met inwoners, waarvan de helft slaapt. De anderen bewaken de muren en lossen elkaar zo af. Een andere stad heeft maar een paar verdedigers, zie hoe die kampioen als eerste naar die bres stormt en de vijand verjaagt. Nu brengt hij zijn macht naar een andere plaats. Een bastion wordt aangevallen en daar is hij. Nu wordt een voorpost aangevallen - daar is hij met al zijn kracht achter zich. Hij is hier, hij is daar, hij is overal, omdat hij voelt dat er maar een handjevol mannen is dat zich om hem heen kan verzamelen. Put moed, put moed. Roep jezelf op tot de strengste activiteit, want voorwaar, er zijn maar weinigen in Sardis die hun kleren niet hebben bevuild.
Wees vooral biddend. Roep God ernstig aan dat Hij de gelovigen wil vermenigvuldigen, dat Hij het aantal uitverkorenen die standhouden wil vermeerderen, dat Hij de kerk wil reinigen met vuur in een oven die zeven keer verhit is, zodat Hij haar derde deel door het vuur naar buiten kan brengen. Roep tot God dat de dag mag komen dat het vele fijne goud niet langer schemerig zal zijn, dat de heerlijkheid weer tot Sion zal terugkeren. Smeek God om de wolk weg te nemen, om ‘de duisternis die

gevoeld kan worden' weg te nemen. Wees dubbel biddend, want er zijn maar weinigen in Sardis die hun klederen niet verontreinigd hebben.

III. Dit brengt ons bij het derde punt, een BIJZONDERE BELONING. 'Zij zullen in het wit wandelen, want zij zijn waardig.' De aandachtige lezer zal opmerken dat ik bij het citeren van de passage zojuist twee van de lieflijkste woorden uit de passage heb weggelaten. Er staat: 'Zij zullen *met Mij* in het wit wandelen, want zij zijn het waardig.' Dat is de kern van de eer. Als de rest goud is, dan is dit het juweel. 'Zij zullen *met mij* in het wit wandelen.' Dat wil zeggen, gemeenschap met Christus op aarde zal de speciale beloning zijn voor hen die hun kleding niet hebben verontreinigd.
Nu moet ik weer iets heel moeilijks zeggen, maar het is wel waar. Ga in welk gezelschap je maar wilt, ontmoet je veel mannen die gemeenschap met Christus hebben? Ook al zijn het godvruchtige mannen, oprechte mannen, vraag hen of ze gemeenschap met Christus hebben en zullen ze je begrijpen? Als u hen enkele van die zoete geestelijke boeken geeft, die degenen die gemeenschap met Christus hebben graag lezen, zullen ze zeggen dat ze mystiek zijn en dat ze er niet van houden.
Vraag hen of ze een uur kunnen mediteren over Christus, of ze ooit naar de hemel stijgen en hun hoofd op de borst van de Heiland leggen, of ze ooit weten wat het is om de rust binnen te gaan en Kanaän binnen te gaan. Of ze begrijpen hoe Hij ons samen heeft opgewekt en ons samen heeft doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus. Of ze vaak kunnen zeggen:

'Overvloedige zoetheid terwijl ik Uw liefde bezing,
mijn verrukte hart stroomt over;
Veilig in U mijn God en Koning van glorie
die geen periode kent.'

Vraag hen dat en ze zullen zeggen: 'We begrijpen jullie niet.'
De reden hiervoor staat in het eerste deel van mijn preek - ze hebben hun kleding verontreinigd en daarom zal Christus niet met hen wandelen. Hij zegt: 'Zij die hun klederen niet verontreinigd hebben, zullen *met Mij* wandelen.' Zij die vasthouden aan de waarheid, die ervoor zorgen om vrij te zijn van de heersende zonden van de tijd, 'dezen,' zegt Hij, 'zullen *met Mij* wandelen. Zij zullen in voortdurende gemeenschap *met Mij* zijn.

Ik zal hen laten zien dat Ik been van hun been en vlees van hun vlees ben. ‘Ik zal hen binnenvoeren in het feesthuis. Mijn banier over hen zal liefde zijn. Zij zullen wijn drinken die goed geraffineerd is. Aan hen zullen de geheimen van de Heere geopenbaard worden, want zij zijn het volk dat Mij werkelijk vreest. Zij zullen *met Mij* wandelen in het wit.’ O christen, als je gemeenschap met Christus wilt hebben, is de speciale manier om die te winnen door je kleding niet te verontreinigen, zoals de kerk heeft gedaan. Maar we moeten stilstaan bij de rest van de passage. ‘Zij zullen met mij in het wit wandelen, want zij zijn waardig.’ Een goede oude schrijver zegt dat hier wordt verwezen naar het feit dat de rabbijnen mensen toestonden om in het wit te lopen die hun stamboom zonder een fout konden traceren. Maar als ze een vlek op hun wapenschild vonden en hun geboorte niet konden herleiden tot Abraham, mochten ze op bepaalde dagen niet in het wit lopen.
Welnu, hij zegt dat hij denkt dat de tekst betekent dat zij die hun kleding niet verontreinigd hebben, in staat zullen zijn om hun *adoptie te* bewijzen, en in witte kleding zullen lopen, alsof ze er zeker van zijn dat ze de zonen van God zijn. Als we er zeker van zouden kunnen zijn dat we het volk van God zijn, dan moeten we oppassen dat we geen vlekken op ons kleed hebben, want elk van die spatten van het slijk van deze aarde zal roepen en zeggen: ‘Misschien ben je geen kind van God.’ Niets is zo’n vader van twijfels als zonde. Zonde is de moeder van onze ellende. Hij die bedekt is met zonde kan niet verwachten dat hij volledige zekerheid geniet, maar hij die dicht bij zijn God leeft en zijn kleren onbesmet van de wereld houdt - hij zal in het wit wandelen, wetend dat zijn adoptie zeker is.
Maar we moeten dit vooral begrijpen als een verwijzing naar *rechtvaardiging*. ‘Zij zullen in het wit wandelen.’ Dat wil zeggen, zij zullen een voortdurend besef hebben van hun eigen rechtvaardiging door geloof. Zij zullen begrijpen dat de gerechtigheid van Christus aan hen is toegerekend, dat zij de gerechtigheid van Christus hebben.

‘Een weergaloos gewaad dat ver uitstijgt
boven wat aardse prinsen dragen.’
Dat zij gewassen zijn en witter dan sneeuw,
en gereinigd en reiner dan wol.

Opnieuw verwijst het naar *vreugde en blijdschap*, want witte gewaden waren vakantiekleden onder de Israëlieten. Zij die hun klederen niet veront-

reinigd hebben, zullen hun gezichten altijd stralend hebben. Zij zullen begrijpen wat Salomo bedoelde toen hij zei: ‘Ga heen, eet uw brood met vreugde en drink uw wijn met een vrolijk hart. Laat uw klederen altijd wit zijn, want God heeft uw werken aangenomen.’
Wie door God wordt aangenomen, zal witte klederen dragen, omdat hij door de Vader wordt ontvangen - klederen van vreugde en blijdschap. Vanwaar zoveel twijfels, zoveel nood, ellende en rouw? Omdat de kerk haar klederen heeft verontreinigd. Zij lopen hier beneden niet in het wit, omdat zij het niet waardig zijn.
En ten slotte verwijst het naar *het in het wit wandelen voor de troon van God*. Zij die hier hun klederen niet verontreinigd hebben, zullen ginds zeker in het wit wandelen, waar de witgeklede scharen eeuwig halleluja zingen voor de Allerhoogste. Als je je kleren niet bevuild hebt, mag je zeggen: ‘Ik weet in wie ik geloofd heb,’ en je mag uitroepen: ‘Als dit aardse huis van mijn tabernakel ontbonden is, weet ik dat ik een huis van God heb, een huis dat niet met handen gemaakt is, eeuwig in de hemelen.’ Niet voor mijn werken, niet als verdienste, maar als beloning van genade.
Als er vreugden zijn die onvoorstelbaar zijn, geluk dat een droom te boven gaat, gelukzaligheid die de verbeelding niet kent, gelukzaligheid die zelfs de reikwijdte van het verlangen niet heeft bereikt, dan zul je die allemaal hebben - je zult in het wit wandelen, omdat je het waardig bent. Christus zal tegen je zeggen: ‘Goed gedaan, goede en trouwe dienaar, ga de vreugde van uw Heere binnen.’
Maar wat zal er gedaan worden met mensen die in de kerk leven, maar er niet van zijn, die een naam hebben om te leven, maar dood zijn? Wat zal er gebeuren met louter belijders die geen bezitters zijn? Wat moet er gebeuren met hen die alleen uiterlijk godsdienstig zijn, maar innerlijk in de gal van bitterheid zitten? Wij antwoorden, zoals de goede Calvijn eens deed: ‘Zij zullen in het zwart wandelen, want zij zijn onwaardig.’
Zij zullen in het zwart lopen - het zwart van Gods vernietiging. Zij zullen in het zwart lopen - het zwart van hopeloze wanhoop. Zij zullen in het zwart lopen - het zwart van onvergelijkbare angst. Zij zullen in het zwart lopen - het zwart van verdoemenis. Zij zullen voor altijd in het zwart lopen, omdat zij onwaardig werden bevonden.
O professoren, onderzoek uzelf. O predikanten, onderzoek uzelf. O jullie, die een belijdenis van godsdienst afleggen, leg je handen in je harten en onderzoek je zielen. Jullie leven in de ogen van een God die de touwen op de proef stelt. O, stel je eigen touwen op de proef en doorzoek je

eigen harten. Het is geen zaak van half belang waarvoor ik pleit, maar een zaak van dubbel belang.
Ik smeek u om uw eigen ziel te onderzoeken en te toetsen of u op het pad bent, want het zal u slecht vergaan als u uiteindelijk zult ontdekken dat u in de kerk was, maar er niet van was, dat u een belijdenis van godsdienst hebt afgelegd, maar dat het slechts een dekmantel voor uw huichelarij was - als u in Zijn voorhoven beneden bent binnengegaan en van de voorhoven boven bent buitengesloten. Onthoud, hoe hoger de top van je belijdenis, hoe erger je val van verderf.
Bedrogen koningen, verbannen prinsen, keizers zonder kroon, zijn altijd onderwerp van medelijden. Professor, wat zult u van uzelf denken wanneer uw gewaden van u worden afgenomen, wanneer uw kroon van professie van uw hoofd wordt genomen, en u het gesis van zelfs verachtelijke mensen doorstaat, de spot van godslasteraars, het hoongelach van hen die, wat ze ook waren, geen huichelaars waren, zoals u?
Ze zullen je toeroepen: 'Ben je als een van ons geworden? Jij professor, jij hoogvlieger, ben je geworden als een van ons?' En jullie zullen je schuldige hoofden verbergen in de donkere put van de verdoemenis, maar alles tevergeefs, want jullie zullen nooit in staat zijn om dat gesis te vermijden dat jullie altijd zal begroeten.
'Wat zijt *gij*?' zal de dronkaard die gij gezegd hebt niet meer te drinken, zeggen: 'Zijt *gij* als een onzer geworden?' En de hoer die je hebt geminacht en de jonge losbandige man die je hebt gewaarschuwd, zullen je aankijken en zeggen: 'Wat! Jij! Jij die over religie sprak? Je was een mooie kerel! Ben je een van ons geworden?'
Oh! Ik denk dat ik ze in de hel hoor zeggen: 'Hier is een pastoor, kom hier. Hier is een diaken. Hier is een kerklid, hier is een man die de sacramentele wijn aan zijn lippen heeft gehad. Hier is een man die het doopwater op zijn kleding heeft gehad.' Pas op. Er zijn maar een paar namen in Sardis die in het wit zullen lopen. Behoor jij tot die weinigen.
Moge God jullie genade geven dat jullie geen verdoemden zijn, maar dat jullie op die dag door de Heere worden aangenomen! Moge Hij jullie genade geven dat wanneer Hij het kaf van het koren scheidt, jullie als het goede koren mogen blijven en niet mogen worden weggevaagd in het onblusbare vuur! De Heere zegent in barmhartigheid Zijn waarschuwing en verhoort onze smeekbede, om Christus' wil. Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE ALLEGORIEËN VAN SARA EN HAGAR

NO. 69

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
2 MAART 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Dit zijn de twee verbonden.'
Galaten 4:24

Er kan in de wereld geen groter verschil zijn tussen twee dingen dan tussen wet en genade. En toch, vreemd genoeg, terwijl de dingen lijnrecht tegenover elkaar staan en wezenlijk van elkaar verschillen, is de menselijke geest zo verdorven en is het intellect, zelfs wanneer het gezegend is door de Geest, zo afgewend van het juiste oordeel, dat het een van de moeilijkste dingen in de wereld is om op de juiste manier onderscheid te maken tussen wet en genade. Hij die het verschil kent en het altijd onthoudt - het essentiële verschil tussen wet en genade - heeft het merg van goddelijkheid begrepen. Hij is niet ver verwijderd van het begrijpen van het evangeliethema in al zijn vertakkingen, uitlopers en vertakkingen, die het verschil tussen wet en genade juist kan onderscheiden.
Er is altijd wel een onderdeel van een wetenschap dat heel eenvoudig en gemakkelijk is als we het geleerd hebben, maar dat in het begin als een hoge drempel voor het portaal ligt. Nu, de eerste moeilijkheid in het streven om het Evangelie te leren is dit. Tussen wet en genade is er een verschil dat duidelijk genoeg is voor elke christen, en vooral voor elke verlichte en geïnstrueerde.
Maar toch, wanneer we het meest verlicht en geïnstrueerd zijn, hebben we altijd de neiging om de twee dingen door elkaar te halen. Ze zijn net zo tegengesteld als licht en duisternis, en kunnen net zo min overeenkomen als vuur en water. Toch zal de mens er voortdurend naar streven om er een verbinding van te maken - vaak onwetend en soms moedwillig. Ze proberen de twee te vermengen, terwijl God ze juist gescheiden heeft.
We zullen vanmorgen proberen om je iets te leren over de allegorieën van Sarah en Hagar, zodat je daardoor het essentiële verschil tussen de

verbonden van de wet en van de genade beter zult begrijpen. We zullen niet volledig op het onderwerp ingaan, maar alleen de illustraties geven die de tekst ons kan geven.
Eerst wil ik dat je *de twee vrouwen* opmerkt, die Paulus als typen gebruikt - Hagar en Sara. Dan zal ik *de twee zonen opmerken: Ismaël* en Izaäk. Ten derde zal ik *het gedrag van Ismaël tegenover Izaäk opmerken*. En ik zal afsluiten met *de verschillende lotgevallen van de twee*.

I. Ten eerste nodigen wij u uit om de twee vrouwen - Hagar en Sara - op te merken.
Er wordt gezegd dat zij de types zijn van de twee verbonden. En voordat we beginnen, moeten we niet vergeten om je te vertellen wat de verbonden zijn. Het eerste verbond waar Hagar voor staat is het verbond der werken, dat als volgt luidt: 'Er is Mijn wet, o mens. Als jij van jouw kant belooft om die te houden, zal Ik van Mijn kant beloven dat je zult leven door je eraan te houden. Als jij belooft om Mijn geboden perfect te gehoorzamen, volledig, zonder een enkele fout, dan zal Ik je naar de hemel dragen. Maar let op, als je één gebod overtreedt, als je in opstand komt tegen één verordening, dan zal Ik je voor altijd vernietigen.'
Dat is het Hagar-verbond - het verbond dat op de Sinaï werd gesloten, te midden van stormen, vuur en rook - of beter gezegd, eerst in de hof van Eden, waar God tegen Adam zei: 'Op de dag dat gij daarvan eet, zult gij zeker sterven.' Zolang hij niet van de boom at, maar vlekkeloos en zondeloos bleef, zou hij zeker leven. Dat is het verbond van de wet, het Hagar verbond.
Het Sarah-verbond is het verbond van genade, niet gemaakt met God en mens, maar gemaakt met God en Christus Jezus, welk verbond dit is: 'Christus Jezus van Zijn kant verbindt zich ertoe de straf van alle zonden van Zijn volk te dragen, te sterven, hun schulden te betalen, hun ongerechtigheden op Zijn schouders te nemen. En de Vader belooft van Zijn kant dat allen voor wie de Zoon sterft, zeker gered zullen worden. Omdat Hij ziet dat zij een slecht hart hebben, zal Hij Zijn wet in hun harten leggen, zodat zij er niet van zullen afwijken, en omdat Hij ziet dat zij zonden hebben, zal Hij daaraan voorbijgaan en ze voor eeuwig niet meer gedenken.'
Het verbond der werken was: 'Doe dit en leef, o mens!' Maar het verbond van genade is: 'Doe dit, o Christus en je zult leven, o mens!' Hier ligt het verschil tussen de verbonden. Het ene werd gesloten met de mens, het

andere met Christus. Het ene was een voorwaardelijk verbond, afhankelijk van Adams status. Het andere is een voorwaardelijk verbond met Christus, maar even perfect onvoorwaardelijk met ons.

Er zijn geen voorwaarden in het verbond van genade, of als er voorwaarden zijn, dan geeft het verbond ze. Het verbond geeft geloof, geeft bekering, geeft goede werken, geeft verlossing, als een zuiver gratis onvoorwaardelijke daad. Noch hangt onze voortzetting in dat verbond in de minste mate van onszelf af. Het verbond is door God met Christus gesloten, ondertekend, verzegeld en bekrachtigd, in alle dingen goed geordend.

Kijk nu naar de allegorie. Ten eerste wil ik dat je opmerkt dat *Sara, het type van het nieuwe verbond van genade, de oorspronkelijke vrouw van Abraham was*. Voordat hij iets wist over Hagar, was Sara zijn vrouw. Het genadeverbond was tenslotte het oorspronkelijke verbond. Er zijn slechte theologen die leren dat God de mens rechtschapen maakte en een verbond met hem sloot. Dat de mens zondigde en dat God als een soort bijzaak een nieuw verbond met Christus sloot voor de redding van Zijn volk. Dat is een complete vergissing. Het verbond van genade werd gemaakt vóór het verbond van werken. Want Christus Jezus stond vóór de grondlegging van de wereld als het hoofd en de vertegenwoordiger ervan.

En er wordt gezegd dat we uitverkoren zijn volgens de voorkennis van God de Vader, door de gehoorzaamheid en besprenkeling van het bloed van Jezus. Wij waren, lang voordat we vielen, geliefd door God. Hij hield niet van ons uit medelijden met ons, maar Hij hield van Zijn volk, puur als schepselen beschouwd. Hij hield van hen toen ze zondaars werden, maar toen Hij met hen begon beschouwde Hij hen als schepselen. Hij stond toe dat ze in zonde vielen, om de rijkdom van Zijn genade te tonen, die bestond vóór hun zonde. Hij hield niet van hen en koos hen niet uit de rest na hun val, maar Hij hield van hen voorbij hun zonde en vóór hun zonde. Hij maakte het verbond van genade voordat wij vielen door het verbond van werken.

Als je terug zou kunnen gaan naar de eeuwigheid en vragen wat het oudst geboren is, dan zou je horen dat genade geboren werd vóór de wet - dat het in de wereld kwam lang voordat de wet afgekondigd werd. Ouder zelfs dan de fundamentele principes die onze moraal leiden is die grote fundamentele rots van genade, in het verbond dat van oudsher gesloten werd, lang voordat zieners de wet predikten en lang voordat de Sinaï gerookt werd. Lang voordat Adam in de hof stond, had God Zijn volk

tot eeuwig leven verordend, opdat zij door Jezus gered zouden worden.
Merk vervolgens op dat hoewel *Sara de oudste vrouw was, Hagar de eerste zoon baarde*. Dus de eerste man Adam was de zoon van Hagar. Hoewel hij volmaakt rein en onberispelijk werd geboren, was hij niet de zoon van Sara toen hij in de hof was. Hagar had de eerste zoon. Zij baarde Adam, die een tijd onder het verbond der werken leefde. Adam leefde in de hof volgens dit principe. Zonden van opdracht zouden zijn val zijn, en als hij de zonde naliet, zou hij voor altijd blijven staan. Adam had het volledig in zijn eigen macht of hij God zou gehoorzamen of niet. Zijn verlossing berustte dus eenvoudigweg op deze basis: 'Als je die vrucht aanraakt, sterf je. Als je Mijn bevel gehoorzaamt en het niet aanraakt, zul je leven.' En Adam, perfect als hij was, was slechts een Ismaël, en geen Izaäk, tot na zijn val. *Blijkbaar* was hij in ieder geval een Hagarene, hoewel hij *in het geheim*, in het verbond van genade, een kind van de belofte kan zijn geweest. Gezegend zij God, we zijn nu niet onder Hagar. We zijn niet meer onder de wet sinds Adam viel. Nu heeft Sara kinderen voortgebracht. Het nieuwe verbond is: 'De moeder van ons allen.'
Maar nogmaals, *Hagar was niet bedoeld als echtgenote. Ze had nooit iets anders moeten zijn dan een dienstmaagd van Sara*. De wet was nooit bedoeld om mensen te redden, het was alleen bedoeld als dienstmaagd van het verbond van genade. Toen God de wet op Sinaï uitvaardigde, was dat los van Zijn ideeën dat een mens er ooit door gered zou worden. Hij had nooit gedacht dat de mens daardoor perfectie zou bereiken.
Maar je weet dat de wet een wonderbaarlijke dienstmaagd van de genade is. Wie bracht ons naar de Heiland? Was het niet de wet die in onze oren donderde? We zouden nooit tot Christus gekomen zijn als de wet ons er niet toe gedreven had. We zouden de zonde nooit hebben gekend als de wet die niet had geopenbaard. De wet is de dienstmaagd van Sarah om onze harten schoon te vegen en het stof te doen opvliegen, zodat we kunnen roepen om bloed dat besprenkeld moet worden om het stof te doen verdwijnen.
De wet is, om zo te zeggen, de hond van Jezus Christus, om achter Zijn schapen aan te gaan en ze naar de Herder te brengen. De wet is de bliksemschicht die goddeloze mensen bang maakt en hen van hun dwaling doet afkeren en God zoekt. Als we goed weten hoe we de wet moeten gebruiken, als we begrijpen hoe we haar op haar juiste plaats moeten zetten en haar gehoorzaam moeten maken aan haar meesteres, dan zal alles goed komen.

Maar deze Hagar zal altijd minnares willen zijn, net als Sarah. En Sara zal dat nooit toestaan, maar haar streng behandelen en haar verdrijven. Wij moeten hetzelfde doen. En laat niemand over ons morren als we de Hagarene in deze dagen hard behandelen - als we soms harde dingen zeggen tegen hen die vertrouwen op de werken van de wet. We zullen Sarah als voorbeeld aanhalen. *Zij* behandelde Hagar hard en dat zullen wij ook doen. We willen Hagar de wildernis in laten vluchten, we willen niets met haar te maken hebben.
Toch is het heel opmerkelijk dat, hoe grof en ongemanierd Hagar ook is, mannen altijd een grotere liefde voor haar hebben dan voor Sara, en ze zijn geneigd om voortdurend te roepen: ‘Hagar, jij zult mijn meesteres zijn,’ in plaats van te zeggen: ‘Nee, Sara, ik zal je zoon zijn en Hagar zal slavin zijn.’
Wat is Gods wet nu? Die is niet *boven* een christen - die is *onder* een christen. Sommige mensen houden Gods wet als een roede *in terrorem* boven christenen en zeggen: ‘Als je zondigt, zul je ermee gestraft worden.’ Dat is niet zo. De wet is onder een christen. Het is voor hem om op te wandelen, om zijn gids, zijn regel, zijn patroon te zijn. ‘Wij zijn niet onder de wet, maar onder de genade.’
De wet is de weg die ons leidt, niet de roede die ons drijft, noch de geest die ons drijft. De wet is goed en voortreffelijk, als zij haar plaats behoudt. Niemand neemt het de dienstmaagd kwalijk, omdat zij de vrouw niet is, en niemand zal Hagar verachten, omdat zij Sara niet is. Als zij maar aan haar ambt had gedacht, was alles goed geweest en had haar meesteres haar nooit weggejaagd. We willen de wet niet uit de kapellen verjagen, zolang ze in haar juiste positie wordt gehouden, maar als ze wordt ingesteld als meesteres, weg met haar, dan hebben we niets te maken met wettigheid.
Nogmaals, *Hagar was nooit een vrije vrouw en Sara was nooit een slavin*. Dus, geliefden, het verbond der werken was nooit vrij, en geen van haar kinderen was dat ooit. Allen die op werken vertrouwen zijn nooit vrij en kunnen dat ook nooit zijn, zelfs al zouden ze volmaakt zijn in goede werken. Zelfs als ze geen zonde hebben, zijn ze nog steeds slaven, want als we alles gedaan hebben wat we hadden moeten doen, is God niet onze schuldenaar, we zijn nog steeds schuldenaren van Hem en blijven nog steeds slaven.
Als ik de hele wet van God zou kunnen houden, zou ik geen recht op gunst hebben, want ik zou niet meer gedaan hebben dan mijn plicht was

en nog steeds een slaaf zijn. De wet is de strengste meester ter wereld, geen verstandig mens zou van haar dienst houden. Want na alles wat je hebt gedaan, geeft de wet je er nooit een 'Dank u wel' voor, maar zegt: 'Ga door, meneer, ga door!'
De arme zondaar die probeert gered te worden door de wet is als een blind paard dat rond en rond een molen gaat en nooit een stap verder komt, maar alleen maar voortdurend wordt gegeseld. Ja, hoe sneller hij gaat, hoe meer werk hij doet, en hoe meer hij moe is, des te erger is het voor hem. Hoe beter de wetticist, hoe zekerder hij is dat hij verdoemd wordt. Hoe heiliger iemand is, als hij op zijn werken vertrouwt, des te zekerder kan hij zijn van zijn eigen uiteindelijke verwerping en eeuwig deel met de Farizeeën.
Hagar was een slavin. Ismaël, moreel en goed als hij was, was niets anders dan een slaaf en kon nooit meer worden dat dat. Al het werk dat hij ooit voor zijn vader verrichtte, kon van hem geen vrijgeboren zoon maken. Sarah was nooit een slavin. Ze werd misschien soms gevangen genomen door de Farao, maar ze was toen geen slavin. Haar man verloochende haar soms, maar ze was nog steeds zijn vrouw. Ze was al snel eigendom van haar man en Farao was al snel verplicht om haar terug te sturen.
Dus het verbond van genade kan in gevaar lijken en de vertegenwoordiger ervan kan uitroepen: 'Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze beker van mij voorbijgaan', maar het is nooit echt in gevaar geweest. En soms lijken de mensen onder het verbond van genade gevangenen en slaven te zijn, maar toch zijn ze vrij. O, dat we wisten hoe we 'vast moeten staan in de vrijheid die Christus ons gegeven heeft'.
Nog één gedachte. *Hagar werd verstoten, evenals haar zoon, maar Sara nooit*. Het verbond der werken is dus geen verbond meer. Niet alleen zijn de mensen verstoten die erop vertrouwden, niet alleen Ismaël werd verstoten, maar ook de moeder van Ismaël. Dus de legalist weet niet alleen dat hij verdoemd is, maar de wet als verbond heeft opgehouden te bestaan, want moeder en zoon zijn beiden door het Evangelie verdreven, en zij die op de wet vertrouwen zijn door God weggestuurd.
Je vraagt vandaag wie Abrahams vrouw is? Waarom Sara, slaapt zij op dit moment niet zij aan zij met haar man in de grot van Machpela? Daar ligt ze, en als ze daar nog duizend jaar ligt, zal ze nog steeds Abrahams vrouw zijn, terwijl Hagar dat nooit kan zijn. O, hoe zoet om te denken dat het verbond dat van oudsher gesloten is, in alle dingen goed geordend

was en nooit en te nimmer zal worden opgeheven. ‘Hoewel mijn huis niet zo is bij God, toch heeft Hij met mij een eeuwig verbond gemaakt, in alle dingen geordend en zeker.’
Ach, jullie wetticisten, het verbaast me niet dat jullie de leer van het afvallen onderwijzen, want dat is in overeenstemming met jullie theologie. Natuurlijk moet Hagar verdreven worden en Ismaël ook. Maar wij die het verbond van vrije en volledige verlossing prediken, weten dat Isaak nooit verdreven zal worden en dat Sara nooit zal ophouden de vriendin en vrouw van Abraham te zijn.
Hagarenen! Jullie ceremonialisten! Huichelaars! Jullie formalisten! Wat hebben jullie eraan als jullie uiteindelijk zeggen: ‘Waar is mijn moeder? Waar is mijn moeder, de wet?’ Oh, ze is verdreven en je mag met haar de eeuwige vergetelheid ingaan. Maar waar is mijn moeder? De christen kan eindelijk zeggen, en het zal gezegd worden: ‘Daar is de moeder van de gelovigen, Jeruzalem daarboven, de moeder van ons allen; en wij zullen binnengaan en wonen bij onze Vader en onze God.’

II. Nu gaan we de TWEE ZONEN bekijken.
Terwijl de twee vrouwen typen waren van de twee verbonden, waren de twee zonen typen van hen die onder elk verbond leven. Isaak is een type van de man die door geloof wandelt en niet door het zicht, en die hoopt gered te worden door genade. Ismaël is een type van de man die leeft door werken en hoopt gered te worden door zijn eigen goede daden. Laten we naar deze twee kijken.
Ten eerste *is Ismaël de oudste*. Dus, geliefden, de legalist is een stuk ouder dan de christen. Als ik vandaag de dag een legalist zou zijn, zou ik zo’n vijftien of zestien jaar ouder zijn dan ik als christen ben, want we zijn allemaal geboren legalisten. Over Arminianen gesproken, Whitefield zei: ‘We worden allemaal als Arminianen geboren.’ Het is genade die ons in calvinisten verandert, genade die ons tot christenen maakt, genade die ons vrij maakt en ons onze positie in Christus Jezus doet kennen.
Van de legalist moet dan verwacht worden dat hij meer argumenten heeft dan Isaak. En als de twee jongens aan het worstelen zijn, valt Isaak natuurlijk meestal, want Ismaël is de grootste jongen. En je kunt verwachten dat Ismaël het meeste lawaai maakt, want hij is een wilde man, met zijn hand tegen iedereen en ieders hand tegen hem. Maar Isaak is een vredelievende jongen. Hij komt altijd op voor zijn moeder, en als hij bespot wordt, kan hij zijn moeder gaan vertellen dat Ismaël hem bespot

heeft, maar dat is alles wat hij kan doen, hij heeft niet veel kracht.
Dat merk je tegenwoordig. De Ismaëlieten zijn over het algemeen het sterkst en ze kunnen ons wanhopig ten val brengen als we met hen in discussie gaan. In feite is het hun trots en glorie dat de Isaaks niet veel verstand hebben - niet veel logica. Nee, Izaäk wil dat niet, want hij is een erfgenaam volgens de belofte en belofte en logica gaan niet veel samen. Zijn logica is zijn geloof, zijn retoriek is zijn ernst.
Verwacht nooit dat het Evangelie zal zegevieren als je aan het redetwisten bent op de manier van mensen, die er meestal voor oppassen om verslagen te worden. Als je met een legalist in discussie bent en hij overwint je, zeg dan: 'Ach, dat had ik verwacht, het laat zien dat ik een Isaak ben, want Ismaël zal Isaak zeker een pak slaag geven, en ik heb er helemaal geen spijt van. Jouw vader en moeder waren in de bloei van hun leven en waren sterk, en het was natuurlijk dat jij mij zou overwinnen, want mijn vader en moeder waren vrij oude mensen.'
Maar waar was het *verschil* tussen de twee jongens in hun uiterlijke verschijning? Er was *geen verschil tussen hen wat betreft verordeningen*, want ze waren allebei besneden. Er was geen verschil met betrekking tot uiterlijke en zichtbare tekenen. Zo, mijn geliefden, is er vaak geen verschil tussen Ismaël en Izaäk, tussen de wetticist en de christen, in zaken van uiterlijke ceremonies. De legalist neemt het sacrament aan en wordt gedoopt. Hij zou bang zijn om te sterven als hij dat niet deed.
En *ik geloof niet dat er veel verschil in karakter was.* Ismaël was bijna net zo'n goede en eervolle man als Izaäk. Er wordt in de Schrift niets tegen hem gezegd. Sterker nog, ik geloof dat hij een bijzonder goede jongen was, omdat God, toen Hij een zegening gaf, zei: 'Met Isaak zal de zegen zijn.' Abraham zei: 'O, dat Ismaël voor uw aangezicht mocht leven.' Hij riep tot God om Ismaël, omdat hij ongetwijfeld van de jongen hield vanwege zijn karakter. God zei: 'Ja, Ik zal Ismaël zo-en-zoveel zegen geven. Hij zal de vader van prinsen zijn, hij zal tijdelijke zegeningen hebben. Maar God wilde zich niet afwenden, zelfs niet voor Abrahams gebed.
En als Sarah nogal woest was, zoals ze die dag moet zijn geweest toen ze Hagar het huis uitzette, wordt er gezegd: 'Het deed Abraham verdriet om zijn zoon.' En ik vermoed niet dat Abrahams gehechtheid dwaas was. Er is één karaktertrek van Ismaël waar je erg van houdt. Toen Abraham stierf, liet hij Ismaël geen enkele stok of steen na, want hij had hem eerder zijn deel gegeven en hem weggestuurd. Toch kwam Ismaël naar de begrafenis van zijn vader, want er wordt gezegd dat zijn zonen Ismaël en

Izaäk hem in Machpela begroeven. Er lijkt dus maar weinig verschil te zijn geweest in de karakters van de twee.
Dus, geliefden, er is weinig verschil tussen de legalist en de christen wat betreft de uiterlijke wandel. Ze zijn allebei de zichtbare zonen van Abraham. Het is geen onderscheid in leven. Want God stond toe dat Ismaël net zo goed was als Izaäk, om te laten zien dat het niet de goedheid van de mens was die onderscheid maakte, maar dat Hij 'Zich ontfermt over wie Hij ontfermt en wie Hij verhardt.'
Wat was dan *het onderscheid*? Paulus heeft ons verteld dat de eerste geboren was naar het *vlees* en de tweede naar de *Geest*. De eerste was een natuurlijke zoon, de andere een geestelijke. Vraag de wetticist: 'Je doet goede werken. Je hebt je bekeerd, zeg je - je houdt je aan de wet en je hoeft je niet te bekeren. Waar heb je nu je kracht vandaan?' Misschien zegt hij, 'Genade,' maar als je hem vraagt wat hij bedoelt, zegt hij dat hij het gebruikt heeft. Hij had genade, maar hij gebruikte het. Dan is het verschil dat *jij* je genade hebt gebruikt en anderen niet. Ja. Wel, dan is het je eigen schuld. Je kunt het genade noemen, of je kunt het mosterd noemen. Het was toch geen genade, want het was jouw gebruik, zeg je, dat het verschil maakte.
Maar vraag de arme Isaak hoe hij zich aan de wet heeft gehouden en wat zegt hij? 'Heel slecht, inderdaad.' Ben je een zondaar, Isaak? 'O ja, een buitengewoon grote. Ik heb mij keer op keer tegen mijn Vader verzet. Ik ben vaak van Hem afgedwaald.' Dan vind je jezelf toch niet zo goed als Ismaël? 'Nee.'
Maar toch is er een verschil tussen jou en hem. Wat heeft het verschil gemaakt? 'Wel, genade heeft mij doen verschillen.' Waarom is Ismaël geen Isaak? Had Ismaël een Isaak kunnen zijn? 'Nee,' zegt Isaak, 'het was God die mij deed verschillen, van de eerste tot de laatste. Hij maakte mij een kind van belofte voordat ik geboren werd en Hij moet mij zo houden'.

Isaak heeft meer echt goede werken. Hij komt niet op de tweede plaats na Ismaël. Als hij zich bekeerd heeft, werkt hij, als het mogelijk is, veel meer om zijn Vader te dienen dan de wetticist zijn meester. Maar toch, ongetwijfeld, als je hun beider verhalen zou horen, zou je Izaäk horen zeggen dat hij een arme ellendige zondaar was, terwijl Ismaël zichzelf uitmaakt voor een zeer eervolle Farizeeër.
Het verschil zit hem echter niet in de werken, maar in de motieven. Niet

in het leven, maar in de middelen om het leven in stand te houden - niet in wat ze doen, maar in hoe ze het doen. Dit is dus het verschil tussen sommigen van jullie. Niet dat jullie legalisten slechter zijn dan christenen. Jullie kunnen vaak beter zijn in jullie leven en toch kunnen jullie verloren zijn. Klagen jullie daarover als onrechtvaardig? Niet in het minst. God zegt dat mensen door geloof gered moeten worden en als jij zegt: 'Nee, ik wil door werken gered worden', dan mag je het proberen, maar je zult voor altijd verloren zijn.

Het is alsof je een bediende had en je zou zeggen: 'John, ga en doe iets dergelijks in de stal,' maar hij gaat weg en doet het omgekeerde en zegt dan: 'Meneer, ik heb het heel mooi gedaan.' 'Ja,' zeg je, 'maar dat is niet wat ik je gezegd heb om te doen.' Dus God heeft je niet verteld om je redding uit te werken door goede werken, maar Hij heeft gezegd: 'Werk uw eigen redding uit met vrezen en beven, want het is God die in u werkt om te willen en te doen naar Zijn welbehagen.'

Dus als je voor God komt met je goede werken, zal Hij zeggen: 'Ik heb je nooit gezegd dat je dat moest doen. Ik zei: geloof in de Heere Jezus Christus en laat je dopen, dan zul je gered worden.' 'Ah!' zeg je, 'ik dacht dat de andere manier veel beter was.'

Meneer, uw gedachten zullen verloren gaan. 'Hoe komt het dat de heidenen, die de gerechtigheid niet hebben gevolgd, tot gerechtigheid zijn gekomen,' terwijl Israël, dat de gerechtigheid heeft gevolgd, niet tot gerechtigheid is gekomen?

Het is dit: 'Omdat zij het niet door het geloof zochten, maar door de werken van de wet.'

III. Nu zal ik kort iets zeggen over het gedrag van ISMAËL tegenover IZAAK.

Er staat dat Ismaël Izaäk bespotte. Hebben sommigen van jullie, lieve zonen van Hagar, zich niet buitengewoon geïrriteerd gevoeld toen jullie deze leer hoorden? Jullie hebben gezegd: 'Het is verschrikkelijk. Het is verschrikkelijk. Het is heel onrechtvaardig dat ik zo goed mag zijn als ik wil, maar als ik geen zoon van de belofte ben, kan ik niet gered worden. Het is echt afschuwelijk, het is een immorele leer. Het brengt veel schade toe en zou gestopt moeten worden.'

Natuurlijk! Dat laat zien dat je een Ismaël bent. Natuurlijk zal Ismaël Izaäk bespotten en we hebben geen verdere uitleg nodig. Waar de pure soevereiniteit van God wordt gepredikt, waar wordt gezegd dat het kind

van de belofte, en niet het kind van het vlees, de erfgenaam is, maakt het kind van het vlees daar altijd ophef over.
Wat zei Ismaël tegen Izaäk? ‘Wat heb jij hier te zoeken? Ben ik niet de oudste zoon van mijn vader? Ik zou al het bezit hebben gehad, als jij er niet was geweest. Sta jij boven mij?’ Zo praat de legalist. ‘Is God niet de vader van iedereen? Zijn we niet allemaal Zijn kinderen? Hij zou geen verschil moeten maken.’ Ismaël zei: ‘Ben ik niet net zo goed als jij? Dien ik niet ook mijn vader? Wat jou betreft, je weet dat jij de lieveling van je moeder bent, maar mijn moeder is net zo goed als de jouwe.’ En zo plaagde en spotte hij met Isaak.
Dat is precies wat jullie Arminianen doen met vrije verlossing. De legalist zegt: ‘Ik zie het niet, ik kan het niet hebben en ik wil het niet hebben. Als we allebei gelijk van karakter zijn, kan het niet eerlijk zijn dat de één verloren gaat en de ander gered wordt.’ En zo spot hij met vrije genade. Je kunt het heel gemakkelijk hebben als je de vrije genade niet te voluit predikt, maar als je zulke dingen durft te zeggen, hoewel ze onaangenaam zijn voor de menigte, wat zullen de mensen dan zeggen? Ze noemen het ‘lokaas voor populariteit’. (Zie de *zogenaamde* FREEMAN krant.) Maar weinig vissen bijten in dat aas.
De meeste mannen zeggen: ‘Ik haat hem, ik kan hem niet verdragen. Hij is zo onbarmhartig.’ Je zegt dat we dit prediken om populair te worden! Waarom, het is, op het eerste gezicht, een schaamteloze leugen. Want de leer van Gods soevereiniteit zal altijd impopulair zijn. Mensen zullen het altijd haten en met hun tanden knarsen, net zoals ze deden toen Jezus het onderwees.
Vele weduwen, zei Hij, waren er in Israël, maar tot geen van hen was de profeet gezonden, behalve tot een weduwe van Sarepta. En er waren veel melaatsen in Israël, maar geen van hen werd genezen, behalve één die ver weg kwam uit Syrië. Een mooie populariteit kreeg onze Heiland van die preek. De mensen knarsten hun tanden op Hem en al de populariteit die Hij had, zou zijn geweest om van de heuvel te worden geduwd, waarvan gezegd wordt dat ze Hem halsoverkop zouden hebben geworpen, maar Hij baande Zich een weg uit hen en ontsnapte.
Wat! *Populair* om de trots van een man te vernederen, om de status van een man af te schaffen en hem voor God te laten kruipen als een arme zondaar! Nee, het zal nooit populair zijn totdat mensen als engelen geboren zijn en alle mensen de Heere liefhebben, en dat zal nog niet het geval zijn, denk ik.

IV. Maar we moeten ons afvragen WAT ER VAN DE TWEE IS GEWORDEN.

Ten eerste *kreeg Isaak alle erfenissen en Ismaël niets*. Niet dat Ismaël er slecht vanaf kwam, want hij kreeg veel geschenken en werd heel rijk en groot in deze wereld. Maar hij had geen geestelijke erfenis. Dus de legalist zal veel zegeningen krijgen, als beloning voor zijn wettigheid. Hij zal gerespecteerd en geëerd worden. 'Voorwaar,' zei Christus, 'de Farizeeën hebben hun loon.'

God berooft niemand van zijn beloning. Waar een mens naar hengelt, dat vangt hij. God betaalt mensen alles wat Hij hen schuldig is en nog veel meer. En zij die Zijn wet houden, zelfs in deze wereld, zullen grote gunsten ontvangen. Door Gods gebod te gehoorzamen zullen zij hun lichaam niet zo veel verwonden als de boosdoeners en zullen zij hun reputatie beter bewaren - op deze manier doet gehoorzaamheid goed.

Maar Ismaël had niets van de erfenis. Dus, jij arme wetticist, als je afhankelijk bent van je werken, of van wat dan ook, behalve de vrije soevereine genade van God voor je bevrijding van de dood, dan zul je minder als een voet van de erfenis van Kanaän hebben, maar in die grote dag wanneer God de porties van alle zonen van Jakob zal toewijzen, zal er geen stukje voor jou zijn. Maar als jij een arme Isaak bent, een arme schuldige bevende zondaar - en als jij zegt:

Ismaël heeft zijn handen vol,
Maar ik heb niets in mijn handen
Eenvoudig aan het kruis klamp ik me vast.'

Als je zegt, vanochtend:

'Ik ben helemaal niets, maar Jezus Christus is mijn alles in allen.'

Als je alle werken van het vlees afzweert en belijdt: 'Ik ben de grootste der zondaren, maar ik ben het kind van de belofte, en Jezus is voor mij gestorven,' dan zul je een erfenis hebben en je zult er niet van worden beroofd door alle spottende Ismaëls in de wereld. Noch zal het verminderd worden door de zonen van Hagar. Je wordt misschien soms verkocht en naar Egypte afgevoerd, maar God zal Zijn Jozefs en Izaäk's weer terugbrengen en je zult tot heerlijkheid verheven worden en aan de rechterhand van Christus zitten.

Ik heb er vaak aan gedacht wat een ontsteltenis er in de hel zal zijn als er uiterlijke goede mensen heen gaan. 'Heere' zegt er een als hij naar binnen gaat, 'moet ik dan die afschuwelijke kerker in? Hield ik niet de sabbat? Was ik geen strikte sabbatariër? Ik heb in mijn hele leven nooit gevloekt of gezworen. Moet ik daarheen gaan? Ik heb tienden betaald van alles wat ik bezat en moet ik daar opgesloten worden? Ik ben gedoopt. Ik nam het avondmaal van de Heere. Ik was alles wat een mens goed kon zijn. Het is waar, ik geloofde niet in Christus, maar ik dacht niet dat ik Christus nodig had, want ik dacht dat ik te goed en te eerzaam was, en moet ik daar opgesloten worden?'
Ja, meneer, en onder de verdoemden zult u deze superioriteit hebben, omdat u Christus het meest verachtte van allen. Zij hebben nooit een anti-Christus opgericht. Zij volgden de zonde en dat deed u ook in uw mate, maar u voegde aan uw zonde de meest verdoemelijke van alle zonden toe, dat u zichzelf als een anti-Christ oprichtte en dat u zich neerboog en uw eigen ingebeelde goedheid aanbad.
Dan zal God verder gaan met tegen de legalist te zeggen: 'Op zo'n dag hoorde Ik je tekeergaan tegen Mijn soevereiniteit. Ik hoorde je zeggen dat het oneerlijk van Mij was om Mijn volk te redden en Mijn gunsten uit te delen naar de raad van Mijn eigen wil. Je hebt de rechtvaardigheid van je Schepper aangevochten, en rechtvaardigheid zul je in al haar macht hebben.' De man had gedacht dat hij een groot evenwicht aan zijn kant had, maar hij ontdekt dat het slechts een klein korreltje plicht is.
Maar dan houdt God de immense rol van zijn zonden omhoog, met dit onderaan: 'Zonder God, zonder hoop, een vreemdeling uit het gemenebest Israël!' De arme man ziet dan dat zijn kleine schat nog geen halve stuiver is, terwijl Gods grote rekening tienduizend miljoen talenten is. En dus rent hij met een vreselijk gehuil en een wanhopige kreet weg met al zijn kleine briefjes van verdienste waarvan hij had gehoopt dat ze hem zouden redden, roepend: 'Ik ben verloren! Ik ben verloren met al mijn goede werken! Ik merk dat mijn goede werken zand waren, maar mijn zonden bergen. En omdat ik geen geloof had, was al mijn gerechtigheid slechts witgewassen huichelarij.'
Nu werd *Ismaël* opnieuw *weggestuurd en Izaäk bleef in het huis*. Zo zijn er sommigen van u, wanneer de zoekdag komt om Gods kerk te beproeven, hoewel u net zo goed als anderen in de kerk hebt geleefd, hoewel u het masker van belijdenis op u hebt, zult u merken dat het niet zal baten. U bent als de oudste zoon geweest, wanneer een arme verloren zoon

in de kerk is gekomen, hebt u gezegd: ‘Zodra uw zoon is gekomen, die uw levensonderhoud met hoeren heeft verslonden, hebt u voor hem het gemeste kalf gedood.’

Jaloerse legalist, je zult eindelijk uit het huis verbannen worden. Ik zeg je, legalist en formalist, dat je niet meer met Christus te maken hebt dan de heidenen hebben, en al ben je gedoopt met de christelijke doop, al zit je aan een christelijke tafel, al hoor je een christelijke preek, je hebt noch deel noch lot meer in de zaak dan een katholiek of een Mahomedaan, tenzij je eenvoudig vertrouwt op de genade van God en een erfgenaam bent volgens de belofte.

Wie op zijn werken vertrouwt, al is het nog zo weinig, zal merken dat dat kleine vertrouwen zijn ziel te gronde richt. Alles wat de natuur spint, moet worden ontrafeld. Het schip dat op de werken heeft gebouwd, moet doormidden worden gebroken. Een ziel moet eenvoudig en volledig vertrouwen op het verbond van God, anders is die ziel verloren.

Legalist, je hoopt gered te worden door werken. Kom, ik zal je met respect behandelen. Ik zal je er niet van beschuldigen dat je een dronkaard of een vloeker bent geweest. Maar ik wil je vragen of je je ervan bewust bent dat je om door je werken gered te worden, helemaal volmaakt moet zijn. God eist dat je de hele wet houdt. Als je een vat hebt met de kleinste barst erin, dan is het geen heel vat. Heb je in je hele leven nog nooit een zonde begaan? Heb je nooit een slechte gedachte gehad? Heb je nooit een slechte verbeelding gehad?

Kom, meneer, ik wil niet veronderstellen dat u die witte kinderhandschoenen hebt bevlekt met iets als lust of vleselijkheid, of dat uw mooie mond die zulke kuise taal gebruikt zich ooit heeft neergebogen bij een eed, of iets als wulpsheid. Ik wil me niet voorstellen dat je ooit een wellustig lied hebt gezongen. Dat laat ik buiten beschouwing, maar heb je ooit gezondigd?

‘Ja,’ zeg je. Let dan op: ‘*De ziel die zondigt, die zal sterven.*’ En dat is alles wat ik je te zeggen heb. Maar als je ontkent dat je ooit gezondigd hebt, weet dan dat als je in de toekomst maar één zonde begaat - al zou je zeventig jaar lang een volmaakt leven leiden, en aan het eind van die zeventig jaar zou je één zonde begaan, al je gehoorzaamheid voor niets zou zijn geweest. Want ‘*wie op één punt zondigt, is schuldig aan alles*.’

‘Meneer,’ zegt u, ‘u gaat uit van een verkeerde veronderstelling, want hoewel ik geloof dat ik enkele goede werken zou moeten doen, geloof ik dat Jezus Christus zeer genadig is, en hoewel ik niet precies volmaakt

ben, ben ik oprecht, en ik denk dat oprechte gehoorzaamheid aanvaard zal worden in plaats van volmaakte gehoorzaamheid.' Inderdaad! En wat is oprechte gehoorzaamheid?

Ik heb een man gekend die één keer per week dronken werd. Hij was heel oprecht en dacht niet dat hij verkeerd deed zolang hij nuchter was op zondag. Veel mensen hebben wat ze noemen een oprechte gehoorzaamheid, maar het is er een die altijd een kleine marge voor ongerechtigheid overlaat. Maar dan zeg je: 'Ik neem niet te veel marge, het is maar een klein beetje zonde dat ik toesta.'

Beste meneer, u vergist zich helemaal wat betreft uw oprechte gehoorzaamheid, want als dit is wat God van u verlangt, dan zijn honderden van de slechtste figuren net zo oprecht als u bent. Maar ik geloof niet dat u oprecht bent. Als u oprecht was, zou u gehoorzamen aan wat God zegt: 'Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult behouden worden.'

Het valt me op dat je oprechte gehoorzaamheid een oprechte waanvoorstelling is en zo zul je het ook vinden. 'Oh!' zeg je, 'ik geloof dat na alles wat we gedaan hebben, we naar Jezus Christus moeten gaan en moeten zeggen: 'Heere er is hier een groot tekort, wilt U het goedmaken?'' Ik heb gehoord van heksen die tegen de Bijbel werden afgewogen, en als ze zwaarder werden bevonden, werden ze onschuldig verklaard. Maar de heks en de Bijbel op dezelfde weegschaal leggen is een nieuw idee. Christus komt niet op de weegschaal met zo'n verwaande dwaas als jij. Wil je dat Christus een reservegewicht is? Hij is je zeer dankbaar voor het compliment, maar Hij zal zulke ondergeschikte diensten niet accepteren. 'Oh!' zeg je, 'Hij zal me bij*staan* in de zaak van verlossing.' Ja, ik weet dat dat je zou bevallen. Maar Christus is een heel ander soort Redder. Hij heeft de wil om alles zelf te doen wat Hij doet. Je vindt het misschien vreemd, maar Hij houdt nooit van hulp. Toen Hij de wereld maakte, vroeg Hij de engel Gabriël niet eens om de gesmolten materie met zijn vleugel af te koelen, maar Hij deed het helemaal zelf. Zo is het ook in de verlossing, Hij zegt: 'Mijn heerlijkheid zal Ik niet aan een ander geven.'

En ik wil je eraan herinneren, omdat je beweert tot Christus te gaan en toch zelf een klein aandeel hebt in de zaak van de verlossing, dat er een passage in de Schrift is die op jou van *toepassing is*, en die je op je gemak mag kauwen: 'En indien het uit genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is genade niet meer genade. Maar als het uit werken is, dan is het geen genade meer; anders is werken geen werken meer.' Want als je die twee mengt, bederf je ze allebei.

Ga naar huis, meneer en maak voor uzelf een schaal met vuur en water, tracht in uw huis een leeuw en een lam te houden, en wanneer u hierin geslaagd bent, zeg mij dan dat u werken en genade met elkaar in overeenstemming hebt gebracht, en ik zal u zeggen, dat u mij zelfs dan een leugen hebt verteld, want de twee dingen zijn zo wezenlijk tegengesteld, dat het niet kan. Wie van jullie werpt al zijn goede werken weg en komt tot Jezus met dit:

> ***'Niets, niets, NIETS in mijn handen breng ik,***
> ***Eenvoudig aan het kruis klamp ik me vast,'***

Christus zal je goede werken genoeg geven, Zijn Geest zal in je werken om te willen en te doen naar Zijn welbehagen, en zal je heilig en volmaakt maken. Maar als je geprobeerd hebt heiligheid te verkrijgen vóór Christus, ben je aan het verkeerde eind begonnen, heb je de bloem gezocht voordat je de wortel hebt, en ben je dwaas voor je pogingen.
Ismaël, beef nu voor Hem! Als anderen van jullie Isaaks zijn, vergeet dan niet dat jullie kinderen van de belofte zijn. Houd stand. Laat je niet verstrikken door het juk van slavernij, want je bent niet onder de wet, maar onder genade.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

GOEDE WERKEN

NO. 70

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND 16 MAART 1856 DOOR DE REV. C. H. SPURGEON BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'IJverig voor goede werken.'
Titus 2:14

Wij zullen niet bang zijn om iemand van u vanmorgen in een wettische geest te brengen door wat wij zullen zeggen, want na onze veelvuldige vermaningen om alles wat lijkt op vertrouwen in uw werken te vermijden, bijgewoond als zij, naar wij vertrouwen, door de Heilige Geest zijn geweest, zijn wij niet bang dat u ons zo verkeerd zult begrijpen dat u veronderstelt dat, wanneer wij vandaag over goede werken spreken, wij op enigerlei wijze willen dat u zich inbeeldt dat zij uw eeuwige zaligheid kunnen bevorderen.

Toen we hier de vorige Sabbatmorgen waren, hebben we ons ingespannen om u het verschil te laten weten tussen de twee verbonden, het verbond van genade en het verbond van werken. [Zie preek #69, De Allegories van Sarah en Hagar] We zullen u smeken om te onthouden wat we toen zeiden, en als we door enige versprekingen iets zouden zeggen dat op wettigheid zou moeten lijken, smeken we u om de twee samen te voegen, en waarin we zouden afdwalen van de grote waarheid van rechtvaardiging door geloof, om ons getuigenis te verwerpen.

'IJverig voor goede werken.' Er zijn sommigen die ons een hoge leer horen prediken en constant verklaren dat we gered zijn door genade door geloof, en dat het niet uit onszelf is, maar de gave van God, die daarom veronderstellen dat we geen goede werken kunnen prediken, en dat we geen goede preek kunnen houden waarin we christenen aansporen om in heiligheid te leven.

Welnu, we zullen niet zeggen dat we een goede preek kunnen houden, maar we zullen wel zeggen dat we zullen proberen er één te houden over die zaak, die net zo goed zal zijn als die van hen, en die de kinderen van

God net zo tot een heilig leven zal leiden als enige van hun vermaningen kunnen doen, gegrond als ze zijn op het vertrouwen in het vlees, en gebaseerd op dreigementen, voorschriften en beloften waarvan ze hopen dat ze Gods kinderen zullen opwekken, maar die goed genoeg zijn voor slaven, hoewel ze van weinig nut zijn in de werking op de waarachtig geboren gelovige.

De kinderen van God zijn een heilig volk, want juist met dit doel zijn ze geboren en in de wereld gebracht, opdat ze heilig zouden zijn. Hiervoor werden ze met bloed verlost en tot een bijzonder volk gemaakt. Gods doel in de uitverkiezing, het doel van al Zijn doelen, wordt niet beantwoord totdat zij een volk worden 'dat ijvert voor goede werken'.

Welnu, vanmorgen zullen we je allereerst *de aard van goede werken* vertellen, want er zijn veel dingen die goede werken worden genoemd maar dat helemaal niet zijn. Ten tweede zullen we *goede werken naar hun oorsprong traceren - zoeken* waar goede werken vandaan komen. Ten derde zullen we proberen je *het nut van goede werken te laten* zien. En we zullen afsluiten met een poging om *te bewijzen dat onze leer, die van vrije, onderscheidende, genade, de neiging hebben om ons die ze geloven 'ijverig te maken voor goede werken*'.

I. Eerst staan we op het punt om de vraag te beantwoorden: WAT ZIJN GOEDE WERKEN?

Nu durf ik te zeggen dat we velen hier zullen beledigen als we hen vertellen wat goede werken zijn. Want naar onze mening zijn goede werken de zeldzaamste dingen in de wereld en we geloven dat we vele kilometers kunnen lopen voordat we überhaupt een goed werk zien. We gebruiken het woord goed nu in de juiste betekenis. Er zijn veel werken die goed genoeg zijn tussen mens en mens, maar we zullen het woord goed vandaag in een hogere betekenis gebruiken met betrekking tot God. We denken dat we in staat zullen zijn om je te laten zien dat er maar heel weinig goede werken waar dan ook zijn en dat er geen zijn buiten de grenzen van de kerk van Christus.

Wij denken, als we de Schrift juist lezen, dat geen werk goed kan zijn tenzij het door God is opgedragen. Hoe snijdt dit een groot deel af van wat mensen willen doen om redding te winnen! De Farizeeër zei dat hij munt, anijs en komijn tiende - kan hij bewijzen dat God hem gebood zijn munt, zijn anijs en zijn komijn tiende te geven? Misschien niet.

Hij zei dat hij zo vaak per week vastte - kon hij bewijzen dat God hem

opdroeg om te vasten? Zo niet, dan was zijn vasten geen gehoorzaamheid. Als ik iets doe wat mij niet bevolen is, gehoorzaam ik niet door het te doen. Dan zijn alle voorwendselen van mensen ijdel, dat zij door hun lichamen te versterven, door hun vlees te verloochenen, door dit, dat of het andere te doen, daardoor de gunst van God zullen winnen. Geen werk is goed tenzij God het bevolen heeft. Een man kan een lange rij armenhuizen bouwen, maar als hij bouwt zonder naar het gebod te verwijzen, heeft hij geen goed werk verricht.
Nogmaals, *niets is een goed werk, tenzij het met een goed motief wordt gedaan*. En er is geen ander motief waarvan gezegd kan worden dat het goed is dan de eer van God. Wie goede werken doet om zichzelf te redden, doet dat niet vanuit een goed motief, want zijn motief is egoïstisch. Hij die ze ook doet om de achting van zijn medemensen te winnen en voor het welzijn van de samenleving, heeft een prijzenswaardig motief, voor zover het de mens betreft, maar het is uiteindelijk een inferieur motief - welk doel hadden we voor ogen? Als het voor het welzijn van onze medeschepselen is, laat onze medeschepselen ons dan betalen. Maar dat heeft niets met God te maken.
Werk is niet goed tenzij een mens het doet met het oog op Gods heerlijkheid, en niemand kan het doen met het oog daarop totdat God hem heeft geleerd wat Zijn heerlijkheid is, en hij in onderwerping is gebracht aan Gods goddelijke wil, zodat hij in alles oog heeft voor de Allerhoogste, en werkt om Zijn heerlijkheid en eer in de wereld te bevorderen. En zelfs, geliefden, als onze werken worden gedaan vanuit de beste motieven, is niets een goed werk tenzij het wordt gedaan met geloof, want ‘zonder geloof is het onmogelijk God te behagen.’
Net als Kaïn kunnen we het altaar bouwen en de eerste vruchten van de aarde erop leggen, en het kan op zichzelf een aanvaardbaar offer lijken, maar als het ontbloot is van het zout van het geloof, zal het daar liggen - het zal door God niet aanvaard worden, want zonder geloof is het onmogelijk om Hem te behagen. Breng me een man die zijn hele leven lang zijn gezondheid en kracht heeft besteed voor zijn medeschepselen. Breng me een openbaar ambtenaar die zich volledig van zijn taak gekweten heeft, die dag en nacht gewerkt heeft, zelfs tot zijn gestel versleten was, omdat hij geloofde dat Engeland van elke man verwachtte dat hij zijn plicht deed en hij wenste dat ook te doen.
Breng me die man, laat me al zijn liefdadigheidswerk zien. Laat me getuige zijn van de meest uitbundige welwillendheid, de meest overvloedige

gulheid, vertel me dat hij altijd, met een consequent motief, heeft gewerkt voor zijn land. En als hij dan deze vraag niet kan beantwoorden: ‘Gelooft u in de Zoon van God?’ Dan moet ik hem in alle eerlijkheid vertellen dat hij in zijn hele leven geen enkel goed werk heeft gedaan, wat God betreft. Bovendien, *als we in God geloven en al onze werken met de beste motieven uitvoeren, dan nog hebben we geen enkel goed werk totdat het bloed van Christus erop gesprenkeld is*. Als we kijken naar alles wat we ooit in ons leven hebben gedaan, kunnen we dan iets vinden dat we goed durven noemen totdat het bloed van Christus erop is gesprenkeld? Toegegeven, er is iets goeds aan, want de Geest heeft het in onze zielen gewrocht. Maar er is ook veel dat slecht is, want zelfs onze beste oefeningen zijn zo vreselijk bedorven, ontsierd en geruïneerd door de zonden en onvolmaaktheden die erin zitten, dat we ze niet goed durven noemen totdat Jezus Christus ze met Zijn bloed heeft besprenkeld en de vlek heeft weggenomen.
O, hoe vaak heb ik niet bij mezelf gedacht: ‘Ik heb hard gewerkt om Gods Woord te verkondigen. Ik heb niet gespaard, te allen tijde, voor vrienden of vijanden, en ik hoop dat ik niet heb geschuwd om de hele raad van God te verkondigen!’ En toch, geliefden, hoeveel van die preken zijn helemaal geen goede werken geweest, omdat ik op dat moment geen oog had voor de eer van mijn Meester, of omdat er geen geloof bij betrokken was, maar ik preekte in een moedeloos, laag, ellendig gestel?
Of misschien had ik zelfs een natuurlijk doel in het winnen van zielen, want ik ben vaak bang geweest, zelfs als we blij zijn dat zielen zich bekeren, dat we een of ander kwaad motief hebben, zoals onszelf eren, zodat de wereld kan zeggen: ‘Zie hoeveel zielen door hem tot God zijn gebracht!’
En zelfs als de kerk samen heilige werken doet, heb je dan niet gemerkt dat er iets egoïstisch insluipt - de wens om onze eigen kerk te verheffen, ons eigen volk te verheerlijken en onszelf machtig te maken? Ik weet zeker, geliefden, dat als je gaat zitten en je goede werken aan stukken trekt, je er zoveel slechte steken in zult vinden dat ze helemaal moeten worden losgenaaid en opnieuw moeten worden gedaan. Er zitten zoveel vlekken en vaagheden in, dat je ze moet laten wassen in het bloed van Christus om ze ergens goed voor te maken.
En nu, geliefden, denk je dat je goede werken hebt? ‘Oh!’ zeg je ‘Ik ben bang dat ik er zelf niet veel heb - nee, ik weet dat ik ze niet heb. Maar dank zij Zijn liefde, Hij die mijn persoon in Christus heeft aangenomen, aanvaardt mijn werken door Christus, en Hij die mij in Hem gezegend

heeft, opdat ik een uitverkoren vat zou zijn, heeft het behaagd om datgene aan te nemen wat Hij Zelf in het vat heeft gegoten, 'tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarin Hij mij heeft aangenomen in de geliefde.'
En nu, *jullie moralisten*, jullie die op jezelf hebben vertrouwd dat jullie rechtvaardig zijn, als wat ik heb gezegd waar is, wat is er dan van al jullie heiligheid geworden? Jullie zeggen: 'Ik ben een liefdadig mens.' Geef toe dat je dat bent! Ik zeg je dat je een beroep moet doen op je medemensen en dat ze je moeten betalen voor je liefdadigheid. Jij zegt: 'Ja, maar ik ben een consequent en moreel man, ik ben een grote aanwinst voor het land. Als alle mensen zich zo zouden gedragen als ik, wat zou dat dan goed zijn voor deze wereld en generatie!' Natuurlijk heb je je generatie gediend. Stuur dan uw rekening en laat uw generatie u betalen. Ik zeg je, je hebt voor niets geploeterd. Je hebt alleen de wind gezaaid en waarschijnlijk zul je de wervelwind oogsten.
God is jou niets verschuldigd. Je hebt niet tot Zijn eer geleefd. Je moet eerlijk bekennen dat je geen enkele handeling hebt uitgevoerd met een verlangen om Hem te behagen. Je hebt gewerkt om jezelf te behagen - dat was het hoogste motief dat je had. Je voelde dat als je goed was, je naar de hemel zou gaan en dat als je slecht was, je zeker naar de hel zou gaan. Je bent door en door egoïstisch geweest, van het begin tot het einde. Maak je rekeningen op en reken met jezelf af. God is jou niets verschuldigd.
Je hebt niets voor Hem gedaan, en als je dat wel hebt gedaan, denk dan eens na in jezelf: je hebt Gods geboden zo vaak overtreden en zo vaak gedaan wat je kon om je Maker te kwetsen, als dat al mogelijk was, dat al je rekeningen gemakkelijk worden doorgehaald. En wat je goede werken betreft, waar zijn die? Waar zijn die? Ah! het is een verzinsel en een fictie, een lach en een droom. Goede werken in zondaars? Die zijn er niet.
Augustinus heeft goed gezegd: 'Goede werken, zoals ze genoemd worden, zijn bij zondaars niets anders dan prachtige zonden.' Dit is waar voor de beste werken van de beste mens, die buiten Christus is, ze zijn niets anders dan prachtige zonden - gelakte zonden. God vergeve jullie, lieve vrienden, voor jullie goede werken! Je hebt er evenveel behoefte aan om vergeven te worden voor je goede werken als voor je slechte werken, als je buiten Christus bent, want ik denk dat ze allebei hetzelfde zijn, slecht, als ze tot uiting komen.

II. Ten tweede: WAAR KOMEN GOEDE WERKEN VANDAAN?
Het is een oude stelregel dat de natuur nooit boven zichzelf kan uitstijgen. Water dat van de top van een heuvel komt, zal zo hoog stijgen als zijn bron. Maar tenzij er een buitengewone druk op wordt uitgeoefend, zal het nooit hoger komen. Zo is het ook met de menselijke natuur. De Schrift zegt dat die buitengewoon verachtelijk is. We kunnen geen goede werken verwachten van een slechte natuur. Kan een bittere bron zoet water voortbrengen? Zoals vergif niet groeit aan gezonde bomen, met gezonde vruchten, zo kan gezonde vrucht niet groeien aan giftige bomen.
We moeten niet zoeken naar goede werken in een slechte natuur, net zo min als we moeten zoeken naar de druiven van Sorek op de wijnstokken van Gomorra. We kunnen niet verwachten dat goede werken uit de natuur voortkomen. Het is werkelijk nutteloos en ijdel om te denken dat goede werken uit de natuurlijke mens kunnen voortkomen.
'Waar komen ze dan vandaan?' vraag je. Wij antwoorden: goede werken komen voort uit een echte bekering, teweeggebracht door de Geest van God. Tot onze bekering is er geen schaduw van goedheid over ons. In het oog van de wereld zijn we misschien achtenswaardig en respectabel, maar in het oog van God zijn we niets van dat alles.
Als we in ons hart zouden kijken, zoals we soms in het gezicht van andere mensen kijken, dan zouden we daar heel veel zien dat de verbeelding van goede werken uit onze ziel zou verdrijven voordat ons hart veranderd is. Hoeveel dingen zijn er niet in de wereld, die we op onze tafels hebben staan en die we zelfs eten, waarvan we, als we ze onder onze microscoop zouden leggen, bang zouden zijn om ze aan te raken, want we zouden er allerlei afschuwelijke wezens in zien rondkruipen - zulke dingen die we nooit hadden kunnen bedenken!
En zo is het ook met de menselijke natuur. Als het menselijk hart eenmaal onder de microscoop van de Schrift wordt gelegd en we het met een geestelijk oog bekijken, zien we dat het verachtelijk en vuil is, zodat we er vrij zeker van zijn dat het, totdat we een nieuw hart en een juiste geest hebben, net zo onmogelijk zou zijn om te verwachten goede werken te vinden in een onrechtvaardig, onbekeerd mens, als te hopen vuur te zien branden in het midden van de oceaan. De twee dingen zouden onverenigbaar zijn.
Onze goede werken, als we die hebben, komen voort uit een echte bekering. Meer nog, ze komen ook voort uit een voortdurende geestelijke invloed die op ons wordt uitgeoefend, vanaf het moment van onze be-

kering tot aan het uur van onze dood. Ach! Christen, je zou geen goede werken hebben als je niet dag na dag een nieuwe invloed had. Je zou de genade die je op je eerste uur gekregen hebt niet voldoende vinden om vandaag vrucht voort te brengen.
Het is niet zoals het planten van een boom in ons hart, die vanzelf vrucht voortbrengt, maar het sap moet omhoog komen van de wortel Jezus Christus. We zijn zelf geen bomen, maar we zijn takken aan de levende wijnstok. Goede werken, ik weet waar jullie vandaan komen! Je drijft neer op de stroom van genade, en als ik die stroom van genade niet altijd had stromen, dan zou ik nooit goede werken van mij zien komen. Goede werken van het schepsel? Onmogelijk! Goede werken zijn de gaven van God, Zijn uitverkoren parels, die Hij met Zijn genade naar beneden stuurt.
En nogmaals, wij denken dat *goede werken voortkomen uit de vereniging met Christus*. Wij geloven dat hoe meer een mens zich één weet en voelt met Jezus, hoe heiliger hij zal zijn. Het feit alleen al dat Christus en de christen één worden, maakt de christen tot een christen. Waarom is het karakter van een christen als dat van Christus? Alleen daarom, omdat hij verbonden en verenigd is met de Heere Jezus Christus. Waarom brengt die tak druiven voort? Simpelweg omdat hij in de wijnstok is geënt en daarom de aard van de stam heeft aangenomen. Dus, christen, de enige manier waarop je vrucht kunt voortbrengen voor God is door je te laten enten op Christus en je met Hem te verenigen.
Jullie Christenen die denken dat je in heiligheid kunt wandelen zonder een voortdurende gemeenschap met Christus te hebben, hebben een grote fout gemaakt. Als je heilig wilt zijn, moet je dicht bij Jezus leven. Goede werken komen alleen daaruit voort. Vandaar dat we de krachtigste redenen hebben om niet op werken te vertrouwen. Want als werken alleen de gave van God zijn, hoe volkomen onmogelijk wordt het dan voor een onrechtvaardig, onbekeerd, goddeloos mens om zulke goede werken in zichzelf voort te brengen? En als het Gods gaven zijn, hoe weinig verdienste kan er dan in zitten.

III. We hebben dus geprobeerd om goede werken terug te voeren naar hun oorsprong en fundering. En nu komen we bij het derde punt, namelijk: WAT IS HET NUT VAN GOEDE WERKEN?
Ik ben er nogal dol op om een Antinomiaan genoemd te worden, om de volgende reden: die term wordt over het algemeen toegepast op mensen

die de waarheid heel stevig vasthouden en haar niet loslaten. Maar ik zou er niet dol op zijn om een Antinomiaan te zijn. We zijn niet tegen de wet van God. We geloven dat die niet langer bindend voor ons is als het verbond van verlossing. Maar we hebben niets tegen de wet van God te zeggen. 'De wet is heilig; wij zijn vleselijk, verkocht onder de zonde.' Niemand zal ons er naar waarheid van beschuldigen Antinomianen te zijn. We maken wel ruzie met Antinomianen. Maar we maken geen ruzie met arme zielen die zo inconsequent zijn dat ze zeggen dat de wet niet bindend is en toch uit alle macht proberen om zich eraan te houden! Zij zullen nooit veel kwaad doen. Maar we denken dat ze zouden kunnen leren om onderscheid te maken tussen de wet als een verbond voor het leven en een richting nadat we het leven hebben verkregen.

Wel, we houden van goede werken. Vraag je, van welk nut zijn ze? Ik antwoord, ten eerste, *Goede werken zijn nuttig als bewijzen van genade*. De Antinomiaan zegt, 'Maar ik heb geen bewijzen nodig, ik kan zonder ze leven.' Dit is onredelijk. Zie je die klok daar? Dat is het bewijs van de tijd van de dag. Het uur zou precies hetzelfde zijn als we dat bewijs niet hadden. Toch vinden we de klok van groot nut. Dus zeggen we: goede werken zijn het beste bewijs van geestelijk leven in de ziel. Staat er niet geschreven: 'Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben?' De broeders liefhebben is een goed werk.

Opnieuw: 'Als iemand in Mij blijft, zal hij vrucht voortbrengen.' Vruchten van gerechtigheid zijn goede werken en ze zijn het bewijs dat we in Christus blijven. Als ik dag in dag uit in zonde leef, welk recht heb ik dan om te concluderen dat ik een kind van God ben? Een man komt naar deze kapel en terwijl hij het evangelie hoort, roept hij uit: 'Wat een heerlijke waarheid! Wat een hemelse leer!' Maar als hij de plaats verlaat, zie je hem misschien het ene café na het andere binnengaan en dronken worden.

Heeft deze man enig recht om te denken dat hij een erfgenaam van de hemel is? De man die naar Gods huis komt en 'wijn met droesem, goed geraffineerd' drinkt en dan weggaat en de beker drinkt en geniet van het gezelschap van de goddelozen, geeft geen bewijs dat hij een deelgenoot is van goddelijke genade. Hij zegt: 'Ik hou niet van goede werken.' Natuurlijk doet hij dat niet. 'Ik weet dat ik niet gered zal worden door goede werken.' Hiervan zijn we zeker, want hij heeft er geen om door gered te worden.

Velen zijn er klaar voor om te zeggen:

> ***'Niets in mijn handen breng ik,***
> ***Slechts aan Uw kruis klamp ik mij vast;'***

die geloven dat ze kinderen van God zijn, omdat ze, hoewel ze geen goede werken als bewijs hebben, denken dat ze geloof hebben. Ah! meneer, u hebt geloof en er is een andere heer die net zo respectabel is als u en die geloof heeft. Ik zal u vanmorgen zijn naam niet vertellen, maar hij is beter dan u, want er wordt gezegd: 'Hij gelooft en beeft,' terwijl u onbewogen zit bij de krachtigste oproepen.
Ja, jullie die denken dat jullie kinderen van God zijn terwijl jullie in zonde leven, jullie verkeren in de vreselijkste dwaling. Er is geen begoocheling, als je de begoocheling van de Farizeeër buiten beschouwing laat, die vreselijker is dan de begoocheling van een mens die denkt dat zonde en genade samen kunnen heersen. De christen heeft zonden van hart, waarover hij kermt en weeklaagt, maar wat zijn uiterlijke leven betreft, wordt hij bewaard, zodat de boze hem niet raakt, de Heere houdt hem onder de schaduw van Zijn vleugel. Hij laat hem niet, behalve in sommige valpartijen, van de weg afdwalen. Werken zijn de bewijzen van ons geloof, door geloof worden onze zielen gerechtvaardigd voor God, door werken wordt ons geloof gerechtvaardigd voor onszelf en medemensen.
Ten tweede denken we dat goede werken *de getuigen of het getuigenis aan andere mensen* zijn *van de waarheid van wat we geloven.* Elke christen is de wereld ingestuurd om een prediker te zijn. En net als elk ander schepsel dat God heeft gemaakt, zal hij altijd over zijn Heere prediken. Predikt de hele wereld niet over God? Kijken de sterren, terwijl ze schijnen, niet neer vanuit de hemel en zeggen ze niet dat er een God is? Zingen de winden niet Gods naam in hun machtig gehuil? murmelen de golven niet op de kust en donderen ze niet in de stormen? Spreken de overstromingen en de velden, de luchten en de vlakten, de bergen en de dalen, de beekjes en de rivieren niet allemaal voor God? Dat doen ze zeker en een pasgeboren schepsel - de mens die in Christus geschapen is - moet Jezus Christus prediken waar hij ook gaat. Dit is het nut van goede werken.
Hij zal prediken, niet altijd met zijn mond, maar met zijn leven. Het nut van goede werken is dat ze de preek van een christen zijn. Een preek is niet wat een man zegt, maar wat hij doet. Jij die oefent, preekt. Het is niet preken en oefenen, maar oefenen is preken. De preek die met de mond

wordt gepredikt, wordt snel vergeten, maar wat we met ons leven prediken, wordt nooit vergeten. Er gaat niets boven een trouwe praktijk en een heilig leven, als we aan de wereld willen prediken.

De reden waarom het christendom niet met grotere stappen vooruitgaat, is eenvoudigweg dit: professoren zijn in grote mate een schande voor de godsdienst en velen die bij de kerk zijn aangesloten, hebben niet meer godsvrucht dan degenen die erbuiten staan. Als ik op een zondag zo'n tegenstrijdige preek zou houden als sommigen van jullie het grootste deel van je leven hebben gehouden, dan zouden jullie naar buiten gaan en zeggen: 'We gaan pas weer als hij een beetje consequenter met zichzelf kan zijn.'

Er is een verschil in de toon van de stem van sommige mensen wanneer ze in de kapel aan het bidden zijn en wanneer ze in de werkplaats zijn. Je zou nauwelijks denken dat het dezelfde personen zijn. Weg met je inconsequentie! Professoren, waak ervoor dat uw inconsequenties uw bewijsmateriaal bederven en dat sommigen van u niet inconsequent, maar zeer angstaanjagend consistent blijken te zijn, omdat ze in zonde en ongerechtigheid leven en daarom consistent zijn met zichzelf in huichelarij.

Ten derde *zijn goede werken nuttig voor een christen als versiering*. Jullie zullen je allemaal die passage in de Schrift herinneren die ons vertelt hoe een vrouw zichzelf moet versieren. 'Wiens tooi niet is de uiterlijke versiering van het vlechten van het haar, en van het dragen van goud, of van het aantrekken van kleding, maar laat het de verborgen mens van het hart zijn, in dat wat niet bederfelijk is, namelijk het sieraad van een zachtmoedige en stille geest.'

De versiering van goede werken, de versiering waarin we hopen de hemel binnen te gaan, is het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus. Maar de versiering van een christen hier beneden is zijn heiligheid, zijn vroomheid, zijn consistentie. Als sommige mensen een beetje meer vroomheid hadden, zouden ze niet zo'n opzichtig gewaad nodig hebben. Als ze een beetje meer godsvrucht hadden om op te vallen, dan zouden ze helemaal geen behoefte hebben om zichzelf altijd te versieren.

De beste oorbellen die een vrouw kan dragen zijn de oorbellen van het aandachtig horen van het Woord. De allerbeste ring die we om onze vinger kunnen hebben is de ring die de Vader om de vinger van de verloren zoon doet, wanneer hij wordt teruggebracht. En het allermooiste kleed dat we ooit kunnen dragen is een gewaad dat door de Heilige Geest is gemaakt, het gewaad van een consequent gedrag.

Maar het is wonderbaarlijk, terwijl velen alle moeite doen om dit arme lichaam te versieren, hebben ze maar weinig versierselen voor hun ziel, ze zijn vergeten om de ziel te kleden. O nee, ze zijn te laat bij de kapel, allemaal vanwege die andere speld, die ze misschien hadden kunnen laten liggen. Ze komen hier net wanneer de dienst begint, want in werkelijkheid hebben ze zoveel aan te trekken, dat er niet van hen verwacht kon worden dat ze hier op tijd zouden zijn.
En er zijn christelijke mannen en vrouwen die vergeten wat God in Zijn Woord heeft geschreven, dat nu nog net zo waar is als het ooit was, namelijk dat christelijke vrouwen zich bescheiden moeten kleden. Het zou misschien goed zijn als we teruggingen naar Wesley's regel, om uit de wereld te komen in onze kleding en ons net zo eenvoudig en netjes te kleden als de Quakers, hoewel zij helaas hun primitieve eenvoud hebben verloren.
Ik moet soms een beetje afwijken van wat wij de hoge dingen van het Evangelie noemen. Want echt de kinderen van God kunnen nu niet worden onderscheiden door uiterlijk vertoon van de kinderen van de duivel, en dat zouden ze echt moeten zijn. Er moet enig onderscheid zijn tussen de een en de ander. En hoewel de godsdienst onderscheid in rang en kleding toestaat, schreeuwt toch alles in de Bijbel tegen ons om ons te kleden en onszelf trots te maken op grond van de goedheid van onze kleding.
Sommigen zullen zeggen: 'Ik wou dat je dat met rust liet!' Natuurlijk doe je dat, want het is op jezelf van toepassing. Maar we laten niets met rust waarvan we geloven dat het in de Schrift staat. En hoewel ik niemands ziel wil sparen, vereist eerlijkheid tegenover ieders geweten en eerlijkheid tegenover mezelf dat ik altijd spreek over wat ik zie als een kwaad dat in de kerk uitbreekt.
We moeten er altijd op letten dat we in alles zo dicht mogelijk bij het geschreven Woord blijven. Als je versieringen wilt, hier zijn ze. Hier zijn juwelen, ringen, jurken en allerlei soorten ornamenten. Mannen en vrouwen, jullie mogen jezelf zo kleden dat jullie stralen als engelen. Hoe kunnen jullie dat doen? Door jezelf te kleden in welwillendheid, in liefde voor de heiligen, in eerlijkheid en integriteit, in oprechtheid, in godsvrucht, in broederlijke vriendelijkheid, in naastenliefde.
Dit zijn de sieraden die engelen zelf bewonderen en die zelfs de wereld zal bewonderen. Want mensen moeten bewondering hebben voor de man of vrouw die gekleed is in de juwelen van een heilig leven en een

godvruchtig gesprek. Ik smeek u, broeders, ‘versier de leer van God, onze Heiland, in alles.’

IV. Zo heb ik jullie het nut van goede werken verteld. Nu slechts een moment of twee om jullie te vertellen dat de godsdienst die wij hier belijden en die wij prediken berekend is om goede werken voort te brengen in het kind van God.

Sommigen zeggen dat wat Calvinisme genoemd wordt, wat een *alias is* voor het ware Evangelie, berekend is om mensen in zonde te leiden. Nu zullen we dat weerleggen door hen eraan te herinneren dat de heiligste mensen in de wereld degenen zijn geweest die de leer beleden die wij aanhangen. Als je vraagt wie in de donkere eeuwen de grote morele lichten van de wereld waren, dan zal het antwoord zijn, zoals Athanasius, Ambrosius, Chrysostom. En dan nog lager, mannen als Wickliffe, Hiëronymus van Praag en Calvijn. En ieder van hen had de leer die wij zo graag verkondigen. En laat me je eraan herinneren dat er nooit betere mensen in de wereld waren dan de puriteinen en dat ieder van hen de waarheid vasthield waar wij van houden.

Toevallig vond ik laatst in een boek een uitspraak die me zo beviel dat ik die aan jullie wilde voorlezen. De schrijver zegt: ‘De puriteinen waren de meest vastberaden protestanten in het land - ijverige calvinisten, warme en liefdevolle predikers. Ze waren de meest vrome en toegewijde mensen in het land, mannen van gebed in het geheim en in het openbaar, evenals in hun families. Hun manier van toewijding was vurig en plechtig, afhankelijk van de hulp van de Goddelijke Geest. Ze hadden een diepe eerbied voor de heilige naam van God en waren grote vijanden van niet alleen godslasterlijk vloeken, maar ook van dwaze praatjes en grappen.

‘Ze hielden zich strikt aan de dag des Heren en besteedden die de hele dag aan openbare en privé devotie en liefdadigheid. Het was in deze tijd het kenmerk van een puritein om hem twee keer per dag naar de kerk te zien gaan, met zijn Bijbel onder zijn arm. En terwijl anderen op de vooravond van de sabbat speelden, feestvierden, in de velden wandelden of zich bezighielden met bowlen, schermen enzovoort, hielden zij zich met hun gezinnen bezig met het lezen van de Schrift, het zingen van psalmen, het herhalen van preken, catechisatie van hun kinderen en gebed.

‘Dit was niet alleen het werk op de dag des Heren, maar zij hadden ook hun uren van gezinsdevotie op de weekdagen. Ze waren terughoudend met eten en drinken, kleding en wettige ontspanning, ze waren zuinig,

ijverig, precies in hun doen en laten en gaven ieder het zijne.' Dat is een nobel getuigenis van puriteinse waarheid en de kracht van het Evangelie. Maar ik heb er één, waarvan ik denk dat het je zal bevallen, in een ander deel van het boek. Een geleerde ongelovige zegt over de moderne calvinisten: 'In vergelijking met hun tegenstanders hebben zij in niet geringe mate uitgeblonken in de meest strenge en respectabele deugden. Dat zij een eer zijn geweest voor hun eigen tijdperk en het beste model voor navolging voor elk volgend tijdperk.' Denk je eens in dat een ongelovige zo zou spreken.

Ik denk dat het een ongelovige was die zei: 'Ga naar de Arminianen om over goede werken te horen. Maar ga naar de calvinisten om ze tentoongesteld te zien.' En zelfs Dr. Priestly, die een Unitariër was, geeft toe dat 'zij die de leer van genade aanhangen, minder schijnbare overeenstemming met de wereld hebben en meer een principe van echte godsdienst dan zijn eigen volgelingen. En dat zij die, vanuit een principe van religie, meer aan God toeschrijven en minder aan de mens dan anderen, de grootste verhevenheid van vroomheid hebben.'

En juist nu, nu de Unitariërs al hun grote mannen naar voren brengen - zo groot dat we hun namen tot op de dag van vandaag nog nooit gehoord hebben - en ze in Londen alles proberen te doen wat ze kunnen om mensen tot het Unitarisme te brengen, willen we hen dit feit vertellen. Dr. Priestly schrijft de koelte van het Unitarisme toe aan het feit dat ze onverschilliger zijn geworden voor de religieuze leer en verklaart het feit dat hun kapellen niet goed bezocht worden door te zeggen dat Unitariërs een zeer geringe gehechtheid hebben aan hun religieuze leerstellingen.

Wat een genade! Want als ze die zouden blijven houden, zouden ze onvermijdelijk verloren gaan. Iemand die de goddelijkheid van Christus ontkent, zal zeker verloren gaan. Het is nutteloos voor hen om te zeggen dat ze christenen zijn. Ze kunnen net zo goed zeggen dat ze heilige engelen zijn. Het beste bewijs dat ik je kan geven van de heilige neiging van onze leer is dit grote feit, namelijk dat in elke tijd zij die de leer van genade hebben gehouden in hun leven een heilige wandel en conversatie hebben vertoond.

Maar nogmaals - in een haastig overzicht van de leer - vragen we ons af *wat er meer toe kan bijdragen om mensen heilig te maken dan de waarheden die we prediken*? Leren we jullie niet dat God voor Zichzelf een volk heeft uitgekozen dat heilig moet zijn? Is dat een onheilige leer? Zeggen wij u niet dat God voor Zichzelf een volk heeft uitgekozen dat in deze wereld

Zijn lof zal tonen door heilig te leven? Is dat een onheilige leer? En wij hebben u verteld dat de Heilige Geest een nieuw hart en een rechte geest geeft, en dat er iets meer nodig is dan u zelf kunt doen, dat u niet in staat bent zulke goede dingen te doen als God van u verwacht, daarom moet God de Geest u vernieuwen. Noem je dat een onheilige leer?
Is de leer dat mensen van nature verachtelijk zijn en vernieuwende genade nodig hebben, onheilig? En de leer dat de ware heiligen het einde zeker zullen halen, is dat onheilig? Ik denk dat het tegendeel van deze leer het meest onheilig in de wereld is. Is de leer dat alleen zij die geloven belang hebben bij het bloed van Christus iets onheiligs? Is de leer die ik predik, dat Christus alleen diegenen heeft verlost die in heiligheid leven, daartoe gebracht door de Heilige Geest, iets onheiligs? Ik denk van niet. We dagen iedereen die graag tegen onze leer spreekt uit om te bewijzen dat er ook maar één leerstelling is die een onheilige neiging heeft.
Ons beschuldigen van het niet houden van goede werken? Kom en probeer in onze kerk te komen en je zult snel het bewijs hebben dat je het mis hebt. We zouden u niet eens willen hebben, meneer, al zou u ons duizend pond geven, tenzij we u als een heilig man beschouwen. Als u geen goede werken hebt, zal het lang duren voordat we u ontvangen.
En als je in onze kerk zou stelen, zou je er binnen een week uitgezet worden, als je in de zonde en ongerechtigheid leefde. Want het zou spoedig aan de voorganger en de diakenen gerapporteerd worden, en je zou zien of we de noodzaak van goede werken niet aanhielden. Als je die niet elke dag liet zien, zouden we je uit ons midden verstoten en geen gemeenschap hebben met de onvruchtbare werken van de duisternis, maar ze juist berispen. Onze kerkorde is de beste weerlegging van de laster.
Wat kunnen we nog meer zeggen? We hopen dat we onze punten hebben bewezen aan alle eerlijke en consequente mensen. We sturen jullie alleen maar weg, huichelaars, met het volgende in jullie oren: ‘Tenzij jullie de geest van Christus hebben, zijn jullie geen van de Zijnen.’ Tenzij je leeft als Christus, zul je niet bij Christus zijn op het laatst. Als je geest niet geheiligd is in deze wereld, zul je niet merken dat God je zal heiligen als je voor Zijn troon komt.
Maar jullie, arme zondaars, die zelf geen heiligheid hebben en helemaal geen goede werken. Ik weet dat je die niet hebt, omdat je geen kind van God bent. Voel je dat je dat niet hebt? Kom dan en Christus zal je wat geven. Hij zal je Zichzelf geven. Als je in de Heere Jezus gelooft, zal Hij je wassen van al je zonden, je een nieuw hart geven, en voortaan zal je

leven heilig zijn, je gedrag zal consequent zijn. Hij zal je tot het einde bewaren en je zult zeker gered worden.

God zegene dit getuigenis voor een ieder die in zonde leeft, opdat zij daarvan worden teruggewonnen, om Christus' wil! Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.